ERICA SOMMER

Prețul paradisului

ALCRIS

Capitolul 1

– Nu... Nu vorbești serios!

Fern își clătină capul, neîncrezătoare și totodată scandalizată, și părul ei blond-auriu ca grâul flutură în aer înainte de a reveni la loc.

Tatăl ei, sir Manfred Stirling, rămase impasibil. Pe cât se pare, nu glumea câtuși de puțin. Își trecu o mână gânditoare prin barbișonul bine tuns și replică:

– Nu mint, Fern, din contră. Mă gândeam că îți va face plăcere.

– Nu numai că nu-mi place, ripostă ea ridicând vocea, dar m-ai înșelat, ai râs de mine, m-ai prins în cursă...

El o întrerupse cu un gest din mână.

– Să nu exagerăm. Eu...

Tânăra femeie nu-l ascultă și continuă cu furie:

– Mai întâi, m-ai convins să vin să petrec concediul în acest „rai“ din insulele tropicale în timp ce mă simțeam foarte bine

la Londra; m-ai ademenit promițându-mi că vom folosi iahtul companiei în loc să luăm avionul; și acum, doar cu o jumătate de oră înainte de a sosi la chei, mă anunți că Grant se găsește aici și că știai de la început! Ai organizat totul, n-o nega. Aș paria chiar că l-ai pus la curent! Dacă nu numești asta înșelătorie scandaloasă... M-ai tratat ca pe o copilă.

Se opri, cu răsuflarea tăiată și tatăl ei răspunse după câteva secunde de ezitare:

– Nu te-ai urcat la bord cu forța, Fern. Nu mai ești o copilă, ci o femeie adultă, căsătorită...

– Atât de puțin! ricană ea cu o ironie amară.

Sir Manfred ridică din umeri.

– Ascultă, ai avut posibilitatea să refuzi să vii. Nu te-am obligat cu nimic.

– Dar ai reușit să mă convingi că voi regreta dacă nu voi cunoaște Maracca, această insulă exotică de o frumusețe excepțională... Cum aș fi putut rezista? Nu mi-ai spus nimic despre Grant! Este de înțeles, de altfel. Trebuie să fi complotat totul cu el, ca să mă pedepsești. Nu trebuia să sufli un cuvânt despre asta.

Drept orice răspuns, tatăl ei indică hubloul cu un gest al capului. Apele verzui ale oceanului, care scânteiau sub soare, se întindeau în fața ochilor lor; puțin mai departe, se arăta din mare o insulă de vis, de care se apropiau rapid. Palmieri legănați încet de briza mării, plaje cu nisip fin, aproape alb... Maracca, situată la câteva sute de kilometri de coastele africane, era una din perlele Oceanului Indian.

– Așadar? reluă sir Manfred. Peisajul nu merita deplasarea?

– Ba da, incontestabil, ripostă ea. Dar asta nu schimbă cu nimic problema, și nu vă găsesc nici o scuză, ție sau lui Grant. M-ai atras aici fără să-mi dai posibilitatea să fac cale întoarsă!

Tatăl ei își turnă whisky într-un pahar, adăugă un cub de gheață și luă o înghițitură.

– Crezi sau nu, dar soțul tău n-are nimic de-a face cu această poveste. Cel puțin, nu încă.

Tânăra femeie se încruntă.

– Dar... el se află aici, nu-i așa? Când ai telefonat la filiala locală a firmei Opal...

– Am vorbit cu Austin Logan, i-o tăie el, actualul director. Grant se va instala aici timp de câteva luni pentru a-l ajuta să deschidă exploatarea zăcământului vecin de petrol. Experiența îl desemnează deplin pentru această sarcină... Experiență în treacăt fie spus, pe care a dobândit-o lucrând în diverse rafinării din lumea întreagă, unde tu ai refuzat întotdeauna să-l însoțești. Ceea ce explică ușor eșecul mariajului vostru...

Fern se revoltă, cu obrajii în flăcări.

– Grant nu trebuia totuși să se aștepte să trăiesc fără cel mai mic confort, în climatele cele mai aspre, pretutindeni unde Opal nu ezita să-l trimită...

– Știai în mod sigur, când te-ai căsătorit că era inginer în petrol. Dacă l-ai fi iubit cu adevărat...

– Dar îl iubeam! El... el știa cât de mult țineam să rămân la Londra, lângă prietenii mei. Ai fi putut oricând să-i găsești un post în birourile tale din Anglia.

– Draga mea copilă, oftă sir Manfred, credeam că-l cunoșteai pe Grant și spiritul lui de aventurier. M-am înșelat, din nenorocire. Mi-am dat seama când ați plecat în Canada...

Fern simți un frison retrospectiv.

– În plină iarnă, în zăpadă! Ce oroare!

– Asta este, ironiză el. Ai făcut atunci pe biata micuță moștenitoare nevoită să trăiască în condiții îngrozitoare, ți-ai părăsit soțul și ai venit să te refugiezi la bătrânul tău tată, care te găzduiește de atunci, Dumnezeu să mă ierte...

– Nu l-am părăsit pe Grant, îl corectă ea cu înflăcărare. Dimpotrivă, el este cel care m-a părăsit ca să plece în Golful Persic sau mai știu unde...

– În orice caz, v-ați despărțit, inutil să intrăm în detalii. Numai că acum, atitudinea ta și gloata cu care te amesteci de un timp îmi displace în cel mai mult grad. De aceea, din proprie inițiativă am făcut în așa fel încât să-ți revezi soțul.

– Cu... cu ce drept... bâigui ea, enervată.

– Îmi fac datoria de tată, simplu. Mie îmi revine s-o repun pe aiurita mea fiică pe drumul cel bun.

Își termină paharul și veni să cuprindă cu un braț umerii tinerei femei.

– În concluzie, adăugă el, i-am cerut lui Grant să vină să ia aperitivul la bord chiar astă-seară.

Fern se îndepărtă, furioasă.

– Fără să-l previi de prezența mea? Și ce speri de la această emoționantă regăsire? Că își va deschide larg brațele să mă

primească și că ne vom relua viața în comun în acorduri de vioară, după aproape trei ani de despărțire? Este o glumă!

– Dat fiind modul cum l-ai tratat, va alege poate mai curând să-ți dea o bună corecție, și nu știu dacă îl voi blama. Oricum, nu mă aștept la un miracol. Doresc numai ca în timpul sejurului nostru aici să reveniți la sentimente mai bune... Ați pierdut deja mult timp, doamnă Grant Wilder. Ar fi păcat ca asta să continue, nu-i așa?

Rămasă singură, Fern scoase un suspin și-și sprijini fruntea de geamul hublonului. Calypso sosea la chei; în ajun s-ar fi bucurat, dar acum se simțea umilită și plină de amărăciune. Nu trebuia să plângă, își repeta cu înverșunare. Vărsase suficiente lacrimi în urmă cu trei ani, când soțul ei dispăruse după ce se purtase odios și luase avionul spre Orient fără măcar să-i telefoneze ca să-și ia rămas-bun.

„Voi sunteți despărțiți, spunea sir Manfred crezându-se obiectiv, inutil să tergiversați pentru a afla cine pe cine a părăsit". Dar el nu cunoștea decât parțial adevărul. Din fidelitate pentru o dragoste care niciodată nu se stinsese complet, ascunsese tatălui ei violența teribilă a ultimei scene cu soțul ei.

Ea și cu Grant se întâlniseră la o petrecere și din prima privire au înțeles că erau făcuți unul pentru altul. Foarte repede, se revăzuseră cu regularitate, învățând să cunoască împreună tandrețea împărtășită...

Grant, Fern ghicise repede, era mândru de reușita lui, datorată numai propriei sale voințe. Intrase în compania

petrolieră „Opal“ în eșalonul cel mai de jos și-și croise treptat drum spre un loc superior. Fern îl știa dotat cu o ambiție profundă și de aceea crezuse – pe nedrept – că va accepta să se închidă într-un birou londonez, renunțând astfel la orice deplasare pe teren. Imaginându-l pe un post echivalent cu cel al tatălui ei, uita că sir Manfred avea șaizeci și cinci de ani și Grant doar treizeci și trei...

Acesta din urmă nu știa nimic despre trecutul tinerei lui soții. Luxoasele școli private, instruirea ei artistică și muzicală, profesori de limbi străine... La sfârșitul acestor studii, îndoliată de moartea mamei sale, își petrecea timpul în mod agreabil dând lecții de franceză copiilor prietenilor și ocupându-se de locuința tatălui ei. Seara, numeroși prieteni îi solicitau adesea prezența la petreceri elegante, și nu se îndoia că mai devreme sau mai târziu se va căsători și va întemeia o familie fericită.

Apoi, Grant năvălise în viața ei, aruncând-o într-un vârtej de emoții și de senzații nebănuite până atunci. Adusese cu el o adevărată magie, un univers pe care-l distrusese brutal, fără nici o milă, în ultima zi când se văzuseră...

Sir Manfred își dăduse bucuros acordul pentru căsătorie; îl stima mult pe Grant Wilder. Fern, în ziua căsătoriei, radia de fericire. Abia împlinise nouăsprezece ani.

Tânăra femeie se înfioră evocând din nou teribila lor ruptură. Consecință a numeroase mici certuri minore, avusese loc tocmai când Fern îi anunțase refuzul ei de a merge să moară de căldură sub soarele din Golful Persic, mai ales după ce suferise atâta de frig în timpul iernii canadiene. În realitate,

n-avusese cu adevărat intenția să-l lase pe Grant să plece singur, se răzvrătea mai curând contra unei vieți pe care n-o aprecia deloc, dar el o luase foarte în serios.

– Te-ai căsătorit cu mine în deplină cunoștință de cauză, îi aruncase el. Dacă refuzi să mă urmezi, cu atât mai rău pentru tine.

Speriată de tonul lui amenințător, bâiguise:

– Insinuiezi că... vei pleca fără mine?

– Am de ales?

– Firește! Am discutat de atâtea ori, Grant. Tata poate să-ți găsească un post în birourile lui londoneze. Nu poți să mă părăsești după șase luni de căsătorie!

– N-am nici cea mai mică vocație de birocrat, ți-am explicat deja, Fern. Și ne-am căsătorit ca să am grijă de tine și să te fac fericită. Dacă vei prefera singurătatea, va fi alegerea ta...

– Nu neapărat! Din contră, eu...

– Inutil să argumentezi. Dacă nu binevoiești să mă însoțești, mă voi duce în Golful Persic fără tine. Ah! Dacă aș fi bănuit că am de-a face cu un copil răsfățat, cu o prostuță incapabilă să-și țină angajamentele... Aș fi fost mai bine inspirat alegând pe prima venită, pe stradă, dacă ar fi trebuit! În plus...

Îngrozită de violența insultei, Fern ridicase instinctiv mâna ca să-l pălmuiască, dar el îi prinsese brutal încheietura.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești astfel? gemuse ea, cu lacrimi de furie rostogolindu-se de-a lungul obrajilor. Nu poți să mă compari cu o...

– Cu ce ești diferită?

Se găseau în momentul acestei discuții, în camera lor, la ora de culcare. Înaintea călătoriei în Canada și degradarea relației lor, aceste încheieri ale serilor constituiseră întotdeauna un moment privilegiat când vorbeau în liniște, se tachinau, cedau uneori pasiunii lor reciproce pe divanul lung pe care Fern stătea în prezent...

Acum, Grant era în fața ei, cu fața deformată de furie.

– Nu valorezi mai mult decât o femeie ușoară, îi aruncă el cu o voce sarcastică. M-am înșelat total în privința ta!

– Este fals! N-ai dreptul să mă acuzi în felul acesta. Sunt soția ta, te iubesc...

– Mă iubești? rânjise el. Nu cunoști nimic despre dragoste. Sau poate doar partea ei cea mai comună...

– Grant! șoptise ea, brusc speriată. Tu... doar n-o să pleci acum...

– Ba da! replicase el cu înverșunare. De ce nu? La urma urmei, urăști căsătoria noastră. Așa, vei avea un motiv valabil să mă urăști și pe mine...

– Tu... mă disprețuiești!

– Îmi asum riscul!

Imediat după aceea, fără să dea atenție protestelor ei, se ținuse ferm și-și dusese până la capăt strania lui pedeapsă, într-un act lipsit complet de tandrețe sau de dragoste. Scârbită, Fern îl lăsase s-o facă fără a reacționa. Nu l-ar fi crezut capabil s-o umilească astfel, s-o înjosească... În mod vizibil, dorea să plece lăsându-i cea mai rea amintire posibilă. În

dimineața următoare, fără măcar să vină să-și ia rămas-bun, luase avionul spre Arabia, unde trebuia să reprezinte compania petrolieră „Opal“ condusă de însuși sir Manfred. Timp de doi ani, nu revenise niciodată în Europa în timpul concediilor, alegând mai curând Kenya, ca să participe la un Safari, sau Japonia. Nu se mai revăzuseră.

După o lungă operioadă de tristețe, în care trăise departe de lume, tânăra femeie împietrise, progresiv. Își ascunsese melancolia în adâncul inimii și părea complet insensibilă. După câteva luni, reîncepuse să se amestece cu mulțimea mondenă și veselă, înmulțindu-și experiențele de toate felurile, avidă să trăiască prezentul, fără să privească vreodată înapoi.

Acum, se găsea pe acest iaht care acostase la Maracca, prinsă în cursă. În două sau trei ore, va trebui să-l revadă pe Grant contra voinței ei... și contra voinței lui, deoarece nu era la curent. Era singura consolare a lui Fern!

Își strânse buzele și își deschise valiza, hotărâtă să strălucească în toată splendoarea ei. În timpul celor treizeci de luni de la despărțirea lor, se schimbase; feminitatea ei se afirmase, privea lumea – în aparență cel puțin – provocator și plină de siguranță... Și Grant? Se schimbase oare și el? Va vedea.

După ce alesese un costum taior-pantalon de mătase albă, care-i punea în valoare bronzul arămiu, făcu un duș rapid și se îmbrăcă. Apoi încălță sandale fine argintii și se așeză în fața oglinzii ca să se machieze.

Își ridică părul într-un coc, din care lăsă să cadă câteva bucle suple găsindu-și locul firesc pe umerii ei. Cu o mână abilă, își trecu peste pleoape un rimel verde pal, ușor auriu, punând în valoare verdele profund al ochilor ei, pentru care Grant o complimenta adesea. I se admira de asemenea nasul drept și fin, pometii înalți, tenul de piersică fără cusur... După ce și-a pus puțin ruj pe buze, se ridică și aruncă o ultimă privire critică ținutei. Pantalonul se mula perfect pe șoldurile fine și picioarele lungi; o bluză lejeră de dantelă, sub taior, lăsa să i se ghicească rotunjimea perfectă a pieptului. El ar fi ipocrit să nu-i recunoască frumusețea și puterea de seducție; scoase un oftat gândindu-se la lunile scurse. Cât fusese de curtată, cât trebuise să reziste numeroasele tentații reprezentate de cei mai încântători bărbați din anturajul ei. La ce-i servea să placă, într-un cuvânt? Căsătoria ei abia durase cât o scurtă lună de miere... Grant își dădea seama, abandonând-o, de pericolele pe care și le asuma?

El, firește, trebuie să se fi arătat mult mai puțin scrupulos. Se tolerează mai ușor extravagantele extraconjugale ale unui bărbat. Fern se forță să alunge imaginea care se forma în mintea ei, aceea a unei femei în brațele lui Grant. Aproape reuși, dar se simțea extrem de nervoasă când sir Manfred intră în cabina ei ca s-o conducă în salon, unde un chelner pregătea deja cocteiluri în spatele barului.

Calypso era la chei de o oră și Fern privi prin hublou. Soarele tropical apusese; doar câțiva gură-cască vorbeau încă în mijlocul lăzilor, profitând de răcoarea serii. O mașină

lungă, decapotabilă, apăru deodată și se opri în fața iahtului; tânăra femeie se întoarse în grabă spre tatăl ei.

– Grant! exclamă ea. A sosit... cu alte două persoane!

Sir Manfred se încruntă.

– Adevărat? Este foarte supărător. Ar fi trebuit să-l previn că preferam să-l văd singur... Despre cine este vorba?

Aruncă la rândul lui o privire afară și răspunse:

– Austin Logan și soția lui. Urcă la bord cu Grant... Hotărât lucru, asta mă necăjește.

– Și pe mine! aruncă Fern caustic. Dacă tu crezi că mă voi confrunta cu Grant de față cu martori, te înșeli!

– Haide, nu-i putem lăsa să ignore prezența ta!

– Desigur, dar nu va avea plăcerea companiei mele, seara asta! Mă întorc imediat în cabina mea să mă schimb și apoi cobor pe uscat.

– Nici nu se pune problema! i-o tăie prompt tatăl ei. N-ai interesul să te plimbi singură, noaptea, pe o insulă necunoscută.

– În acest caz, mă voi încuia în cabină.

– Este prea târziu, riști să-i întâlnești pe punte. Nu te neliniști, iau totul asupra mea.

Deși fără voia ei, tânăra femeie se înclină, un steward tocmai intră să anunțe nou-veniții. Câteva secunde mai târziu, aceștia intrau în încăpere. Sir Manfred se grăbi imediat spre ei.

– Dragă domnule Logan... doamnă Logan... încântat să vă revăd. Bine ați venit la bordul lui Calypso... Grant, dragul meu prieten! Ghicește pe cine am adus în vacanță cu mine...

Se depărtă încet, dezvăluind-o pe Fern, pe care până atunci o mascase. Urmă un moment de tăcere, dar fața lui Grant nu lăsă să se vadă nimic din surpriza lui. Apoi, un zâmbet politicos dar rece îi apăru pe buze, întinse mâna tinerei fmei și declară:

– Ia te uită! Ce surpriză minunată... Domnișoara Fern Stirling, în persoană!

Apoi, vârându-și din nou mâna în buzunar, se întoarse spre însoțitoarea lui.

– Domnișoara Stirling, fiica lui sir Manfred, doamnă Logan.

Fern îl văzu pe tatăl ei tresărind imperceptibil; ea însăși se simți indignată, foarte furioasă. El... i se adresa cu numele de fată! Împietrită, aruncă o privire siluetei înalte care făcuse să-i bată inima: fața bronzată, trăsături virile și voluntare, păr des castaniu-închis...

Timp de o clipă, privirile lor se încrucișară; a lui glacială, cea a lui Fern, plină de tristețe și de furie. Apoi își plecă pleoapele, chinuită. De ce îi nega statutul de soție? Avea oare intenția s-o umilească? Aruncă o privire rapidă în direcția tatălui ei, sperând că va interveni și n-o va lăsa insultată astfel. Dar sir Manfred, cu un semn discret din cap, îi ceru să nu provoace scandal deocamdată, și ea se supuse cu moartea în suflet.

Cuprinsă de o amărăciune nuanțată cu cinism, hotărî chiar să-și joace personajul până la capăt. Surâzând cu grație, strânse mâna doamnei Logan.

– Se pare că Maracca este un loc de vis, murmură ea. Contez pe dumneavoastră să mă ajutați să vizitez insula în amănunt.

Apoi continuă la adresa lui Grant:

– Înțeleg surpriza dumneavoastră, dragă domnule Wilder. Părăsesc atât de rar Londra! Să vedem... când ne-am văzut ultima dată? Sunt doi ani? Trei ani? N-aș ști să spun. Trec atâția oameni prin birourile de la Opal!

– Am părăsit Anglia de treizeci de luni, replică Grant, cu o figură impenetrabilă. Nu m-am întors acolo decât pentru foarte scurte perioade de timp, în interes de afaceri.

– Ah! Înțeleg, comentă Fern cu un ton neglijent. De aceea nu v-am întâlnit niciodată la petreceri. Este adevărat că profesiunea dumneavoastră are mereu întâietate. Vă spetiți muncind, sunteți un sclav al datoriei, nu știu ce formulă să aleg...

Revenind la cei doi Logan, continuă cu un aer vesel:

– Când domnul Wilder a plecat în Golful Persic – este corect, nu-i așa? – ne întrebam toți dacă era ros de ambiție sau o femeie se arătase crudă cu el, obligându-l să fugă la capătul lumii ca să uite...

Cu coada ochiului, Fern văzu fața soțului ei întunecându-se. Clocotea în sinea lui, o știa, și simțea o satisfacție intensă la mica ei răzbunare. Totuși, el își păstră sângele rece și comandă calm stewardului un whisky.

Toată lumea luase loc în jurul mesei, și timp de câteva momente conversația se mărgini la amănunte tehnice; sir

Manfred, Austin Logan și Grant schimbau ultimele vești despre „Opal“ și zăcămintele peroliere din regiune.

Doamna Logan, o femeie înaltă puțin cam slabă, cu privirea pătrunzătoare, îi promise lui Fern s-o prezinte micii comunități europene din insulă.

– Firește, preciză ea, nu suntem foarte numeroși. Populația se compune mai ales din malaiezi, indieni, și desigur indigeni...

– Care se aflau toți aici înaintea sosirii albilor, preciză Grant nu fără duritate.

– Avem nevoie cu toții unii de alții la Maracca, completă sir Manfred, oricare ar fi originile noastre. „Opal“ va fi prima beneficiară a unei atmosfere armonioase.

Doamna Logan aruncă o privire lui Grant și soțului ei, apoi răspunse pe un ton înțepat:

– Firește... firește.

Fern, cu intuiția care o caracteriza, înțelese că Grant avea o dușmancă în persoana acestei femei. Ciudat... Dar și mai ciudată era reacția ei; se surprindea luând partea celui care era încă soțul ei!

– Veți sta pe iahtul vostru? îl întrebă Austin Logan pe sir Manfred.

– Da. Fiica mea și cu mine suntem obișnuiți cu cabinele noastre, și acest vast salon ne permite cu ușurință să primim. Compania mea îmi împrumută acest iaht pentru șase săptămâni, am așadar interesul să-l folosesc cât mai bine! Veniți să-l vizitați...

Își conduse oaspeții și când reveniră, Fern pretextă oboseala călătoriei ca să se retragă devreme.

– Nu vei cina? se miră tatăl ei.

– Îți mulțumesc, nu mi-e foarte foame. La nevoie, păstrez câțiva biscuiți în rezervă în cabină.

– Foarte bine, încheie el fără să insiste, fapt pentru care îi fu recunoscătoare.

El ghicea câtă nevoie avea să fie singură, să scape de prezența lui Grant... Ea aruncă un „bună seara", politicos tuturor și se îndreptă spre ușă.

Grant o precedă ca să-i țină ușa deschisă.

– Noapte bună, miss Stirling, murmură el.

Ea ieși fără să răspundă.

Ajunsă în cabina ei, Fern se lăsă să cadă pe pat, copleșită de furie.

Acest plan al tatălui ei, vizând să-i confrunte pe neașteptate pe cei doi soți îi părea mai ridicol ca oricând! Și Grant! Departe de a fi descumpănit, el se distra în același timp cu tatăl și cu fiica, refuzând să recunoască legătura care-i unea! Ce umilință! Chiar din clipa când o văzuse, reacționase cu dispreț, fără să ezite. Tonul ironic al replicii lui: „Ia te uită! Ce surpriză minunată... Domnișoara Fern Stirling în persoană!" răsuna încă deosebit de dezagreabil în urechile tinerei femei. În câteva secunde, negase pur și simplu tot ce existase vreodată între ei...

Ea ripostase cât putuse de bine, dar acest succes se va dovedi cu siguranță trecător. Grant părea foarte sigur de el

însuși, în posesia deplină a argumentelor lui. Va fi pregătit să se prefacă luni de zile, dacă trebuia... Cei doi Logan nu păruseră câtuși de puțin surprinși. Asta voia să spună că Grant se prezentase drept celibatar de la sosirea lui pe Maracca!

Scoase un oftat. După un ultim pahar, invitații își vor lua rămas-bun și tatăl ei va veni probabil să discute cu ea. Mai bine să se pregătească imediat pentru noapte. Se dezbrăcă, își luă cămașa ușoară de noapte și trecu în sala de baie. Câteva momente mai târziu, se urcase în patul ei și aranjă cu grijă plasa contra țânțarilor în jurul ei. Se simțea prea încordată ca să citească, dar sfârși totuși prin a adormi, deoarece când cineva bătu la ușă, se trezi tresărind și consultă acele luminoase ale ceasului; trecuseră de ora zece.

Se ridică și îndepărtă plasa contra țânțarilor, răspunzând cu o voce somnoroasă:

– Tu ești, tată? Așteaptă o clipă...

Își căută în întuneric papucii și se opri brusc, cu inima bătând repede. Cineva aruncă de pe culoar:

– Nu este Manfred, din nefericire, ci eu, Grant.

După o scurtă pauză, adăugă cu ironie:

– Îți amintești de mine, nu-i așa?

Complet trează dintr-o dată, cu inima bătând cu putere, Fern înghiți cu dificultate și replică, forțându-se să adopte un ton ferm:

– Pleacă! Eu... mă culcasem și nu doresc să fiu deranjată.

– Te înțeleg, dar... este vorba de circumstanțe puțin... execpționale, nu crezi?

Tânăra femeie reflectă rapid, apoi ripostă cu o voce tăioasă:

– Dacă cineva este răspunzător de această situație, nu eu sunt aceea, ci tu, domnule Wilder!

– Nu. Doar tatăl tău ar merita să fie blamat, știi foarte bine. Surpriza mea, sosind, a fost la fel de totală ca a ta.

– În acest caz, de ce nu te adresezi direct tatălui meu? N-am nimic să-ți spun. Lasă-mă în pace!

– Manfred și cu mine am discutat deja îndelung. Iată de ce țin numai să-ți comunic concluziile noastre... Trebuie oare să împrumut un șperaclu de la steward și să forțez ușa, sau aștept să vii să deschizi? Ai de ales.

Furioasă, Fern se ridică și veni să descuie ușa. Nu era nevoie să provoace scandal în plină noapte.

Timp de câteva momente, se priviră, nemișcați. Un zâmbet ușor juca pe buzele bărbatului; el avea avantajul și o știa.

Fern se încordă, contrariată că era cu picioarele goale și într-o ținută de noapte atât de lejeră.

Apoi, Grant intră în cabină și închise ușa în urma lui.

– Întoarce-te în pat sau îmbracă un halat, îi aruncă el. Vom avea o discuție serioasă, nu este vorba despre seducție.

Capitolul 2

– Sigur că nu! îi aruncă ea tăios. Această precizare mi se pare inutilă!

Ea aprinse o lampă și își legă repede neglijeul asortat cu cămașa de noapte în jurul taliei. În ciuda cuvintelor ei de bravadă, se simțea nervoasă și frisoane ciudate îi alergau de-a lungul spatelui. Aruncă o privire piezișă în direcția lui Grant. Împărtășea oare și el aceeași tulburare? Nu, evident!

Reveni și se așeză pe pat, iar soțul ei luă loc pe unicul scaun din cabină.

– Nu i-ai vorbit tatei în prezența familiei Logan, sper? începu ea.

– Nu. I-am condus, apoi am revenit să împart cina cu el, după cum mă invitase.

– Căci ai avut tupeul să accepți!

– El își formulase propunerea mai mult ca un ordin decât ca o invitație. Oricum, venisem să iau un cocteil în compania lui. A continua cu o masă nu mi s-a părut să constituie o crimă.

– Ar fi putut cel puțin să mă prevină de intenția lui.

– Fără îndoială. Tatăl tău are nenorocul să fie obiectiv; nu judecă înainte de a asculta cele două versiuni ale faptelor. La început, firește, se lupta în numele tău, dar în momentul desertului a sfârșit prin a înțelege punctul meu de vedere... și a găsit atitudinea mea justificată.

– Justificată? repetă Fern, revoltată. Faptul că mă repudiezi astfel?

– Să spunem mai curând că reprezintă statutul meu de celibatar după ce m-ai părăsit.

– Tu ești cel care a plecat! protestă ea, furioasă. Dacă înțeleg bine, pe de altă parte, dăduseși de înțeles tuturor de pe această insulă că n-ai fost niciodată căsătorit.

– Exact, admise el clătinând din cap. Asta m-a scutit să mă explic... și în plus mi-a permis să mă bucur de libertățile rezervate celibatului.

– Înțeleg. Pe scurt, departe de a fi o victimă fericită, ai profitat din plin de treaba asta!

– Este problema mea! Nu încerca să imiți reproșurile unei femei geloase... N-o să mă faci să cred că cele câteva pozne de care am putut să mă fac vinovat te-au oprit vreodată să dormi.

– Nu te înșeli, minți ea.

– Perfect. După tatăl tău, nici nu te-ai lamentat mult timp de soarta de femeie abandonată... Am auzit vorbindu-se despre petreceri vesele puțin prea exuberante după gustul vecinilor, despre o tentativă ruinătoare de deschidere a unui magazin de antichități, despre numeroase articole apărute în

ziare cu privire la „tânăra moștenitoare a imperiului Opal, care nu pare să sufere prea mult din cauza absenței prelungite a soțului ei...“ Ruptura noastră nu ți-a frânt inima, nu-i așa? o ironiză el.

– Eu, cel puțin, n-am simțit nevoia să neg că aveam un soț, replică ea. Nu m-am prefăcut că-ți ignor existența, așa cum ai făcut tu cu a mea. Am îndurat bârfele și cancanurile cu capul sus, în timp ce tu te umflai în pene în Golful Persic sau nu știu unde, fără să te temi pentru reputația ta... Cum ar fi trebuit să mă comport, după tine? Închizându-mă într-o mănăstire? Nu mi-ai lăsat nici măcar apartamentul! M-am întors la tatăl meu și m-am ocupat dând lecții de franceză: găsesc foarte normal să fi încercat să mă distrez din când în când!

Conștientă că avansează o întreagă serie de argumente pentru a devansa acuzațiile, se opri un moment ca să-și reia respirația, apoi reluă cu vioiciune:

– Cu ce drept discuți despre mine cu tata?

Grant răspunse indirect.

– Se pare că nu-ți dai seama cât era de neliniștit în legătură cu tine, părăsind Londra ca să vină aici. Ți-a propus să-l urmezi la Maracca în speranța – optimistă, recunosc – de a ne reuni și de a te repune pe calea cea dreaptă. Înseamnă să uităm că de trei ani n-am încercat niciodată să revăd o soție care nu m-a ajutat prin prezența sa. Sosirea ta pe insulă nu schimbă cu nimic situația și i-am spus-o limpede.

– Chiar dacă familia Logan n-ar fi asistat la scenă, ai fi negat că sunt soția ta?

– Da. Mai puțin formal, bineînțeles. Te-aș fi prevenit că voi continua să trec drept celibatar pe Maracca orice s-ar întâmpla... Sau mai exact, până când te vei decide să-ți accepți rolul de soție așa cum înțeleg eu, ceea ce mi se pare foarte improbabil.

– Ca și cum voi ceda amenințării sau șantajului, exclamă ea cu dispreț.

– Tu n-ai nici cea mai mică intenție să reluăm viața comună, sublinie el ridicând din umeri, chiar dacă nici o presiune nu s-ar exercita asupra ta. În concluzie, va trebui să te obișnuiești să treci aici drept tânăra „domnișoară Stirling", abia cunoscându-l pe domnul Wilder...

– Eu... înțeleg, murmură ea pălind. Voi fi naiva moștenitoare celibatară, pradă ușoară pentru toți vânătorii de zestre ai locului...

– Din nefericire, încheie el. Iată tot ce am venit să-ți spun.

Se ridică să iasă și ea îl privi închizând ușa în spatele lui cu un ciudat sentiment de decepție.

Așteptă mult timp în întuneric, sperând că tatăl ei va veni să-i comunice impresiile sale; dar puțin după miezul nopții, tăcerea cea mai adâncă domnea pe iaht și ea sfârși prin a se convinge că el pur și simplu se culcase. Asta însemna că accepta ultimatul lui Grant fără să mai ridice probleme...

Ceea ce nu însemna, se gândea furioasă în timp ce se îmbrăcă a doua zi dimineață, că ea însăși va sta cu brațele încrucișate! Ca în fiecare zi, avea intenția să-l găsească în cabina sa pentru micul dejun. Acolo, nu se va mai putea sustrage și va fi obligat să audă până la capăt reproșurile pe care i le va aduce.

Totuși, spre marea ei decepție, își dădu seama că-și luase deja – fără ea – cafeaua matinală și se instalase la biroul lui ca să lucreze. Cu ochii plecați asupra unui teanc de hârtii, nu-și ridică privirea la intrarea ei și mormăi cu un aer absent:

– O clipă, draga mea, te rog...

Fern, la capătul răbdării, explodă:

– Tată, ascultă-mă! Ieri seară, când Grant și-a bătut joc de mine în public, nici măcar n-ai reacționat. Mai rău încă, nu numai că l-ai invitat la cină, dar n-ai ezitat să-l feliciți pentru atitudinea lui față de mine, autorizându-l părintește să continue!

Sir Manfred își drese vocea și se întoarse în sfârșit spre fiica sa, pe care o privi pe deasupra ochelarilor cu rame de aur.

– Te înșeli asupra unui punct. Departe de a-l felicita, l-am dezaprobat cu ardoare și am fost la fel de surprins ca și tine auzindu-l spunându-ți miss Stirling în loc de doamna Wilder. Numai că am sfârșit fără voia mea prin a ceda în fața argumentelor lui... El nu putea proceda altfel în prezența Loganilor.

– Loganii! aruncă ea. Nu se sinchisea nicidecum de ei. În alte împrejurări, s-ar fi comportat la fel. De altfel, mi-a afirmat că are intenția fermă să mențină această mascaradă pe tot parcursul ședерii mele! Numai dacă, firește...

– Numai dacă?

– Dacă... nu-mi reiau locul meu lângă el, înclinându-mă în fața argumentelor lui.

– Ceea ce nu ești gata să faci, îmi imaginez...

– Mai degrabă mor! se revoltă cu impetuozitate.

– Nu te arăta atât de melodramatică, vrei? Grant dorește să te întorci?

– De ce nu-l întrebi direct? Păreți atât de buni prieteni!

– Nu fi ridicolă, Fern. Ai cunoaște tu însăți răspunsul și dacă ai fi mai sensibilă la starea sufletească a soțului tău... Am făcut tot posibilul să vă ajut; acum, viitorul se află în mâinile voastre. Dacă Grant preferă să nu mai știe de căsătoria lui, regret, dar nici o lege nu i-o interzice.

– Chiar dacă soția lui trebuie să treacă drept celibatară...

– Este mai mult sau mai puțin inevitabil în măsura în care riscați să frecventați aceleași persoane. În cazul tău, totuși...

Își învârti scaunul turnant și o invită pe fiica sa să se așeze în fața lui înainte de a continua:

– ... există cu siguranță o posibilă soluție, dacă cel puțin dorești să scapi din această situație și rămâi convinsă că inițiativa mea de a te face să vii aici se va dovedi complet zadarnică.

Fern se simți mișcată și înduioșată. Tatăl ei o iubea atât de profund, se arăta atât de atent! Se străduia în toate modurile posibile să-i asigure fericirea...

– Despre ce este vorba?

– De fapt, n-ai nevoie să-l revezi pe Grant. Pot să-i cer căpitanului Lewis să te ducă la Durban, și de acolo vei lua un avion spre Londra. Ce spui?

Tânăra femeie făcu ochii mari.

– Noi... ne vom întoarce în Anglia când de-abia am sosit?

– Tu singură te vei întoarce acasă. Eu trebuie să rămân aici câtva timp. Voi descinde la hotel, până atunci.

– Dar... vacanța mea? Mă bucuram atât de mult la ideea de a cunoaște în fine Maracca! Nu, declară ea cu fermitate. Rămân aici. Nu mă tem de Grant și n-am nici un motiv să fug. N-are decât să se obișnuiască să mă vadă în împrejurimi... Ceea ce nu se va întâmpla prea des, deoarece voi ști să rămân la distanță!

– Bravo! exclamă tatăl ei, cu zâmbetul pe buze. Regăsesc pe impetuoasa mea fetiță de altădată. Numai că se va dovedi mai puțin ușor decât crezi să-ți eviți soțul; vom fi adesea invitați împreună. La urma urmei, el trebuie să-l înlocuiască pe Austin Logan la direcția filialei „Opal“ de pe insulă, când acesta din urmă se va pensiona. El va duce prin urmare o viață foarte mondenă. Voi înțelege foarte bine dacă vei reveni asupra deciziei tale.

– Nu, repetă Fern, nu-mi voi schimba părerea. Nu-i voi permite lui Grant să-mi strice vacanța mea minunată la tropice, repet! Dacă mă deranjează, va avea cu cine să vorbească.

Sir Manfred o tachină zâmbind.

– Mi-e ușor să te cred... L-ai cam bruscat cu vorbele tale, ieri seară!

– O căutase, nu? Nu-l voi lăsa să-și imagineze că mi-am petrecut trei ani plictisindu-mă în absența lui.

Zâmbetul tatălui ei se lărgi.

– Dacă a crezut vreodată așa ceva, aș fi putut să-i deschid ochii cu ușurință...

– Asta ai făcut în timpul cinei, nu-i așa? îi reproșă ea fără răutate. I-ai împărtășit îngrijorarea ta privind conduita mea... Asta m-a contrariat, mărturisesc. De partea cui te situezi cu adevărat, tată? Răspunde-mi cu toată sinceritatea.

Sir Manfred oftă și-și puse coatele pe birou, cu figura dintr-o dată gravă.

– Cât am fost de naiv! murmură el. Am crezut că va fi posibil să nu trebuiască să iau partea nimănui. Grant și cu tine trebuia să fiți ca o singură persoană...

– Dar nu este cazul, insistă ea. Atunci?

El îi adresă o privire plină de tristețe.

– Cum poți întreba asta, Fern? Hai, îmbracă-te repede și nu uita să-ți iei o pălărie de soare; soarele din Maracca poate fi redutabil și la locul unde ne vom duce în dimineața asta nu se găsește nici o umbră.

Tânăra femeie se îndreptă spre ușă și întrebă înainte de a ieși:

– Există un lucru pe care nu-l înțeleg... Ai putea să-mi explici cum se face că cei doi Logani nu știu de căsătoria noastră, a lui Grant și a mea?

– Este foarte simplu. Au sosit aici direct din Canada, la mult timp după căsătoria voastră.

– Înțeleg. Totuși...

Ea se opri, ezită o clipă și încheie:

– Nimic... Scuză-mă.

Fusese pe punctul să remarce că dacă Grant avea o legătură cu o locuitoare de pe insulă, cum bănuia, avea tot interesul să

lase să se creadă că este celibatar. Dar mai bine să nu mai vorbească despre asta; astfel, dacă este cazul, ar savura o răzbunare dulce să-l stânjenească pe soțul ei, fie chiar prin simpla ei prezență... această perspectivă îi procura o satisfacție amară.

***

Docurile Portului Dauphin, capitala insulei semăna cu toate docurile din lume; o mulțime de hangare și magazii cu acoperișuri din tablă ondulată, o atmosferă grea de mirosuri amestecate de copra, zahăr, cafea și cauciuc depozitat înainte de a fi încărcat pe cargouri. Din fericire, limuzina decapotabilă a lui Grant – suficient de lată pentru a încăpea trei persoane pe bancheta din față – se angajă curând într-o zonă mai agreabilă, cu bulevarde largi mărginite de tufișuri de flori și vile elegante. O mulțime densă se înghesuia pe ele; turiști cu aparate de fotografiat pe umeri, femei indiene încărcate cu pachete, bărbați trăgând șarete primitive urmate de o droaie de copii cu picioarele goale... Cerul de un albastru profund, fără nori, domina scena, scoțând în evidență albeața caselor și verdeața strălucitoare a frunzelor copacilor.

Puțin mai departe, traversară o câmpie vastă descoperită, străbătută de canale minuscule, apoi ajunseră în fine în altă extremitate a insulei, unde se întindea zăcământul petrolier. Platforme în construcție începeau să se ridice în larg și vastul chei care trebuia să permită petrolierelor să vină să-și încarce cu regularitate încărcătura pentru rafinării.

Locul contrasta cu aspectul vesel al restului Insulei Maracca. Era vorba aici de lumea dură a industriei și comerțului: platforme metalice, coșuri gigantice, hangare imense și birouri vitrate... Fern, pe care o încântaseră peisajele minunate exotice de la venire, simți nevoia să critice acest univers neînduplecat. Cel al lui Grant.

– Ce păcat să se distrugă o insulă atât de frumoasă, ironiză ea adresându-se tatălui ei, dar asigurându-se că Grant putea s-o audă. Ați stricat plaja, ați deplasat populația, poluați atmosfera... Nu vă încearcă niciodată vreo remușcare?

Sir Manfred, în loc de răspuns, îl privi pe Grant ca și cum îl ruga să ia el însuși cuvântul.

– După dumneata, replică într-adevăr acesta, cât timp locuri ca Maracca vor supraviețui în anii viitori, cu micile lor recolte de ulei de cocos, de cafea și de trestie de zahăr? În ceea ce privește cafeaua, de exemplu, producția lor se dovedește cu regularitate excedentară și sfârșește drept combustibil în mașinile de gătit...

– Ei nu par să se descurce greu până în prezent.

– Dar fără ajutorul nostru, situația riscă să nu dureze. În câțiva ani, locuitorii ne vor mulțumi că am venit să dăm un avânt indispensabil economiei lor.

– În plus, interveni sir Manfred, folosim abia doi kilometri pătrați. Vom da de lucru la sute de persoane, vom face case pentru familiile lor, vom deschide școli... Dragul meu Grant, acum trebuie să-l văd pe Logan în biroul lui. Ești atât de amabil s-o conduci pe fiica mea să vadă instalațiile?

Grant clătină din cap, încetini în fața unei clădiri albe nou-nouțe și sir Manfred părăsi mașina. Tânărul bărbat porni din nou și continuă să ruleze cu viteză redusă. În timpul drumului îi furniza explicații amănunțite despre atelierele de reparații, puțurile de foraj, platformele cu mai multe etaje și coșurile din care flăcările, noaptea, puteau fi văzute la kilometri distanță.

– În întuneric, spectacolul pare foarte impresionant, adăugă el.

Puțin mai departe, se ridica un centru rezervat locuințelor, împodobite cu peluze de iarbă și echipat cu o piscină și mai multe terenuri de tenis.

– În aceste pavilioane, indică el, se găsesc mai ales perechi căsătorite. Celibatarii stau în această clădire unde se găsește și un club, „Corsarul".

– Unde locuiești?

– La club, când trebuie să lucrez târziu, dar am și un apartament în oraș, pe care-l folosesc ocazional.

– Pentru ce gen de „ocazii"? întrebă Fern cu perfidie.

– Serate târzii, cine la restaurant...

– Și... întâlniri?

– Ești liberă să-ți imaginezi ce vrei, se limită el să-i răspundă cu răceală.

– Când spui „în oraș", este vorba de Port Dauphin?

– La nivelul cel mai înalt al hotelului „Meurice", unde tatăl tău își propune să iei prânzul chiar azi. De ce? Intenționezi să-mi faci o vizită fără să fi fost invitată?

Ea îi ignoră sarcasmul și ripostă:

– Poate numai să-i fie util tatei, pentru a ști unde să te găsească.

Apoi schimbă subiectul. Copii se jucau în grădinile mici, sub ochiul atent al mamei lor.

– Acest loc, la urma urmei, amintește destul de bine periferia unui mare oraș modern, remarcă ea. Cu aceste căsuțe semănând unele cu altele...

– Și un mare număr de facilități, preciză Grant. O bibliotecă, o clinică, o creșă....

– Și o școală, presupun?

– Numai pentru cei mici. Copiii mai mari sunt în general trimiși la internat în Europa.

El întinse mâna spre ocean și arătă:

– Un vânt favorabil respinge sistematic spre mare fumul poluant de care te plângeai. Ansamblul trebuie să ți se pară mult mai puțin neplăcut decât ai crezut, nu-i așa? Regreți poate că ai blamat munca mea din cauza asprimii climatului canadian și al celui din Golful Persic. Dacă aș fi fost numit mai întâi la Maracca, poate ai fi putut consimți să rămâi lângă mine, ca orice soție demnă de acest nume... Cea mai mică broșură turistică vorbește despre această insulă în termeni entuziaști. „Perla Oceanului Indian“, „Insula paradisului“...

Pentru nimic în lume Fern n-ar fi recunoscut fascinația pe care o exercita Maracca asupra ei.

– Aș fi preferat totuși ca tata să-ți ofere un post la Londra, replică ea. Pe vremea aceea, îți spusesem, asta nu prezenta nici o dificultate. Chiar și acum, dacă i-aș cere...

Grant schiță un zâmbet ironic și opri mașina în lungul plajei.

– Ești o fire tenace, glumi el punându-și nonșalant mâinile pe volan. Nu abandonezi niciodată partida, nu-i așa? Așadar, iată că este vorba de un șantaj. Dacă accept să mă irosesc în spatele unui birou, în trista ceață londoneză, am putea relua relațiile conjugale pe care mi le permite legea...

El scutură din cap și continuă pe un ton mai tăios:

– Nu, draga mea copilă, nu-ți face iluzii! Ești incontestabil la fel de seducătoare, dar din nefericire la fel de naivă. Eu nu ți-am ascuns natura profesiei mele, de la prima noastră întâlnire, dar cu sufletul tău candid de adolescentă ai considerat căsătoria drept un fel de joc în care n-aveai decât să ridici degetul mic pentru a mă face să-mi schimb părerea în cea mai mică problemă. În mod vizibil, crezi încă același lucru... dar te înșeli. Nu este suficient să-i faci ochi dulci lui sir Manfred și să...

– Încetează să mă acuzi pe nedrept! i-o tăie ea prompt, cu obrajii roșii de furie. Am spus doar că tata ar fi gata să reconsidere situația. În nici un caz n-am vrut să sugerez că-l voi implora. Nu voi ridica „degetul mic" ca să te conving să-ți schimbi cel mai mic dintre planurile tale, să știi. În ceea ce mă privește...

Se întrerupse o clipă, copleșită trecător de tristețe pentru propria soartă, apoi își reveni imediat și conchise:

– ... Tata mi-a întins o cursă aducându-mă aici, dar acum că sunt la fața locului, am intenția să profit de vacanța mea fără ca prezența domnului Grant Wilder, „celibatarul", să mă tulbure câtuși de puțin!

– Perfect. Nu-mi fac griji pentru tine. Cu eleganța și frumusețea ta, nu vei întâmpina nici o dificultate...

– Încetează să mă flatezi, te rog!

– Imposibil. Cunoști foarte bine efectul pe care-l produci asupra sexului opus, de care ai profitat destul în viața ta.

Porni din nou mașina și continuă:

– Voi adăuga doar atât. Domnul Grant Wilder, mă tem că se va afla mai des în drumul tău decât ți-ai dori. Îți voi fi util să te prezint înaltei societăți locale, și îi revine firesc viitorului director de la „Opal“ să fie curtenitor cu fiica președintelui-director general. Va trebui să te obișnuiești cu compania mea...

– Cu ocazia seratelor și cocteilurilor? ironiză ea. Te credeam devotat numai muncii tale!

– Din nefericire, îmi rămâne suficientă energie, la sfârșitul zilei, să încerc să mă distrez și să nu mă întorc imediat în apartamentul meu solitar. O cină bună nu mă sperie, recunosc cu modestie...

– Nici conversația unei femei frumoase, presupun, nu se putu împiedica Fern să-l ironizeze.

– Eventual.

– Micul tău apartament din hotelul „Meurice“ trebuie că reprezintă locul ideal... Ce atmosferă romantică la Maracca, nu-i așa? Palmieri, clar de lună... Dacă vreodată te-aș deranja, ți-aș fi recunoscător să-mi spui.

Grant îi aruncă o privire tăioasă și ea își mușcă buzele, amintindu-și intuiția sa diabolică.

– Cu ce ai vrea să mă deranjezi? murmură el, prefăcându-se mirat.

Ea nu răspunse. Grant era foarte aproape să ghicească faptul că, în ciuda separării lor, în ciuda certurilor lor, ea încă putea să sufere de gelozie în privința lui...

În timp ce el se concentra asupra conducerii, îl observă pe furiș. Profilul lui bine conturat, pieptul puternic, mâinile sale experte îi trezeau amintiri tulburătoare. Ca și cum ar fi dureros pentru ea să și-l imagineze în brațele altei femei... Trebuia să încerce să nu se gândească la asta și să se forțeze mai ales să nu-și trădeze niciodată gelozia în fața lui!

Sir Manfred îi aștepta în fața clădirii adăpostind birourile.

– Vei prânzi în compania noastră, Grant? întrebă el.

– Bucuros, replică acesta din urmă. Cu plăcere.

Își reluară locurile în mașină și se întoarseră la hotelul „Meurice“ din Port Dauphin. Clădirea luxoasă se ridica orgolios de-a lungul unui bulevard liniștit și umbros; fațada era decorată cu colonade grațioase, iar vasta sală a restaurantului oferea un veritabil adăpost de răcoare.

Au fost conduși spre masa pe care sir Manfred o rezervase.

– Grant ne va recomanda mâncărurile tipice din Maracca, o asigură omul de afaceri pe fiica sa. Dacă îmi amintesc bine, bucătăria locală este un amestec de tradiționale mâncăruri chinezești și indiene.

Oricum, tânăra femeie fu descumpănită de mâncare. Luară mai întâi o supă simplă, cam fără gust, apoi preparate delicioase servite cu un sortiment de sosuri diverse: la creveți, la soia, la curry... Desertul era format din fructele cele mai

obișnuite ca gust: mango, ananas, portocale. Fern savură totul sub ochii amuzați ai celor doi bărbați.

Apoi, Grant se întoarse spre sir Manfred:

– Cum s-a desfășurat întâlnirea cu Logan? întrebă el.

– Nu foarte bine, din nefericire. Îl sfătuisem să se pensioneze ca să-ți cedeze locul, așa cum știi, și perspectiva nu-l încântă deloc.

– Freda, soția lui, contribuie mult la amărăciunea lui prin reproșurile ei constante. La început, Austin era mai degrabă ușurat să se odihnească în sfârșit...

– Femeile ca Freda... începu sir Manfred.

Tăcu, dându-și seama că atenția lui Grant fusese atrasă în altă parte. El și fiica lui urmăriră direcția privirii gazdei lor.

O grațioasă necunoscută se îndrepta spre masa lor, cu zâmbetul pe buze, cu o mână întinsă spre Grant într-un gest teatral. Părul roșcat îi cădea în bucle bogate pe umeri; o rochie verde ca jadul, adânc decoltată, îi punea în valoare formele generoase. O pereche de ochelari de soare îi ascundea ochii.

– Nu este orb mai rău decât cel care nu vrea să vadă, glumi ea cu un ușor accent franțuzesc, strângând mâna lui Grant. Te-ai prefăcut că n-o vezi pe Millet singură în colțul ei, intrând aici cu prietenii dumitale?

Grant râse ușor și-i sărută mâna.

– Sunt jenat, se scuză el galant. Va trebui să-i blamați pe însoțitorii mei, care mi-au abătut atenția.

– Înțeleg cu ușurință, susură ea aruncând o scurtă privire lui Fern din spatele ochelarilor săi negri. Dar vă iert dacă binevoiți să mă prezentați.

Grant se execută:

– Sir Manfred Stirling, președintele-director general al „Opal“, domnișoara Fern Stirling, fiica sa, domnișoara Rose de Millet, care a dat un recital aici înainte de a-și relua turneul în Europa.

Rose de Millet? Fern înțelese de ce nou-venita se recomandase cu numele de familie. La marile artiste, era o tradiție. Nu se spunea „Callas“, „Pavlova“„? Fern își aminti că văzuse un afiș în holul hotelului, anunțând câte două concerte de muzică pe seară de la ora douăzeci și unu până la miezul nopții. Ar fi trebuit să facă imediat legătura...

Cântăreața, în plus, părea în termeni excelenți cu Grant. Probabil că Fern nu va avea nevoie să caute o rivală mult mai departe...

Rose de Millet își scoase ochelarii, dezvăluind doi ochi mari întunecați și catifelați.

– Grant aștepta venirea dumneavoastră, dar nu mi-a vorbit de fiica dumneavoastră, sir Manfred.

– Am hotărât în ultimul moment s-o iau cu mine, într-adevăr. Insula mi se părea locul de vis unde să-și petreacă vacanța în mod agreabil.

– Incontestabil! O cunoșteai deja pe miss Stirling în Anglia, dragul meu Grant?

– Da, foarte bine, răspunse el pe un ton neutru.

– Ah! Înțeleg... murmură Rose cu un ton ambiguu, pe care Fern îl găsi cât se poate de agreabil. Și ne veți face onoarea să asistați la gala din această seară, domnișoară Stirling? Grant va fi cu siguranță bucuros să vă însoțească...

– Nu voi pierde ocazia, răspunse Fern politicos. Vă mulțumesc foarte mult.

Cântăreața se retrase după ce refuzase să ia cafeaua cu ei. După plecarea ei, Grant schiță un portret rapid al personajului. Jumătatea franțuzoaică, jumătate americană, cu o picătură de sânge indonezian explicând pomeții ei ridicați, Rose de Millet vorbea șase limbi. Studiase în Statele Unite și în Germania și avea un repertoriu vast de cântece clasice, moderne și folclorice. Nu călătorea niciodată fără însoțitoarea ei, Sophie Dean, care-i servea și de secretară.

– Este într-adevăr foarte frumoasă, admise Grant ca răspuns la o întrebare a lui sir Manfred. Dacă are un soț, preferă să se lase să se creadă contrariul și detestă cea mai mică indiscreție asupra acestui subiect.

***

După prânz, îi însoți pe tată și pe fiică la Calypso. Fern își făcea siesta, în timp ce cei doi bărbați se închiseră în birou ca să discute.

Spre ora șase, Fern se îmbrăcă pentru gală, nereușind să-l convingă pe sir Manfred că nu dorea nicidecum să asiste la ea.

– Îmi este imposibil să merg acolo, afirmase el. Am ceva extrem de urgent de terminat. Este indispensabil să mă reprezinți tu. Serata asta îți va da ocazia să dansezi, să te distrezi; este excelent pentru tine. Grant este singurul bărbat pe care-l cunoști aici; dacă nu te însoțește, cine o va face?

– Mă va prezenta încă o dată drept „domnișoara Fern Stirling!“ subliniase ea cu amărăciune.

– Da, fiindcă se pare că v-ați pus de acord în privința asta, chiar dacă această comedie se pare dificil de continuat... Ești sigură că nu ți-ai schimbat părerea și că nu preferi să te întorci pur și simplu la Londra?

– Nu, replicase ea, cu buzele strânse. Voi rămâne aici până la sfârșitul șederii tale. Grant nu mă va alunga.

Acum, aștepta ca soțul ei să vină s-o caute și reflecta, mușcându-și buzele. Seara trecută, într-un gest de furie, își scosese verigheta și o pusese în cutia ei de bijuterii. Acum, regreta că n-o făcuse în fața lui Grant: trebuia totuși să înțeleagă cât de mult îl respingea.

Impulsiv, își strecură verigheta în poșetă. Tocmai îi venise o idee în minte...

Parcă toată lumea din Port Dauphin își dăduseră întâlnire la hotel „Meurice“. Un șir lung de mașini aștepta la intrarea în parching, iar în hotel se înghesuia deja o mulțime densă și elegantă. Grant luă ferm cotul lui Fern și o conduse spre ascensoare.

– Vom lua un pahar în apartamentul meu, îi explică el. Va fi mai liniștit.

Ascensorul se opri la al patrulea etaj; clădirile din Maracca, de teama taifunurilor, rareori fuseseră construite mai înalte. Grant deschise o ușă și o făcu pe tânăra femeie să intre într-un vast salon decorat rafinat cu mobile chinezești și covoare groase de lână. Ferestrele dădeau direct spre mare; o ușă întredeschisă lăsa să se ghicească o bucătărie și o baie.

Grant deschise barul, scoase o sticlă de rom și pregăti două cocteiluri la care adăugă gheață și suc de lămâie.

– Așadar, iată unde trăiești... murmură ea.

– Da, făcu el clătinând din cap. După cum vezi, am doar strictul necesar. Nici piei de leopard, nici vase de ars mirodenii destinate seducerii unor femei fatale... Dormitorul are totuși un pat de două locuri.

– Adevărat? răspunse ea, prefăcându-se indiferentă.

– Nu-ți pasă? Ar fi trebuit să bănuiesc. Cel puțin, vino să profiți de priveliște.

Deschise ușa-fereastră și o invită să iasă pe terasă. O grădină umbrită de palmieri și de portocali ducea în pantă lină până la plajă, unde oceanul își instala liniștit apele albastre sub ultimele raze ale soarelui care apunea la orizont într-o splendoare de purpură și aur. Tânăra femeie contemplă tăcută spectacolul, fascinată.

– Așadar? șopti încet Grant în spatele ei.

– Este... este foarte frumos. Aproape ireal, de pe altă lume...

– Ai putea profita zilnic de un loc atât de încântător. Nu regreți că nu m-ai urmat?

Fern se încordă, din nou în defensivă.

– Pentru a suporta iernile canadiene, soarele deșertului și Dumnezeu mai știe ce alte calamități? Nu, mulțumesc! ripostă ea.

– Lucrurile cele mai prețioase trebuie obținute cu prețul unor anumite eforturi: Maracca face parte dintre ele. Dar firește, dacă nu te arăți dispusă...

Se întrerupse, își termină paharul și o invită să revină înăuntru, explicând:

– Este timpul să ne alăturăm invitaților la parter.

– Așteaptă, îl somă ea cu o voce rece.

Își deschise poșeta, scoase verigheta și i-o întinse.

– Sunt „celibatară", nu-i așa? O precizezi cu atâta plăcere prietenilor tăi, încât țin să ți-o restitui.... Ia-o, te rog. Și-a pierdut orice semnificație pentru mine.

Îl privi punând-o pe inelarul lui, unde nu depăși prima falangă. Apoi ridică ochii spre ea și murmură:

– Admițând că a avut vreodată în ochii tăi...

Fără să-i lase timp să răspundă, el traversă camera, scoase verigheta și o aruncă neglijent într-un sertar. Fern își mușcă buzele. Nu se așteptase ca el să reacționeze cu atâta indiferență, ca și cum nu era decât un fleac... Nu arăta nici furie, nici dispreț. Va uita probabil incidentul chiar mâine.

Abătută, învinsă, îl urmă în tăcere până la lift.

Capitolul 3

Pe toată durata seratei, Fern se auzi atât de des numită „domnișoara Stirling", încât aproape își uită numele de femeie căsătorită. Toată lumea dorea s-o cunoască pe fiica directorului de la „Opal", și deveni centrul atenției generale.

Primi invitații la excursii în munții din centrul Insulei, la picnicuri, la partide de tenis, la partide de pescuit, la cocteiluri, la vizite organizate a templelor hinduse, budiste, moscheilor musulmane din Maracca...

Ea acceptă zâmbind și-și înmulți promisiunile și mulțumirile, știind că nu i se acorda atâta atenție pentru ceea ce era. Dar nu se simțea vinovată câtuși de puțin; numai Grant provocase această situație pentru care putea fi făcut răspunzător. Dacă el dorea să nege căsătoria lor, de ce să nu-și umple cu bună știință carnetul de întâlniri?

În mijlocul acestei mulțimi elegante și a acestor femei sofisticate, adesea frivole, cu voci ascuțite, Fern găsi

reconfortant să întâlnească una a cărei simplitate o consolă. Rhoda Camell se îmbrăca sobru; nu era deosebit de frumoasă, dar dinamisul și amabilitatea ei atrăgeau imediat simpatia.

– Bună ziua, îi spuse ea lui Fern într-un moment când se aflau așezate una lângă alta. Permiteți-mi să mă prezint: mă numesc Rhoda Camell și conduc creșa din tabăra Opal.

– Încântată să vă cunosc... sunt Fern Stirling.

– Știu, ați venit să vizitați locul în această dimineață. De ce Grant nu v-a adus la creșă?

– Ei bine, la drept vorbind... domnul Wilder...

– Spuneți-i Grant, ca noi toți. El preferă așa.

– Ah! Deci, a menționat creșa dar n-am avut timp să mergem acolo, deoarece tatăl meu ne aștepta pentru prânz. Totuși, aș fi foarte fericită să trec să vă văd cu altă ocazie. O conduceți singură? De câți copii aveți grijă?

– Lucrez cu o asistentă și un tânăr pentru muncile grele. Primim mulți copii, toți originari din Maracca; micii europeni merg la camera rezervată copiilor de la școala maternală. Mamele protejaților noștri ni-i încredințează dimineața, înainte de a-și lua postul în primire în diverse birouri și cantine ale taberei. Doctorul Croft de la clinică, vine să-i examineze zilnic. Iubiți copiii?

Fern zâmbi, cu o umbră de melancolie. Dacă ar fi rămas cu Grant, poate acum ar fi avut un copil încântător lângă ea...

– Mult, răspunse ea. Mai ales cei foarte mici.

– În acest caz, trebuie neapărat să ne faceți o vizită!

Rhoda se ridică și adăugă:

– Acum, trebuie să vă părăsesc... Profesia mă obligă din păcate să mă trezesc la ora șase în fiecare dimineață.

– La ora șase! repetă Fern, îngrozită.

– Da. La Maracca, birourile se deschid imediat după răsăritul soarelui!

Când Rhoda se îndepărtase, Fern îl văzu pe Grant apropiindu-se. Îi arătă ceasul și aruncă:

– Este aproape miezul nopții. Îmi acorzi un vals înainte de intrarea în scenă a Rosei de Millet?

O conduse pe ring. În timpul vieții lor comune le plăcea foarte mult să se învârtească în ritmul acestui dans pe care-l cunoșteau la perfecție. Mișcările lor, fără nici o extravaganță, dovedeau cu elegantă discreție unitatea profundă care-i transporta pe notele romantice ale lui Strauss. Dar de data asta, acest ritm plăcut, nu mai declanșa aceeași magie. Nimic nu se mai petrecea între ei. Discutau politicos învârtindu-se, ca oricare alt cuplu de dansatori.

Cel puțin, își spuse Fern ca să se consoleze, nu fusese obligată să suporte spectacolul lui Grant dansând cu Rose de Millet. Cântăreața se odihnea întotdeauna înainte de a cânta.

– În plus, îi explica Grant, o lungă absență prealabilă îi permite să-și facă o intrare mai spectaculoasă. Rose a avut întotdeauna un mare simț al punerii în scenă.

– O cunoști bine?

– Mă așteptam la această întrebare, făcu el cu jumătate de zâmbet. Depinde de ce se înțelege prin „bine“.

– Mă înțelegi perfect, îi aruncă ea. Pari la curent cu cele mai mici obiceiuri ale ei!

– A fost un timp când credeam că le cunosc pe ale tale. Nu mai ești aceeași, astăzi, nu-i așa?

Se eschiva, motiv pentru care nici ea nu replică.

Sosirea cântăreței fu precedată de evoluțiile grațioase ale unor dansatoare băștinașe, apoi cortina se ridică în fine și iat-o pe „de Millet". Îmbrăcase o rochie-furou gri-argintiu scânteind din mii de paiete sub lumina reflectoarelor. Își înclină rapid capul și alunecă mai curând decât merse spre pian, de care se sprijini languros.

Recitalul ei eclectic merse de la câteva lieduri de Schubert la cântecele nostalgice ale Marlenei Dietrich și Piaf, trecând prin melodii italiene mai ritmate și câteva flamenco exprimând toată melancolia Spaniei. Aplauzele izbucniră cu entuziasm.

Grant și Fern ieșiră din sală în mijlocul mulțimii. Tânăra femeie se forța să-și analizeze sentimentele față de Rose de Millet; se amesteca în ele o mare admirație pentru talentul ei de artistă și o neliniște în legătură cu relațiile ei reale cu Grant... Impulsiv, se întoarse spre el:

– Tata are intenția să organizeze curând o serată pe Calypso. Crezi că prietena ta ar accepta să cânte pentru invitații noștri?

– Dacă Manfred este gata să-i plătească onorariul demn de renumele ei, de ce nu? răspunse el râzând.

– Oh! Desigur, este de la sine înțeles... bâigui ea, descumpănită.

Nu se gândise la acest aspect al problemei, și încerca doar să se informeze asupra sentimentelor exacte ale soțului ei...

– Vorbește-i tatălui tău, reluă el, ca să-i propună o sumă și Rose va hotărî în consecință.

– Ascultându-se, s-ar crede că este interesată mai curând de câștig decât de dragostea pentru cântec.

– Nu neapărat, dar este o femeie care muncește și nu are intenția să se devalorizeze. Pretinde să i se recunoască justa valoare, nimic mai normal!

O aproba pe Rose, îi lua apărarea... era deja un prim semn, se gândi Fern cu amărăciune.

Se instalară puțin după aceea în mașină, dar Grant în loc să ia drumul docurilor, se angajă pe un bulevard care mergea de-a lungul plajei. Palmierii se profilau ca niște umbre chinezești pe cerul întunecat. Grant opri motorul.

– Unde mergem? se miră Fern.

– Îmi termin seara cum trebuie să te aștepți... cu un interludiu romantic.

– Ce... ce vrei să spui?

– Nu ți-ai luat obiceiul, în cursul ultimilor trei ani, să te lași sărutată sub clar de lună de curtezanii tăi?

Ea se gândi la toți adoratorii pe care trebuise să-i respingă neîncetat și râse fără bucurie.

– Te înșeli.

– Sunt oare mai puțin seducător decât ceilalți?

– Nu asta este problema, replică ea cu inima bătând. Numai că nu poți considera serios situația...

El își trecu o mână în jurul umerilor ei și murmură:

– De ce nu? N-am venit aici din întâmplare... Să vedem dacă n-ai uitat arta sărutului...

Ridică bărbia tinerei femei și își puse buzele peste ale ei. Spre marea lui surpriză, ea rămase la început împietrită, fără să găsească voința nici energia de a se degaja. El îi exploră gâtul, scobitura umărului... Ea se gândi în sfârșit că se juca neîndurător cu ea de-a pisica și șoarecele. Asta îi dădu subit curajul să se îndepărteze; Grant nu încercă s-o rețină.

Dimpotrivă, se rezemă neglijent cu coatele de volan și o ironiză:

– Ia te uită! Nu părea că-ți displace. Dacă nu m-aș teme să mă laud, aș pretinde chiar că ți-am lipsit!

– Ar fi pură lăudăroșenie, într-adevăr, ripostă ea, mai mult furioasă decât rănită.

El se prefăcu decepționat.

– Așadar, nu sunt singurul capabil să-ți stârnesc emoția...

– Taci! țipă ea izbind cu pumnul tabloul de bord. Nu doreai să mă săruți și eu nu doream cu siguranță să te las s-o faci. Ai vrut doar să mă umilești, să subliniezi cât de indiferenți suntem unul față de celălalt... și poate, din perversitate, aveai intenția să verifici dacă alți bărbați mă mai puteau emoționa! Să știi că n-am devenit o fată bătrână cumpătată, după ce m-ai părăsit.

– Îți mulțumesc pentru insinuările tale, răspunse el cu calm. Constat că, din fericire, nu mă acuzi că te seduc pentru a te tenta să revii lângă mine. Este bine așa, deoarece nu este planul meu... Absolut deloc.

– Nici al meu, îi aruncă ea. Acum, te rog, condu-mă la iaht.

***

Sir Manfred își chemă fiica auzind că revenise și ea veni să se așeze pe marginea patului din cabina lui.

– Cum s-a desfășurat serata, draga mea?

– Bine, îl asigură ea. Am primit probabil mai multe invitații decât voi putea să onorez.

– Perfect, se bucură el. De altfel, nu-i regreți prea mult pe prietenii tăi londonezi.

– Nu, deocamdată, zâmbi ea. Numai că...

– Da?

– Acum că voi stabili noi relații, poate nu voi mai avea nevoie de Grant ca să mă prezinte peste tot. Nimic nu mă obligă să rămân dependentă de el, nu-i așa?

– Nimic, dacă nu ții la asta, într-adevăr. Începând de mâine, îți voi angaja o mașină cu șofer. Oricum ar fi, nu vei putea să eviți să-l întâlnești din când în când...

– Din moment ce oamenii nu ne asociază sistematic, asta nu mă deranjează. Astfel, mă voi simți mai puțin stânjenită de această mascaradă ridicolă care mi-o impune...

– Povestește-mi ce te apasă, draga mea.

Fern se destăinui cu ușurare, cu vocea tremurând de emoție.

– Se distrează teribil să mă facă să-mi pierd sângele rece în timp ce el rămâne foarte calm. Ieri, am luat un pahar în apartamentul lui înainte de gală: i-am reamintit decizia sa de a nega căsătoria noastră în public și am profitat să-i înapoiez verigheta. El... a luat-o ca și cum nu însemnase niciodată nimic în ochii lui și a aruncat-o în primul sertar întâlnit, ca și cum era vorba de un fleac fără valoare!

Sir Manfred scoase un oftat profund.

– Gândește-te, Fern. Ar fi putut reacționa într-un mod mult mai virulent! Îți dai seama de afrontul pe care o femeie îl aduce unui bărbat dându-i înapoi verigheta, chiar dacă sunt despărțiți?

– Dacă nu puteam continua s-o port în public, era vina lui, nu-i așa? ripostă ea.

– Să spunem că responsabilitățile sunt împărțite, o temperă el. Nu vei câștiga nimic sfidându-l. Spune-mi, Fern, ești sigură că nu vrei să te întorci în Anglia, așa cum ți-am propus?

– Sunt sigură, îl asigură ea. Rămân, orice s-ar întâmpla.

– Nimic nu te obligă la asta, insistă el. Gândește-te bine.

Ea se ridică și se îndreptă spre ușă.

– Inutil! Nu-mi voi schimba părerea.

Ajunsă în cabina ei, își aminti cu amărăciune că aproape se bucurase că-l putuse stânjeni pe Grant prin prezența ei. De

fapt, situația se va dovedi mult mai delicată. După fiecare întâlnire a lor, ea era aceea care se retrăgea umilită, căutând să-și panseze rănile ca un animal lovit. Se simțea neputincioasă în fața hotărârii soțului de a o înfrânge, de a o discredita. Bineînțeles, poate va sfârși prin a se tempera... El trebuia să-i dea timp să se obișnuiască... Înainte de a se întoarce la Londra, își promise cu hotărâre că trebuia să-l facă pe Grant să recunoască faptul că această ridicolă punere în scenă era profund nedreaptă.

În dimineața următoare, mașina cu șofer comandată de sir Manfred sosi. Acesta din urmă îi propuse fiicei lui să-l lase undeva. Fern acceptă imediat, hotărând să se ducă la creșa Rhodei Camell. În felul acesta, cel puțin, nu va risca să se întâlnească nas în nas cu Grant!

Creșa era situată într-o clădire plăcută, cu un etaj. Ajungând la ușă, Fern auzi voci de copii vibrând într-o jumătate de duzină de limbi diferite. O adolescentă încântătoare originară din insulă, îmbrăcată cu un șorț alb imaculat, veni să-i deschidă și o invită într-o sală mare. O mulțime de prichindei erau strânși în jurul unei mese mari și un tânăr blond cu un aer foarte aferat, distribuia echitabil biscuiți și căni pline cu lapte. Rhoda rămânea invizibilă.

Fern se apropie de masă și întinse mâna tânărului care tocmai o zărise.

– Sunt Fern Stirling, îi explică ea zâmbind. Domnișoara Camell m-a invitat să-i fac o vizită.

O pereche de ochi albaștri, foarte direcți, o priviră cu atenție.

– Vă recunosc! exclamă el. V-am zărit la gală. Bine ați venit printre noi... Sunt Ben Croft, medicul clinicii, a trebuit s-o înlocuiesc pe Rhoda în această dimineață. Din nefericire, a fost obligată să coboare în oraș pentru a ajuta pe una din mamele unuia din copii să rezolve nu știu ce problemă... Pot să fac pe stăpânul casei în locul ei și să vă arăt locurile?

– Numai dacă aveți timp!

– Aproape am terminat, și Mahé îi va pune imediat în pat pe acești neastâmpărați. Ați cunoscut-o deja? Probabil că ea v-a deschis ușa. Este atât de ocupată, încât deja a dispărut!

– Voi reveni mâine, propuse Fern. N-aș vrea să vă încurc.

– Din contră, în câteva minute voi fi în întregime la dispoziția dumneavoastră. Doar cât să scriu câteva rețete... La prânz, mamele vin să-și ia copii; creșa nu-i păstrează decât dimineața.

– Apoi vă ajut cu ceva?

– Dumnezeule, de ce nu? Ați putea termina distribuirea laptelui, apoi să stați cu ochii pe ei până la venirea lui Mahé... Vă plac copiii?

Fern își reprimă un zâmbet; punea aceeași întrebare ca Rhoda.

– Mult, răspunse ea începând să despartă doi mici combatanți care amenințau să facă să cadă cutia cu biscuiți.

Ben Croft se așeză puțin mai departe și Fern restabili imediat calmul în jurul mesei. Ochi mari negri mirați și curioși se fixau asupra ei; curând, copiii își regăsiseră siguranța și începură din nou să flecărească într-un amestec ciudat de dialect și de engleză. După ce strânsese cănile goale, tânăra

femeie duse mica ei trupă în jurul unei lăzi cu nisip. Îi ajuta conștiincios să facă movilițe când Ben reapăru cu Mahé.

Ea recunoscu imediat pe tânăra indiană brunetă cu zâmbetul foarte blând.

– Rhoda va fi foarte dezamăgită că v-a ratat, o asigură ea. Trebuie să-mi promiteți că veți reveni.

– Cu siguranță. Îi voi telefona înainte de a trece pe aici, afirmă Fern.

Ben îi arătă bucătăria, infirmeria, camerele copiilor decorate vesel, mobilate cu paturi mici, apoi îi propuse s-o însoțească până la ușă:

– Plec și eu, deoarece vreau să ajung la Club... v-ar plăcea să luați un pahar cu mine înainte de a vă întâlni tatăl?

Tânăra femeie se încruntă.

– Club? Vreți să spuneți „Corsarul"?

– Da, acolo unde noi, celibatarii, avem camerele noastre. Nu este încă amiază, și barul va fi probabil aproape pustiu, încheie el după ce-și consultase ceasul.

Fern acceptă, și luară loc curând la o masă situată pe verandă. Ben se arătă dintr-o dată foarte vorbăreț.

Își terminase studiile cu un an în urmă și această slujbă la Maracca era primul lui post. Adora insula la fel de mult ca profesiunea și nu regreta că trebuie să exercite câțiva ani medicina generală înainte de a se specializa în pediatrie, cum avusese mereu intenția. Din păcate, atunci va fi obligat să plece în altă parte.

– Cum ați găsit acest post? îl întrebă ea.

– Prin „Opal“, care căuta un medic pentru clinica deschisă recent. La început, condițiile se arătau destul de aspre în tabără; Clubul nu era terminat, trebuia să dormim în cort...

Începu să râdă și adăugă:

– Dacă mă căsătoresc vreodată, soția mea va trebui să se obișnuiască să mă urmeze peste tot în lume... Dar dacă ne iubim sincer, asta n-ar trebui să ridice probleme, nu-i așa?

Fern, încurcată, își drese vocea. Ben Croft aborda un subiect prea delicat...

– Asta depinde de circumstanțe, presupun, răspunse ea vag.

– Firește, admise el. Dar dumneavoastră, de exemplu, dacă soțul va avea un temperament aventuros, nu l-ați însoți în peregrinările lui fără să vă sinchisiți de nimic, și chiar simțind o anumită plăcere?

Din ce în ce mai confuză, se forță să râdă cu un aer detașat.

– Iată o întrebare foarte personală, domnule Croft!

El roși ușor.

– Îmi pare rău, vă rog să acceptați scuzele mele. Dacă nu vă supără, mi-ar plăcea să-mi permit o altă indiscreție... Există un bărbat în viața dumneavoastră, domnișoară Stirling? Mă iertați că mă exprim într-un mod atât de direct...

– Spuneți-mi Fern, vă rog, îl invită ea, detestând din ce în ce mai mult să i se spună pe numele de fată. Nu, nu există nimeni în acest moment.

Adăugând această ultimă precizare, n-avea impresia că minte.

– Înțeleg, murmură el, fixând-o cu o privire scrutătoare.

Apoi adăugă fără tranziție:

– În seara recitalului Rosei de Millet, Grant Wilder era cu dumneavoastră. Ca și tatăl dumneavoastră, îl cunoașteți bine, presupun?

– Ei bine... ne cunoaștem de mult timp, într-adevăr. Dar nu știam că era aici când am sosit.

Ben păru surprins.

– Sir Manfred nu știa...

– Că „Opal" îl numise pe domnul Wilder aici? Ba da, bineînțeles. Numai că nu s-a gândit să mă informeze.

Jenată că trebuie să înceapă să mintă, își consultă ceasul și adăugă:

– Mulțumesc mult pentru invitație, dar acum trebuie să plec. Nu vă deranjează să mă conduceți până la imobilul unde sunt birourile? Tatăl meu mă așteaptă.

– Nu, bineînțeles.

Venise prânzul și o mulțime de funcționari intrau în clădire în momentul când Ben și însoțitoarea sa ieșeau. Unul din ei aruncă o privire admirativă în direcția lui Fern și medicul făcu o remarcă pe care tânăra femeie n-o auzi: spre marea ei confuzie, tocmai îl zărise pe Grant cu care spera totuși să nu se întâlnească. El se opri, îl salută pe Ben, o salută și pe ea, apoi se îndepărtă fără alte formalități.

– Noi toți îl apreciem mult pe domnul Wilder, comentă Ben. Are de asemenea mare succes la femei... Recent, numele lui este adeseori asociat cu o persoană încântătoare în mod special...

– Adevărat? murmură Fern, simțind cum i se accelerează bătăile inimii.

– Este vorba de Rose de Millet.

– Oh! se mărgini să răspundă nonșalant tânăra femeie.

Se bucura, acum, că fusese zărită de soțul ei în compania lui Ben Croft. La urma urmei, își înmulțea cuceririle în ceea ce-l privea... De ce nu s-ar lăsa distrată în mod inocent de un însoțitor încântător?

***

Zilele următoare, de altfel, nu-l revăzuse pe Grant. Dacă nimeni nu se va oferi s-o însoțească la serate, se va duce pur și simplu cu șoferul ei, sau uneori cu tatăl ei. Numeroșii ei cavaleri îi propuneau în cea mai mare parte ieșiri variate: piscină, excursii, baluri. Nu era niciodată fără ocupație și n-avea ocazia să se plictisească un singur minut, atât de activă se dovedea viața pe insulă după apusul soarelui. Când lucrul nu-l acapara, Ben se arăta întotdeauna disponibil s-o însoțească și societatea de pe insulă sfârși rapid prin a asocia numele lor. Nu se mai vorbea decât despre „Ben și Fern", fără ca cineva să se gândească să-i invite separat. Din când în când, își amintea cu nostalgie perioada când se numea Fern Wilder; dar amintirea verighetei aruncate neglijent de soțul ei într-un sertar era suficientă s-o întărească în hotărârea ei.

Sir Manfred organiza cu regularitate dineuri la bordul lui Calypso. Cu vreo zece zile înainte de data prevăzută pentru întoarcerea lor în Anglia, el își puse în cap să organizeze o

mare serată. Tot personalul de la „Opal“ a fost invitat, ca și membrii guvernului insulei și numeroși prieteni ai lui Fern. Rose de Millet, pe lângă care Manfred își folosise toată diplomația, acceptă să vină să cânte la bordul iahtului, după masă.

Pentru această ocazie, Fern îmbrăcase o rochie de mătase indiană minunată, albastru aprins. Țesătura, admirabil realizată de o croitoreasă chineză, îi cădea în cute suple la picioarele încălțate în sandale argintii. Își legase părul într-o coadă și prinsese pe umăr orhideea albastră oferită de cel care o va conduce la masă, primarul din Port Dauphin. Sir Manfred va da brațul soției acestuia, iar Grant soției primului ministru. Numai Rose de Millet, conform obiceiului ei, prefera să nu cineze și să rămână întinsă înainte de a cânta.

I se acordase o cabină de unde trimise un mesaj în care cerea s-o vadă pe Fern. Aceasta răspunse la apel și o găsi pe cântăreață așteptând-o pe cușetă, cu o mască de odihnă pe pleoape. Ea îi strânse mâna vizitatoarei sale fără să-și scoată masca și murmură cu grație:

– Vă sunt foarte recunoscătoare că mă scuzați că nu asist la cină! Mai târziu, voi lua poate un pahar de șampanie și câțiva biscuiți. Dacă asta nu trebuie să ridice probleme...

– Câtuși de puțin, o asigură Fern. Pentru moment, n-aveți nevoie de nimic?

– Nu, vă mulțumesc. Să vedem cum v-ați îmbrăcat pentru această ocazie....

Ea își ridică masca, se ridică și o măsură pe tânăra femeie cu o privire admirativă.

– O minune, acest albastru. Foarte potrivit pentru dumneavoastră... Grant, conducându-vă la masă, va face să pălească de gelozie toți acești domni!

– Adică... nu mă va conduce pe mine, ci pe doamna Desmarais.

– Ah? Păcat. Înțeleg imperativele protocolului, bineînțeles, chiar dacă desparte prietenii cei mai dragi... Deoarece îl cunoașteți bine pe Grant, nu-i așa? Trebuie să fi fost fericită să-l reîntâlniți și să-i consacrați majoritatea seratelor...

– Multe alte persoane mi-au făcut onoarea să-mi țină companie, răspunse Fern cu prudență.

– Desigur. Tânărul medic al taberei, de exemplu...

Fern nu consideră util să răspundă insinuării; Rose își puse la loc masca și se lăsă din nou pe perne.

– Suntem cu toții emoționați și încântați să vă auzim cântând astă-seară, reluă cu amabilitate Fern.

Rose schiță un zâmbet.

– Este atât de plăcut să vezi că arta ta este apreciată de cunoscători! Aproape la fel ca atunci când auzi că ți se murmură complimente plăcute de bărbatul iubit. Englezii se dovedesc în general foarte stângaci în acest domeniu, cu unele excepții, ca de exemplu Grant Wilder... În prezența sa, te simți în mod misterios atât de femeie, atât de dezirabilă! Într-o zi, domnișoară Stirling, lăsați-l să vă facă puțină curte. Nu veți uita experiența.

Fern își luă rămas-bun, forțându-se să-și ascundă răceala din voce, închizând ușa în spatele ei, ușor exasperată.

După cină și recital, invitații începură să se destindă și să discute sărind de la una la alta. Îndeplinindu-și datoriile de gazdă, Fern hotărî să ia puțin aer proaspăt pe punte.

Spre surprinderea ei, își dădu seama că era urmată și simți un braț punându-se peste al ei.

– M-ai neglijat toată seara! Abia te-am văzut... declară Ben.

– Păreai adâncit în discuții atât de serioase! îl tachină ea.

El scoase un suspin.

– Este adevărat, nu neg. Foarte interesant, de altfel... Ce petrecere! Toată insula va vorbi cu încântare despre ea luni de zile.

– Sunt fericită că este un succes. Tata este atât de mândru că a putut să primească oaspeți pe iahtul său! După părerea ta, până la ce oră vor rămâne invitații?

– Până la primele licăriri ale zorilor, fără nici o îndoială! Dorești să scapi de noi atât de repede?

El își strecură brațul în jurul umerilor tinerei femei; ea se aștepta la așa ceva și nu găsi că era prea dezagreabil. Apele calme ale portului se întindeau în fața lor, și o briză trecătoare făcea să danseze luminile lui Calypso și ale celorlalte vase care se legănau liniștit puțin mai departe.

– Într-o zi, murmură visător Ben, voi întâlni femeia vieții mele și voi pleca în aventură în compania ei, într-o noapte înstelată ca aceasta...

Se întoarse, se înclină ușor și Fern ghici că dorea s-o sărute. La urma urmei, de ce nu? De ce ar refuza consolarea provizorie de a fi pentru câteva secunde femeia gândurilor lui?

Își ridică ușor capul, închizând ochii, împărțită între melancolie și ironie față de ea însăși: se purta puțin ca o adolescentă romantică... În aceeași clipă, încremeni. Grant, cu un pas nepăsător, tocmai îi depășea. Ben nu-și dăduse seama, dar Fern se simți profund descurajată. El o ignorase, ca și cum nu se sinchisea de faptele și de gesturile ei... Îl împinse încet pe însoțitorul ei și se îndepărtă, incapabilă de acum înainte să-i accepte îmbrățișarea.

***

A doua zi, își petrecu timpul cu un cuplu de prieteni francezi care urmau să se întoarcă la Paris. Se plimbară pe plajă, vizitară unul sau două locuri și hotărâră să-și termine seara la teatru după ce cinau la restaurant. La sfârșitul reprezentației, își luară rămas-bun și le ură călătorie plăcută. Apoi îl așteptă pe Cristo – șoferul ei. Trebuie să-i fi fost greu să-și croiască drum prin mulțimea densă care se înghesuia la piciorul scării mari.

Cocoțată pe trepte, tânăra femeie își întindea gâtul din când în când, fără să-l zărească. După zece minute, mașina lui Grant opri tocmai în fața ei și Grant însuși, spre surprinderea lui Fern, traversă strada.

– Îl pândești pe Cristo? întrebă el.

– Da, a întârziat puțin. L-ai zărit, din întâmplare?

– Șoferul tău nu va veni, Fern. Eu te voi duce înapoi. Urmează-mă.

O prinse de braț și ea protestă prompt.

– Lasă-mă! Cristo va veni până la urmă.

Fără s-o asculte, el o antrenă până la mașina lui, o așează pe scaun și porni în trombă.

– Nu înțeleg! exclamă ea, buimăcită. S-a întâmplat ceva? Explică-mi!

– Chiar tatăl tău l-a contramandat pe Cristo. El știe că te însoțesc.

– De ce?

Grant ridică din umeri.

– Ai petrecut o seară bună? Ți-a plăcut piesa?

– Mult. Ai văzut-o?

– Joi, cu Rose.

Vorbind, Grant mergea de-a lungul cheiului, aproape pustiu la această oră târzie. Fern, în trecere, recunoștea iahturile ancorate. Unu, două, trei... Dar... Era imposibil! Își reținu un strigăt, neputând să-și creadă ochilor. După al treilea, ochilor ei uluiți i se prezenta doar apa liniștită. Calypso plecase!

Capitolul 4

Speriată și iritată în același timp, se întoarse spre Grant. De ce o adusese în fața acestui amplasament gol unde se opriseră acum, cu motorul oprit, ca și cum ajunseseră la capătul drumului lor?

– Ce înseamnă asta? aruncă ea. Unde este iahtul?

– Acum, îmi e teamă că este în largul mării.

– În... în largul mării? Dar este ridicol! Pentru cât timp? Când va reveni?

– Nu va reveni. Etapa următoare este Anglia.

Fern își strânse pumnii, rezistând dorinței incontrolabile de a-l pălmui.

– Nu-ți bate joc de mine, te rog! Tata ar fi incapabil... Trebuia să rămânem aici încă o săptămână! Dacă vorbești serios, ce voi deveni?

– Reacție tipică a lui Fern Stirling, glumi el. Se preocupă mai întâi de propria ei soartă.

O panică vagă o cuprinse pe tânăra femeie.

– Tu... vrei să spui că... nu glumești? Tata este într-adevăr plecat? Ce s-a întâmplat? A avut o criză cardiacă? O afacere urgentă de rezolvat în Anglia?

Grant scutură din cap.

– Nimic din toate astea. Tatăl tău a hotărât pur și simplu să se întoarcă la Londra fără tine.

– Fără... fără mine? El... a luat această decizie cu răceală, fără să-mi spună?

– Puțin fără tragere de inimă, dar asta a hotărât.

– Dar de ce?

– Pentru două motive principale. Mai întâi, tu și cu mine l-am dezamăgit; el spera că ne vom relua viața comună foarte rapid, după ce ne vom îndrăgosti unul de altul sub soarele de la tropice... Miracolul nu s-a produs. Pe de altă parte, se temea că, revenită în Anglia, vei reîncepe excesele la care te dedai de câtva timp. Pentru moment, a conchis că este preferabil să te lase aici.

– Nu ești cu siguranță străin de acest complot!

– Am discutat despre asta, într-adevăr. Îi repugna să te abandoneze, dar a preferat să-ți permită să înfrunți viața fără aripa protectoare a unui tată puternic și indulgent... Îi repugna să-ți înșele încrederea, firește, și se temea în special să nu sari în primul avion, pentru a-l ajunge din urmă. Nimic nu te împiedica...

– Nici nu mă va împiedica! îl corectă ea.

– ... Exceptând, continuă fără să se tulbure, lipsa banilor.

– Există un lucru care se numește credit, ripostă ea. Ai auzit vorbindu-se despre asta?

– Da. Numai că ne-am gândit la toate... și suma pe care ți-a alocat-o sir Manfred pentru cheltuieli este insuficientă pentru a autoriza cel mai mic împrumut. Singurele tale resurse la Maracca, unde nu poți utiliza cecurile, se reduce la restul acestei sume și la pensia pe care ți-o plătesc lunar după separarea noastră. Un ultim lucru: pentru a te împiedica să-l contactezi, îndată după sosire, tatăl tău își va relua drumul spre Australia, unde doar informațiile provenind de la companie îi vor fi transmise.

– Eu... sunt deci prizoniera ta, murmură ea cu o voce tremurătoare. Fără nici un mijloc de a scăpa... Ce sperați să câștigați, tu și tata?

Grant ridică din umeri.

– Manfred, îmi imaginez, acordă încredere trecerii timpului și răbdării...

– Și tu?

– Eu? Nu îndrăznesc să-i împărtășesc optimismul. Mă limitez să cooperez...

– Să cooperezi! repetă ea cu sarcasm. Să spunem mai degrabă că te bucuri că ai ocazia să mă pedepsești! Să mă pedepsești pentru ceea ce sunt, ca și cum ar fi posibil să remediezi asta! Speri că voi sfârși prin a obosi și a ceda, dar te înșeli. Asta nu se va întâmpla!

– Vom vedea, spuse el.

– Singurul lucru într-adevăr insuportabil ar fi să te văd c-o înșeli pe nefericita Rose de Millet, făcând-o să creadă că ești liber și celibatar, în vreme ce nu ești...

Grant schiță un zâmbet ironic.

– Biata Rose, într-adevăr. Tocmai și-a făcut o dușmancă, o rivală geloasă... În ceea ce privește această presupusă pedeapsă, ar trebui să știi că există mijloace de constrângere mult mai dezagreabile decât un sejur pe o insulă din Oceanul Indian!

– Te sfidez să încerci, îi aruncă ea cu dinții strânși.

– Nu mă tenta... Oricum, avem detalii mai urgente de reglat pentru moment!

– Ia te uită! îl ironiză ea. Îți dai brusc seama de dificultățile generate de inițiativa ta? Ești interesat să știi că toate hainele mele, toate lucrurile mele au rămas pe iaht, și că n-am nici un loc unde să dorm seara asta?

– Liniștește-te, ne-am gândit la toate. Valiza ta se află în apartamentul meu; de asemenea, te așteaptă un pat.

– Al tău, presupun?

– Cum ai ghicit?

– Ei bine, nu vreau! Voi merge la hotel.

– La această oră din noapte? Pe jos? Fără bagaje? Fiindcă nu te voi duce, să știi.

– În tabără?

– Nu, la hotel „Meurice". Îți pun patul la dispoziția ta, îți repet. Eu mă voi mulțumi cu canapeaua din salon. Adaug că dormitorul se încuie cu cheia. Asta îți convine?

La capătul puterilor, Fern acceptă. Noaptea era prea înaintată și va reflecta mai bine a doua zi.

Se garară în parcarea subterană și ajunseră în apartamentul lui Grant fără să treacă prin hol. Fern își văzu bagajele

îngrămădite pe podea și rămase în picioare în mijlocul camerei, nemișcată.

– Acum, ce trebuie să fac? întrebă ea.

– Să dormi, de ce?

– Crezi că am somn, după toate astea?

– Ți-ar plăcea să bei un pahar înainte de culcare?

– Nu.

– În acest caz, faci ce vrei. Baia este la dispoziția ta. Eu cobor la bar.

După plecarea lui, tânăra femeie se așeză încet pe pat. Oricum, era imposibil să rămână în rochie de seară. Își scoase sandalele, apoi rochia, și hotărî să facă un duș rapid înainte de întoarcerea lui Grant.

Inima i se strânse când regăsi în baie lucruri familiare, în ciuda celor trei ani de separare: vechiul aparat de ras al soțului ei, mirosul loțiunii după ras, papucii pe care i-i oferise la primul lor Crăciun împreună... Care altă femeie, se întrebă ea cu amărăciune, împărțea acum această tandră intimitate zilnică? Un val de nostalgie o copleși, pe care o alungă cu îndârjire.

Trebuia să judece practic. Mai întâi, să accepte pensiunea lui Grant; avea legal dreptul și asta va constitui un timp singurul ei venit. Totuși, nu-i va permite să supraviețuiască foarte mult timp, mai ales dacă își lua o cameră la hotel, cum avea intenția... Nici nu se punea problema, în plus, să descindă într-un loc la fel de costisitor ca „Meurice“. Și cum să explice noilor săi prieteni plecarea bruscă a tatălui ei? O scurtă aluzie asupra unui apel urgent de la Londra va fi suficient. Grant nu va avea totuși cruzimea să nege această invenție!

După ce îmbrăcă rapid o cămașă de noapte din satin, se strecură în așternut și se așeză comod pe perne. Închisese ușa camerei și nu făcu nici un zgomot când intră soțul ei; era preferabil s-o creadă adormită.

Singură în întuneric, continuă să se gândească. Cu toată obiectivitatea, viitorul ei părea întunecat. Refuza să-i ceară ajutorul lui Grant, dacă nu era strict necesar; din contră, trebuia neapărat să găsească un mijloc de a dovedi, lui și tatălui ei, că putea să se conducă într-un mod total independent.

Când zorii se arătară în spatele perdelelor, nu dormise mai mult de două ore și era ferm hotărâtă să scape de Grant cât mai repede posibil. Da, din toate cunoștințele ei, ar putea s-o ajute cineva în mod eficace, poate chiar s-o găzduiască un timp? Își mușcă buzele; un astfel de serviciu necesita o prietenie stabilită solid, și nu avusese încă timp să-și făurească una. Numai dacă... Da, exista un loc unde putea să găsească o prezență înțelegătoare... Creșa!

Se întorsese acolo de multe ori și Rhoda Camell îi rezervase întotdeauna o primire călduroasă. Marea discreție de care aceasta din urmă dăduse dovadă ar fi în plus un atu prețios; ea va accepta fără să discute explicațiile lui Fern, oricât de încurcate ar fi ele. Creșa nu-i va oferi un adăpost permanent, desigur, fiind doar o etapă care să-i permită să-și revină și Fern se felicita că se gândise la asta.

Acum, trebuia să pună la punct amănuntele practice... N-avea nici un chef să ia micul dejun cu Grant în sufragerie

sau să fie surprinsă în acest apartament de servitori. Nu, va părăsi locul înainte ca el să se trezească; îi va lăsa un mesaj pentru a-i cere să-i trimită bagajele la creșă.

O teamă subită o străbătu. Va fi oare posibil să iasă discret pe coridor? Se ridică din pat și se aventură în camera vecină, cu picioarele goale. În penumbră, distingea silueta lui Grant adormit pe canapea; ascultând atent, auzi respirația lui regulată. Mergând pe vârfuri, se apropie de ușa de la intrare și puse mâna pe clanță. Apăsă și ușa se deschise fără zgomot. Perfect! Era suficient să se îmbrace rapid, și apoi...

Un zgomot ușor o alertă și făcu stângă-împrejur; Grant își întindea silueta înaltă și se apropia de ea cu pași mari... Câteva secunde mai târziu, o prinsese de braț și o trăgea spre el fără nici o tandrețe.

– Ce pui la cale? îi aruncă el. Unde te duci în această ținută?

El atinse cu degetul satinul cămășii de noapte care arăta mai mult decât ascundea corpul zvelt al lui Fern. Ea se degajă prompt și se opri la un metru de el.

– Nu reușeam să dorm, explică ea sec, și voiam să verific dacă puteam să ies ușor, după ce mă pregăteam.

– Ca și cum te țineam prizonieră, îi aruncă el. Ți-am oferit doar ospitalitate pentru noapte, nu uita. De ce să pleci atât de devreme? Soarele de-abia a răsărit. Graba ta mă surprinde...

– Eu... doream să plec înainte să te trezești.

– Fără să-mi lași un cuvânt de explicații? De ce?

– Fiindcă nu vreau să-ți datorez nimic, foarte simplu!

– Înțeleg. Până și ideea de a bea o cafea în prezența mea ți se pare insuportabilă...

Ea ridică din umeri și se întoarse ca să intre în cameră, dar el o opri și o obligă să-i facă față.

– Așteaptă. Mi-a venit o idee...

Privirea lui amenințătoare o făcu să tremure, și ridică spre el o privire mirată, cu inima bătând.

– De fapt, urmă el, există poate un alt motiv al prezenței tale în această cameră, cu picioarele goale, în această ținută lejeră, cu părul desfăcut... Dacă doreai într-adevăr să dispari în zori, n-ar fi trebuit să te îmbraci mai întâi? Trebuia să bănuiești că voi avea un somn ușor pe o canapea destul de puțin confortabilă și că te voi auzi trecând. În concluzie...

Temându-se să înțeleagă, ea ripostă cu o voce tremurată:

– Tu... tu n-ai dreptul să insinuezi...

– Mi-l iau. Cine-mi spune că nu mă puneai la încercare, sperând că voi fi tentat să redescopăr farmecele pe care le-am cunoscut bine? Manevră subtilă, recunosc. Aveai chiar un pretext pregătit...

– Și de ce aș încerca să te seduc, cum se pare că sugerezi? Ce interes aș avea?

– Cine știe? O înduioșare din partea mea, poate, un mijloc de a mă face să-mi uit reproșurile și să accept condițiile tale... Întoarce-te în pat, perfidă Dalila rânji el, și felicită-te că nu-ți aplic corecția meritată pentru mașinațiile tale de copil viclean și capricios!

Ofensată, Fern ridică mâna și-l pălmui violent. Replica lui nu întârzie; o ridică în ciuda protestelor ei și o aruncă fără menajamente pe pat. Nebună de furie, simți cum îi curg lacrimi pe obraji. Grant îi dădu o batistă pe care o scoase din buzunar și o persiflă cu o voce sarcastică:

– Hotărât lucru, cunoști temeinic toate tehnicile! Seducție discretă, pudoare jignită, lacrimi... Cine știe? Dacă ai fi procedat puțin mai subtil, poate m-aș fi lăsat ispitit!

Prăbușită, copleșită de un teribil sentiment de neputință, se ridică în coate și încercă să-l înduioșeze:

– Grant, eu...

Dar el se întoarse fără s-o asculte, cu o expresie disprețuitoare.

***

Când se întâlniră la cafenea, după trei ore, orașul își reluase animația obișnuită. Fern ceruse să i se coboare lucrurile în vestiar; o să le recupereze puțin mai târziu. Grant insistase să-și ia micul dejun înainte de plecare.

Tânăra femeie își etalase tot talentul ca să-și ascundă amărăciunea după scena penibilă de dimineață. Fața ei, ușor machiată, nu trăda nici cea mai mică emoție; avea o privire rece și indiferentă. Îmbrăcase un taior bleumarin cu guler și manșete albe asortate cu poșeta și sandalele, care-i dădeau o notă rafinată.

În fața soțului ei, hotărâse să se arate de acum înainte rece, distantă, extrem de rezervată; îl va ignora dacă va face vreodată aluzie la evenimentele din timpul nopții, chiar și indirect.

El nu vorbi despre asta, având alte subiecte de preocupare cu care s-o irite.

– Unde intenționezi să te duci, ieșind de aici? începu el.

Inutil să mintă; ar afla oricând adevărul.

– La creșa taberei, răspunse ea.

Răspunsul ei îl surprinse și ea se bucură în sinea ei.

– La creșă? Dar de ce? N-ai nevoie de un loc...

– Unde să locuiesc? Ba da, și cred că Rhoda Camell mă va sfătui cu folos, pentru a găsi un apartament și o slujbă.

Mirarea lui Grant spori.

– O slujbă? Glumești!

– De ce?

– Mai întâi, pentru că ești fiica președintelui „Opal"...

– ... care m-a părăsit aici, lăsându-mă singură. Un motiv în plus!

– Dar n-ai nici o pregătire.

– Vorbesc engleza și franceza, încep să cunosc unele dialecte locale... Știu chiar să număr pe degete, dacă mi se lasă timp, glumi ea. Într-un cuvânt, cunosc limbi străine, matematică...

– Absurd! aruncă el cu îndârjire. I-am promis lui sir Manfred că vei trăi din pensia ta și din nimic altceva!

– Date fiind gusturile pentru lux cu care tu și el m-ați obișnuit, îl ironiză ea, asta riscă mult să se dovedească insuficientă...

– Faptul că trebuie să strâng un timp băierile pungii poate va reuși să-ți tempereze caracterul, o zeflemisi el pe același ton. Oricum ar fi, ți-ai făcut atât de mulți prieteni și pretendenți la Maracca, încât nu vei suferi probabil de această schimbare a condițiilor de viață...

– Cu condiția ca slujba să-mi lase timp să-i văd, ripostă ea tăios.

Se ridică, își deschise poșeta și adăugă:

– Cât îți datorez pentru micul dejun?

El părăsi masa mormăind un răspuns pe care ea preferă să nu-l descifreze și-l urmă în hol.

Era în mod vizibil furios și nu interveni să-i propună s-o însoțească atunci când ea chemă un taxi. Se despărțiră fără un cuvânt.

Când ajunse la creșă, regăsi agitația zilnică pe care acum o cunoștea bine. Rhoda, ocupată să-i hrănească pe cei mai mici, îi făcu semn că vor vorbi puțin mai târziu. Fern își înnodă în jurul taliei un șorț și începu să debaraseze mesele pline de cârpe și de vopsele de pictură.

Rhoda i se alătură câteva momente mai târziu.

– Este a doua oară când vii în această săptămână, îi aruncă ea amabilă. Ce vânt bun te aduce?

– Voiam doar să-ți cer un sfat. Nu-i nici o grabă.

– Rămâi toată dimineața?

– Da, dacă este posibil.

– Atunci, te voi vedea mai târziu, încheie Rhoda înainte de a dispărea din nou, grăbită.

La prânz, Fern o ajută să primească mamele și să-i pregătească pe copii; după aceea, se așezară amândouă în fața unei cești de cafea și Rhoda o anunță, cu sprâncenele încruntate:

– O voi pierde pe Mahé... se căsătorește săptămâna viitoare.

– Deja? exclamă Fern, uluită. Dar abia are cincisprezece ani!

– Budiștii din Maracca își iau soție foarte devreme, dar căsătoriile lor par la fel de solide ca ale noastre.

– O să-ți lipsească. Copiii o iubeau atât de mult!

Rhoda clătină din cap.

– Da! Am format-o eu însămi, am învățat-o primele noțiuni ale meseriei de infirmieră... Acum, va trebui să reîncep de la zero cu următoarea, care nu va fi cu siguranță ușor de găsit!

– Presupun...

Fern se întrerupse. O idee tocmai îi încolțise în minte...

– Presupui ce? insistă Rhoda.

– Ei bine... dorești să angajezi numai o fată foarte tânără? Cineva puțin mai în vârstă nu ți-ar putea conveni?

– Mm... depinde. De ce? Ai o candidată în vedere?

– Da... eu!

– Tu? Dar... va trebui să te scoli dis-de-dimineață, să lucrezi cel puțin opt ore pe zi. Nici să nu te gândești!

– Vorbesc serios, Rhoda. Ascultă... situația este puțin specială. Tatăl meu a trebuit să se întoarcă în mare grabă la Londra, de unde va pleca în Australia, și eu risc să trebuiască să rămân aici un anumit timp. De aceea, o slujbă mi-ar da de lucru...

– Ai nevoie să fii ocupată? sublinie subit Rhoda.

– Hm... da, ca să mă simt utilă...

– Ai mai lucrat deja, în Anglia?

– Nu, nu tocmai, recunoscu Fern cu onestitate.

Directoarea creșei bătu gânditoare în masă cu vârful creionului.

– Mă întreb de ce dorești să te simți „utilă", spuse în cele din urmă. Această dorință mi se pare deodată...

Mai reflectă câteva momente, apoi conchise oftând:

– Nu cred că ți-ar conveni. În primul rând, aș avea o mulțime de lucruri să te învăț...

– Dar aveai oricum intenția să formezi pe cineva! obiectă Fern. Te-am ajutat deja de câteva ori... Și asta te-a ajutat, nu-i așa?

– Desigur. Dar sunt și alte probleme; dacă iahtul a plecat, vei locui probabil în oraș. La ce oră va trebui să te scoli ca să începi serviciul în fiecare dimineață la ora șase? Te-ai gândit la asta? Este imposibil!

– N-ai încredere dacă te asigur că nu voi întârzia? Ascultă, nimic nu mă obligă să locuiesc la Port Dauphin. Poate aș putea găsi o cameră aici. Cum face Mahé?

– Ea vine din sat pe jos. Șase kilometri; tu n-ai putea niciodată. Poate, într-adevăr, va trebui să găsim ceva aici... Anexa creșei, aflată alături, comportă o cameră și o baie. Le rezervăm copiilor care trebuie să fie puși în carantină din cauza unei boli contagioase, dar un asemenea caz nu s-a întâmplat niciodată. Da, ai putea locui ușor acolo dacă te gândești serios să lucrezi aici.

– Mă accepți, deci? întrebă prompt Fern, cu inima bătând... Va trebui să plătesc o chirie?

– Nu! Această garsonieră face parte din creșă, și o vei elibera dacă o să avem nevoie de urgență. Salariul tău, ca al meu și al lui Ben Croft, va fi plătit de „Opal".

– Tocmai... Compania n-are dreptul să-mi refuze angajarea?

Fern se gândea la un eventual refuz din partea lui Grant.

– Nu, dacă eu susțin că avem nevoie de tine. Când poți să începi?

– De mâine. Voi lua în posesie lucrurile și-mi voi aduce bagajele chiar după-amiază, dacă nu te deranjează.

– Așa rămâne.

Fern se felicita pentru înțelegerea Rhodei când aceasta o derută brusc cu ultima întrebare:

– Consideri toate astea drept un antrenament util în vederea unei viitoare căsătorii, Fern?

Uluită, cea în cauză își ridică sprâncenele.

– De ce această întrebare? Nu înțeleg...

– Oh, pentru nimic. Doar că tinerele femei care doresc brusc să se consacre unor sarcini casnice au în vedere logodne foarte apropiate sau o speranță asemănătoare...

– Nu este cazul meu, afirmă categoric Fern. Câtuși de puțin.

Capitolul 5

În zilele următoare, Fern se întrebă dacă se va obișnui vreodată cu soneria tiranică a ceasului deșteptător. Oricare era ora ei de culcare, avea întotdeauna impresia că de-abia își pusese capul pe pernă când soneria stridentă o scotea brutal din somn. Trebuise să-și impună să alerge imediat sub un duș rece, pentru a nu fi tentată să adoarmă din nou.

Spre ora șase și jumătate, toți copiii ajungeau la creșă. Rutina zilnică începea cu o inspecție rapidă a micilor mâini grăsuțe, apoi li se puneau șervete mari în jurul gâtului, înainte de a se așeza pe scaune înalte în jurul mesei. Fern le servea lapte, biscuiți și supă celor mai mici.

Apoi, toată această mică lume trecea la lada cu nisip unde erau răspândite numeroase jucării, în timp ce adulții le strângeau și interveneau din când în când pentru a aplana certurile și a șterge câteva lacrimi mari. În mijlocul dimineții, un somn pe paturile mici aducea un calm relativ.

Fern își descoperea talente nebănuite pentru a liniști copiii, să-i consoleze, să discute cu ei; Rhoda recunoscu ea însăși calitățile noii sale recrute.

După odihnă, activitățile se reluau sub formă de diverse jocuri, apoi se terminau prin vizita lui Ben Croft și masa finală. Mamele veneau să-și ia progeniturile la prânz, dar lucrul lui Fern și Rhodei nu se termina încă; trebuia să pună totul la loc pentru ziua următoare. Mâncau după ceilalți și nu se bucurau de un moment de destindere binemeritat decât mult mai târziu după-amiază.

Atunci, Fern se refugia la răcoarea camerei sale, citea sau scria, apoi se ducea la piscina taberei. Serile ei, în general, și le petrecea în tihnă în compania Rhodei, în apartamentul acesteia. Grant își dăduse aprobarea pentru angajarea lui Fern, dar nu căutase s-o revadă. În schimb, îl vedea cu regularitate pe Ben Croft. Acesta nu-i ascunsese uimirea resimțită de toată societatea bună la dispariția bruscă a tinerei femei.

– Ascultându-i pe unii, explică el, te-ai retras într-o mănăstire și ar da o avere ca să afle de ce. Freda Logan – cu firea rea care o caracterizează – a insinuat chiar că ar putea fi vorba de o campanie publicitară. „Fiica președintelui Opal se lansează în opere de binefacere"... Operă de binefacere, mă întreb! Creșa noastră nu diferă cu nimic de altele și copiii noștri indigeni sunt cei mai adorabili care există. Pe scurt, cred că va trebui să te manifești, Fern. Arată-le că exiști încă și bârfele se vor opri de la sine.

– Pentru moment, n-am deloc timp, sublinie ea ferm.

– Nimic nu te obligă să-ți petreci serile în camera ta, nu-i așa? Ascultă, Grant Wilder dă o mică petrecere între colegi la Club, mâine seară. Te-a invitat? Nu? În acest caz, poate vei accepta să mă însoțești...

Fern n-avea nici un motiv să refuze. Într-un moment sau altul, va trebui să-l înfrunte din nou pe Grant: mai bine s-o facă în mijlocul unei mulțimi, în compania sigură a medicului.

– Cu plăcere, consimți ea. Mulțumesc.

A doua zi, îndreptându-se spre clădirea a cărei verandă era frumos decorată cu lumânări și felinare, nu se putu împiedica totuși să resimtă o anumită teamă: dacă Grant voia să-i arate răceală, să se arate dezagreabil, prezența invitaților nu-l va opri... Din fericire, spre marea ei ușurare, el îi strânse mâna cu cuvinte politicoase de bun venit, nelăsând nimic să se vadă din neînțelegerile lor. Dacă avea să-i facă reproșuri, va aștepta s-o facă în intimitate.

Fern cunoștea deja din vedere câțiva dintre invitați, toți funcționari la Opal, și ei o primiră cu amabilitate ca pe una de-a lor. Începea să se destindă complet când Freda Logan, pe care încerca totuși s-o evite încă de la început, se desprinse dintr-un grup și se apropie.

– Ia te uită! N-am avut plăcerea să vă vedem de câtva timp, remarcă ea cu un ton acid. Ne întrebam cu ce am putut să vă ofensăm...

Ea râse, pentru a atenua efectul acestor cuvinte, dar Fern ghici răutatea din spatele glumei.

– Pur și simplu mi-am luat o slujbă după plecarea tatălui meu, replică ea. Nu-i nevoie să se caute alte motivații ale purtării mele.

– Desigur, dar... totul s-a petrecut atât de brusc... Într-o zi, profităm de compania lui sir Manfred și a fiicei sale, și în ziua următoare și unul și altul dispar la antipozi sau în natură... N-am avut nici măcar ocazia să vă zărim prin oraș!

– Locuiesc în tabără, din comoditate; Rhoda Camell a avut amabilitatea să mă găzduiască.

– Dar de ce ați acceptat această slujbă? o chestionă Freda. Să faceți pe doicile pe lângă micii indigeni... Am fi putut să vă găsim ceva mult mai potrivit! Austin ar fi apelat la câteva relații; poate v-ar fi oferit să deveniți chiar propria lui secretară...

– Nu știu să bat la mașină și aș fi incapabilă să țin un fișier, i-o tăie Fern. În plus, mă aflam la Maracca de șase săptămâni fără să mă fi apropiat cu adevărat de localnici, de viața lor zilnică... Munca mea la creșă mi s-a părut un mijloc bun de a izbuti!

– Sunteți doar în trecere, nu veți locui aici permanent! Numai dacă nu vă gândiți să vă instalați aici, căsătorindu-vă, de exemplu. Ceea ce, în treacăt fie spus, ar explica multe lucruri....

– Adevărat? făcu interlocutoarea ei, cu un ton rece. Care, de exemplu?

– Draga mea, ați fost foarte curtată de când ați sosit. Nu negați și zvonurile se răspândesc repede. Sunteți asociată cu

ușurință cu unul sau altul din acești domni. Favoritul, potrivit unora, ar fi chiar domnul Grant Wilder. La urma urmei, nu este în curs de a deveni directorul „Opalului", după îndepărtarea soțului meu?

Iată-ne ajunse aici, se gândi Fern. Atacurile Fredei Logan se explicau prin gelozie. În mod ironic, îi punea pe Fern și pe Grant în aceeași tabără. Dacă ar bănui realitatea... Tânăra femeie, pentru a pune capăt acestei conversații neplăcute, se limită să spună, cu o notă de sarcasm, că se simțea flatată că atrăsese atât de mult o atenție pe care nu credea că o merită.

Puțin mai târziu, când Ben și Fern discutau într-un grup la care Grant se alăturase, unul din chelneri veni să anunțe că doctorul este chemat la telefon.

Ben se îndepărtă și reveni arborând un aer dezolat.

– Îți prezint toate scuzele mele, îi spuse el lui Fern, dar sunt obligat neapărat să plec. Un tânăr angajat are o criză cardiacă și trebuie să-l transport la spitalul din Port Dauphin. Neplăcerea este că risc foarte mult să nu pot trece pe aici înainte de sfârșitul petrecerii.

Fern își lăsă paharul și zâmbi amabilă.

– N-are nici o importanță, Ben. Plec cu tine. Nu te deranjează să mă lași la creșă?

– Deloc... începu Ben, dar nu putu să continue, deoarece un cor de proteste se ridică imediat: „Ea nu trebuie să ne părăsească... Vom veghea asupra ei, nu vă neliniștiți..."

– O voi conduce pe Fern acasă eu însumi, reteză Grant cu o voce tăioasă.

Impresionat de acest ton fără replică, Ben se îndepărtă fără să insiste și cineva îi înmână din nou paharul tinerei femei.

Clubul își închidea totuși ușile la miezul nopții și invitații își luară rămas-bun unul de la altul. Grant, în calitatea sa de gazdă, trebuia să rămână ultimul și Fern îl aștepta.

În timpul nopții, o liniște stranie cădea peste tabără, învăluind-o într-un mister magic. Nici unul din zgomotele asurzitoare zilnice nu se mai auzea; dar coșurile înalte continuau să lanseze spre cer limbile lor de foc roșietice, făcând mai intens, prin contrast, întunericul de la nivelul solului...

Aerul era călduț și Grant îi propuse însoțitoarei lui să meargă pe jos până la creșă. O dată sosiți în fața ușii de la anexă, Fern scoase cheia din geantă și-i întinse mâna lui Grant.

– Îți mulțumesc că m-ai însoțit.

– Voi intra o clipă cu tine, replică el fără să-i strângă mâna.

El îi luă cheia cu autoritate și deschise el însuși ușa. Când ajunseră înăuntru, închise ușa în spatele lui.

Ea aprinse lumina, la fel de nervoasă ca și cum se găsea cu un străin.

– Tu... nu poți rămâne mult timp, bâigui ea. Clubul își va închide ușile și...

– Nu, mi-am asigurat complicitatea lui Fadal, portarul, îi explică el nonșalant.

El aruncă o privire circulară prin camera mică și austeră.

– Așadar, iată cum trăiești acum... Este mai puțin luxos decât în locuințele tale obișnuite.

– Asta îmi convine perfect, ripostă ea, ghicind ironia lui și regăsindu-și brusc dispoziția agresivă. M-aș lipsi foarte bine de comentariile tale.

– Îți savurezi independența, te înțeleg, continuă el pe același ton, fără să se lase tulburat. Ești liberă să inviți pe cine vrei, să dai petreceri animate...

– Nu este cazul, sublinie ea. Mai întâi asta i-ar displăcea Rhodei, și apoi, abia dacă este loc să se așeze o singură persoană în afară de mine...

– Și Ben Croft? L-ai fi invitat să-și petreacă noaptea aici, dacă te-ar fi condus el însuși?

Fern tresări și își reținu cu greu un strigăt de indignare, înțelegând la timp că Grant o provoca deliberat ca s-o înfurie.

– De ce această întrebare? replică ea cu o voce glacială. Aștepți să-ți propun acest gen de favoare, sau te gândești s-o soliciți?

– Nu, ricană el. Ți-ai pierde prestigiul dacă m-aș eschiva. Și dacă aș accepta, ai fi și mai perdantă... Nu-ți lua acest risc.

– Nu-l voi lua nici cu tine nici cu Ben, să știi. Acum, ești amabil să te retragi? Sunt obosită și trebuie să mă scol foarte devreme mâine dimineață.

– Ca să-ți iei postul... Ce aranjament minunat, această slujbă, nu-i așa? Servește perfect intereselor tale...

– Ce vrei să spui?

– Dar, întâlnirile tale zilnice cu un medic tânăr cu inima sensibilă, cu priviri tandre schimbate pe deasupra capetelor copiilor...

– Faci aluzie la Ben Croft?

– Mi se pare evident, nu? Da, ai manevrat admirabil.

Stupefiată, bâigui:

– Tu... mă acuzi că am acceptat această slujbă cu unicul scop de a-l seduce pe acest nefericit?

– Exact. Inutil să te scuzi...

– În acest caz, îi aruncă ea cu o voce șuierătoare, de ce n-ai împiedicat-o pe Rhoda să mă angajeze? Nimic nu te oprea!

– Să spunem că la început nu mi-am dat seama de motivațiile tale. După aceea, am hotărât să văd până unde vei putea să mergi... Îți pierzi timpul cu Ben, știi foarte bine. Să reamintim, în apărarea lui, că Ben îmi seamănă; îi place mișcarea, să plece în aventură. Când își va alege o soție, îi va cere să-l urmeze orice s-ar întâmpla.

– Știu, răspunse ea pe un ton egal. Mi-am dat deja seama.

– Ți-a vorbit despre asta ca să te pună în gardă?

– N-a avut nevoie să mă „prevină“ cum se pare că insinuezi, deoarece relația noastră nu este nicidecum așa cum îți imaginezi.

– Chiar și din partea lui? Mă uimești. Îl credeam îndrăgostit pătimaș de tine și gata să cedeze farmecelor tale.

– În acest caz, de ce nu-i dai lui sfaturi, mai curând decât mie.

Grant se întoarse spre ușă și puse mâna pe clanță.

– Și să-i dezvălui astfel interesul pe care ți-l port în ciuda a tot, în timp ce este foarte departe de a bănui? Bineînțeles că nu!

Avu un râs rece și adăugă:

– Dacă te joci cu el ca să-ți treacă timpul, nu pot decât să-i doresc noroc!

– Într-un cuvânt, sunt liberă să continui să-l frecventez după placul meu; asta ți-e indiferent...

– Te înșeli. Dacă vreodată vei merge prea departe cu una din cuceririle tale, îți vei mușca degetele, te anunț solemn chiar acum.

La sfârșitul frazei, nu mai râdea; tonul lui avea chiar o notă de amenințare. Deschise ușa și silueta lui se detașa o clipă pe prag înainte s-o închidă după el.

Fern rămase tulburată. Ce semnificație avea toată această conversație? Grant se gândea oare să divorțeze? În orice caz, nu mai simțea nimic pentru ea, cu excepția dorinței de a o face să sufere, și lacrimi fierbinți îi arseră ochii...

***

Ca urmare a acestei petreceri, reîncepu să accepte invitații și cină în oraș de două sau trei ori pe săptămână. Observațiile insidioase ale Fredei Logan nu erau străine de această nouă atitudine; pe deasupra, voia să-l facă pe Grant să înțeleagă că singurătatea sa temporară fusese în mod liber aleasă și că hotărârea ei n-avea nicidecum de suferit. Îi scrise o scrisoare lungă tatălui ei în Australia, insistând asupra „minunatei ei

șederi la Maracca“ și „imensul beneficiu pe care-l scotea din slujba ei“. Nu trebuia să-l lase pe sir Manfred să creadă că suferea de abandonul lui!

Reluându-și activitățile mondene, se punea rapid la curent – fără voia ei – cu bârfele care circulau în mica societate, din care multe se refereau la numeroasele întâlniri ale lui Grant cu Rose de Millet. Erau văzuți împreună la cazinou, la curse, ca spectatori unul celuilalt când Rose cânta sau când Grant participa la o competiție de schi nautic... Zvonurile vorbeau tot mai des despre o logodnă și Fern turba de furie că nu poate să deschidă ochii interlocutorilor ei. Grant și Rose erau invitați sistematic împreună, ca și Fern cu Ben. Cu melancolie, regreta că soțul ei nu-i propune niciodată să-l însoțească, măcar o singură dată... I-ar fi refuzat propunerea, firește, dar ar fi avut satisfacția intimă de a ști că mai conta puțin în ochii săi...

Ben, cu care discuta adesea, o anunță că o rivalitate crescândă se stabilea între Austin Logan și Grant. Acesta din urmă trebuia nu numai să-l înlocuiască pe Austin la direcție într-un viitor apropiat, dar compania îl însărcinase să instaleze o platformă de foraj submarin la o oarecare distanță de coastă. Ori Logan, neavând nici un fel de cunoștință în acest domeniu special, fusese plasat sub ordinele directe ale lui Grant pentru probleme de realizare. Acest aranjament firește, îi sporise considerabil ranchiuna pe care și-o manifesta ridicând o serie de obstacole în drumul noului lui superior ierarhic.

– Când, îi explică Ben, refuză să-i trimită lui Grant muncitori, pretextând că nu sunt disponibili, când seamănă

tulburări chiar printre angajați, vorbindu-l de rău pe domnul Wilder; îngroșea riscurile, sugerându-le să pretindă prime suplimentare total nejustificate, dezavuând public politica Opalului... și într-o companie atât de mare, se găsesc oricând minți puțin naive care pleacă urechea la acest gen de propagandă.

– Ce poate face Grant ca să remedieze situația?

– Se arată foarte ferm. Oferă contracte precise luând în calcul toate riscurile, toate primele etc., într-o manieră clară și definitivă... dar Logan sapă încrederea muncitorilor, ceea ce face lucrurile și mai dificile.

– N-ar putea să-l concedieze pur și simplu pe Austin Logan?

– Nu în situația actuală, când acesta are autoritate asupra multor sectoare; i-ar trebui acordul Opalului, și Grant nu ține să apeleze la asta. În ochii săi, asta ar echivala să-și recunoască eșecul. O va face dacă va fi cazul, dar nu acum. Are destule griji să dejoace de asemenea capcanele doamnei Logan!

– Freda? se miră Fern. Simțisem dușmănia care i-o purta... Dar cum ar putea să-i facă rău?

– Într-un fel destul de subtil. Nu în mod direct, bineînțeles. Numai că, fiind dotată cu o limbă ascuțită, se arată dispusă să colporteze bârfele cele mai rele.

Această ultimă observație o lăsă pe tânăra femeie gânditoare și deși avea toată încrederea în soțul ei când era vorba să facă față atacurilor, hotărî totuși să-i vorbească discret despre asta lui sir Manfred în viitoarea scrisoare pe care i-o va trimite. Cu prudență, îi prezentă intrigile Fredei cu umor, fără

să pară că le acordă prea mare importanță; încă nu bănuia consecințele pe care le vor avea manevrele viclene ale doamnei Logan...

Câteva zile mai târziu, spre marea ei surpriză, Grant însuși o invită la cină. Rhoda ridicase receptorul și i-l întinse lui Fern, cu sprâncenele încruntate:

– Este pentru tine... din partea „patronului". Sper că n-ai făcut nici o greșeală!

Fern zâmbi și luă receptorul.

– Pot să cinez astă seară cu tine? îi aruncă Grant fără nici o introducere. Voi trece să te iau la ora opt.

Luată pe nepregătite, tânăra femeie ezită.

– Nu știu dacă...

– Știi cu siguranță dacă ești liberă sau nu, i-o tăie el. Am nevoie să-ți vorbesc. Îmbracă-te simplu: vom merge într-un mic restaurant din afara orașului. Ora opt, îți amintesc.

Închise fără să mai aștepte răspunsul ei. După aceea, presupunerile cele mai nebunești se succedară în mintea lui Fern. Soțul ei îi va propune oare să-și reia viața comună, acceptând în sfârșit condițiile cerute de ea? Sau îi va cere, dimpotrivă, să divorțeze? Nu reușea să întrevadă nici o altă ipoteză între aceste două extreme.

Când veni s-o caute, îmbrăcase o rochie lejeră verde deschis, plisată începând de la talie, și o eșarfă de mătase asortată în jurul gâtului. O briză nocturnă, în mașina decapotabilă, îi atingea ușor fața, ca o mângâiere răcoritoare. O noapte atât de frumoasă putea să-i rezerve o surpriză dezagreabilă? Se îndoia.

La începutul cinei, Grant se arătă de altfel încântător și în dispoziția cea mai minunată din lume. De câte ori, la Londra, împărtășiseră mese delicioase între patru ochi, înainte de a se întoarce acasă ca doi îndrăgostiți? Acum, ea va pleca să doarmă singură...

În timpul desertului, hotărî totuși să se lămurească.

– Nu mi-ai spus la telefon că dorești să-mi vorbești?

Înainte de a răspunde, el își aprinse o țigară al cărei capăt sclipi în penumbra plăcută a micului restaurant luminat doar de câteva lumânări.

– O voi face într-o clipă; voiam mai întâi să te las să-ți savurezi masa.

– Este vorba deci de... o veste neplăcută?

– Într-un fel... I-ai scris tatălui tău, recent, nu-i așa? Ți-a răspuns deja?

– Hm... nu, replică ea, deodată neliniștită. De ce?

– Mi-a telefonat ieri, preocupat să obțină amănunte despre intrigile Fredei Logan despre care i-ai scris. Aș vrea să știu cu ce drept te amesteci în probleme care nu te privesc nicidecum, fiind numai treburile Companiei. Pe drept sau pe nedrept, tatăl tău a înțeles din termenii scrisorii tale că nu mai reușesc să stăpânesc situația. Nu negi că ești autorul acestui gen de sugestie absurdă, nu-i așa?

Fern avu brusc impresia că trăiește un coșmar. Masa destinsă se transforma brusc într-un adevărat rechizitoriu...

– Eu... am făcut aluzie la intrigile doamnei Logan, într-adevăr... Dar i-am raportat pur și simplu ceea ce am auzit vorbindu-se...

– De cine?

– Ei bine... de toată lumea... Ben Croft, de exemplu.

– Neobișnuită lipsă de discreție, pentru un medic!

– Ben știe să dea dovadă de mult tact în profesia sa, protestă ea. Manevrele Loganilor, începând cu cele ale lui Austin, nu sunt un secret pentru nimeni. Nici tata nu avea încredere în el...

– Nu asta este problema. Cine, după părerea ta, este singurul judecător în materie? Singurul în măsură să ia decizii?

– Tu, bineînțeles, murmură ea plecându-și capul.

– Exact. Și va veni timpul să fac apel la autoritățile Opalului, când pericolul va fi real. Până atunci, atacurile, zvonurile, intrigile oricare ar fi, nu ne interesează. Înțelegi?

– Da. Oricum, puteai să te exprimi mai politicos...

– Calomnia este un subiect cu care este important să nu-ți pui mănuși. În calitate de angajată a Opalului aș fi putut să te convoc în biroul meu ca să te dojenesc, și asta s-ar fi dovedit mult mai puțin politicos, nu crezi?

– Desigur, admise ea cu voce scăzută. Îți mulțumesc că... ai preferat să mă inviți la cină.

Fern încerca o profundă deziluzie. Sperase că vor aborda, într-un fel sau altul, problema relației lor; nici vorbă de asta, dimpotrivă, Grant părea preocupat numai de a evita un scandal susceptibil să-i păteze imaginea. Evident, avea

dreptate să ignore cu aroganță criticile cele mai viclene, dar ea dezaproba felul pe care-l alesese ca s-o pună în gardă. Decât să-i vorbească în particular într-un restaurant, de ce să n-o trateze ca de la egal la egal? Să-i ceară, de exemplu, cooperarea? În loc de asta, o acuza că intervenise în ceea ce n-o privea, că-și depășise drepturile de angajată...

Ca și cum îi ghicea gândurile, el îi aruncă pe neașteptate:

– Regreți că ești în postura de a primi ordine și reproșuri venind de la mine?

– Sperai așadar să mă faci să regret? ripostă ea.

El ridică din umeri.

– Nu m-am oprit la acest detaliu... Sentimentele mele personale n-au nici un amestec.

El se ridică și o ajută să-și pună vesta.

– Totuși, sublinie ea, apreciezi de obicei femeile care-și câștigă existența...

– Da, în majoritatea cazurilor, admise el conducând-o spre ieșire.

– Ca Rose de Millet, de exemplu? nu se putu ea împiedica să adauge.

Grant râse scurt.

– Ce memorie, draga mea! Și mai ales, ce uimitoare gelozie! Știi deci că am multă stimă pentru Rose, într-adevăr, și nu numai pentru că muncește cu îndârjire ca să reușească. Acest răspuns te satisface?

– Nu-mi pusesem problema, i-o întoarse cu răceală Fern. Sentimentele tale pentru Rose nu sunt ignorate de nimeni.

– Înțeleg că bârfele se răspândesc repede și în această privință...

Tânăra femeie nu răspunse. Luaseră loc în mașină și merseră de-a lungul mării ca să se întoarcă în tabără, dar Grant depăși creșa și se opri la docurile în construcție. El se sprijini de scaun și arătă spre larg, explicând:

– Iată ultima noastră realizare... Ce părere ai?

Uimită, ea privi platforma de foraj luminată în întregime, care se ridica în fața lor ca un imens vapor. De ce o aducea aici? N-o invitase doar cu unicul scop de a o dojeni?

– Ce vrei să... începu ea.

El o întrerupse, ca să continue:

– În seara asta, platforma intră în activitate și toată echipa vine să-și ia postul în primire. Cum este vorba de o etapă din care ne putem alege cu o mândrie legitimă, mi-am spus că ți-ar plăcea s-o privești. Spectacolul merită osteneala, nu-i așa?

Fern nu putea să-și creadă urechilor. În mod implicit, solicita aprecierea ei, părerea ei... ca un copil dornic să fie admirat de mama sa pentru cel mai frumos desen al lui. Mișcată, emoționată, susținu cu însuflețire:

– Este absolut magnific, Grant! O echipă completă se găsește acum la bord?

– Da, și lucrează fără pauză, oricât de liniștită poate să pară platforma văzută de aici.

Aproape visător, puțin pentru el însuși, adăugă:

– Ai rareori ocazia să vezi funcționând una din creațiile tale, care va continua să existe și să participe la viitorul omenirii mult după ce vei dispărea. Iată-mă deodată filozof... dar mă gândesc la apeductele trecutului, la poduri, la castele. Da, adesea, li se mai cunosc oare arhitecții? Puțini mai știu. Totuși, dovada eforturilor lor rămâne vizibilă și utilă...

Vocea lui se stinse și, în tăcerea care urmă, Fern se simți profund tulburată. Avea impresia că un văl se sfâșie în fața ochilor ei, făcând-o să înțeleagă cât de mult se înșelase. Cu ce drept, în timpul căsătoriei, insistase ca Grant să-și abandoneze călătoriile îndepărtate pentru a se închide într-un birou? L-ar fi făcut extrem de nefericit... Din fericire, el n-o ascultase. Singurul ei regret, acum, era că nu-l urmase, că vrusese să frângă acest spirit întreprinzător și de aventură care-l stăpânea... Dar îl va asigura imediat că totul se schimbase. De acum înainte, îl va însoți fără condiții, în cele patru colțuri ale lumii, dacă trebuia. Nu era soția lui, nu trebuia să iubească și să împărtășească ce iubea cu el? Mai târziu, când vor fi în vârstă – oricât de greu era să și-l imagineze pe Grant ca un domn venerabil! – își vor depăna amintirile în fața unui glob pământesc: „Am săpat puțuri de petrol aici... aici..."

Impulsiv, își puse o mână pe brațul însoțitorului ei, hotărâtă să-i vorbească fără să aștepte, chiar dacă emoția ei risca s-o facă incoerentă și puțin ridicolă.

– Grant, eu...

În clipa aceea, toate luminile de pe platformă se stinseră.

Capitolul 6

Grant se redresă brusc și-și încruntă sprâncenele pentru a încerca să străpungă întunericul.

– Pentru Dumnezeu! Ce se întâmplă? exclamă el.

Fern se miră.

– Nu este normal? Nu este prevăzut să se stingă luminile la un moment dat?

– Bineînțeles că nu! replică el cu un ton iritat. Echipa de noapte a preluat serviciul, ți-am spus, și trebuie să lucreze opt ore fără întrerupere.

– În cazul acesta, ce s-a putut întâmpla?

– O pană de curent, îmi imaginez. Cât despre cauze...

Reflectă câteva secunde, apoi porni motorul.

– Trebuie să le telefonez imediat și să alertez inginerii. Mai întâi, te voi conduce.

– Nu-i nevoie, protestă ea. Creșa se află în direcția opusă... Pot foarte bine să merg pe jos.

– Nici vorbă. Ține-te, voi merge foarte repede.

O dată ajunsă la destinație, se aplecă să-i deschidă portiera, fără să iasă din vehicul. Fern se smulse în grabă din scaunul ei.

– Mai ales, ține-mă la curent, îl rugă ea.

El închise prompt portiera și ea nu-i auzi răspunsul.

A doua zi dimineață, totuși, o știre înspăimântătoare se răspândi ca o dâră de praf de pușcă: instalația electrică de pe platforma de foraj fusese sabotată!

Pagubele, din fericire, erau minore, și reparațiile durară doar douăzeci și patru de ore. Fern se întrebă cu o ironie amară dacă Grant ar fi dojenit-o la fel de sever după incident decât înainte... Rămânând fără vești de la el, își blestemă de două ori soarta. Pana se produsese tocmai în momentul când se pregătea în fine să-i ceară iertare. Poate că nici n-ar fi avut nevoie de cuvinte pentru a-i arăta cât îl iubea încă, cât își regreta atitudinea. Poate că ofranda buzelor ar fi fost suficientă...

Cu toate acestea, o neliniște vicleană se insinua încetul cu încetul în ea. Când adormise în apartamentul lui, n-o acuzase că face pe seducătoarea, că-l tenta fără nici o sinceritate? Cine știe dacă n-ar fi făcut aceeași greșeală de interpretare? În acest caz, pana o scutise de o situație mai mult decât umilitoare.

Trecură mai multe zile fără să primească cel mai mic semn din partea soțului ei și hotărârea începu să-i slăbească. Dacă mai avea cel mai mic sentiment pentru ea, așa cum crezuse când o făcuse să-i admire realizarea, de ce n-o informa cu ultimile evenimente? Nu îndrăznea să-l întrebe, ignorând total starea lui de spirit...

Următoarea lor întâlnire a fost, totuși total neașteptată pentru amândoi.

Fern își dăduse întâlnire cu Ben în barul hotelului Meurice și-l aștepta, singură la o masă. Grant apăru deodată și se apropie.

– Nu te deranjez? îi aruncă el cu nonșalanță.

Ea își ascunse emoția pe care această apariție neașteptată o stârni în ea printr-o indiferență prefăcută.

– Nu, deocamdată, replică ea cu răceală.

– În acest caz, îmi permiți cu siguranță să mă așez o clipă... Pot să-ți ofer un pahar?

– Nu, îți mulțumesc. Îl aștept pe Ben. Trebuie să mă ducă la cazinou.

O licărire ironică străluci în ochii lui Grant.

– Va îndrăzni oare să-ți dea plasă? Ce mitocan...

Probabil că nu este vina lui, se revoltă ea. O urgență în ultima clipă, fără îndoială. Dacă are cel mai mic obstacol, îmi va telefona fără nici o îndoială.

– Astea sunt riscurile profesiei; riști să enervezi tinerele femei cu care cinezi... Curios, împărtășim puțin aceeași soartă. Rose, cu care aveam eu însumi întâlnire, rămâne invizibilă.

– Rose de Millet? Nu trebuia să cânte seara asta?

– Duminică, o corectă el. I se acordă totuși două zile libere pe săptămână.

El chemă un chelner și adăugă:

– Ascultă, mă voi consola cu un cocteil și nu poți să mă lași să beau singur. Accepți cel puțin un suc de fructe inofensiv?

Iritată de tonul lui ironic protector, răspunse tăios:

– Voi lua un brandy, te rog.

El ridică sprâncenele, știind foarte bine că detesta această băutură, dar transmise totuși comanda înainte de a-și pune neglijent coatele pe masă.

– Mm... despre ce am putea discuta? făcu el pe un ton nepăsător. De exemplu, să pariem cine va sosi primul, Rose sau Ben? Asta te va pregăti pentru ruleta de la cazinou. Numai dacă, firește, nu ne hotărâm noi înșine să le tragem chiulul și să mergem să ne distrăm pe seama noastră...

Fern bău o înghițitură de brandy.

– Din partea mea, i-o întoarse ea, nu mă mișc de aici încă un sfert de oră cel puțin.

– Și... dacă Ben nu se arată?

– Îi voi lăsa un mesaj la recepție și mă voi întoarce acasă.

– Ce perspectivă sumbră! E preferabil s-o abandonez pe Rose și să ne unim momentan singurătățile. Ce părere ai?

Râdea de ea, își dădea seama, astfel că răspunse cu un aer trufaș:

– Ideea nu mi se pare foarte bună.

– Totuși... începu el.

Se opri, deoarece Fern se ridică și el îi urmări direcția privirii; Rose de Millet tocmai intrase în bar și se îndrepta spre ei.

– Problema nu se mai pune, murmură Fern.

Cântăreața li se alătură și-i adresă tinerei femei o privire glacială înainte de a se întoarce spre Grant, care se ridicase la rândul lui.

– Ei bine! începu el cu un aer vesel. Cum spune proverbul, mai bine mai târziu decât...

– Grant! i-o tăie Rose, vizibil agitată. Unde ai dispărut? Te aștept de peste o jumătate de oră. Ce naiba faci aici?

El schiță gestul de a-i lua mâna, dar ea și-o retrase prompt.

– Și eu te așteptam, îi explică el cu calm. Am sosit la ora exactă a întâlnirii noastre.

– Numai că nu trebuia să ne întâlnim aici, ci în apartamentul tău, îi aruncă ea cu un aer furios.

După o privire piezișă spre Fern, preciză:

– Ce de obicei, dragul meu!

Privirea lui Grant se întoarse brusc spre Fern, care pălise ușor, apoi declară cântăreței pe un ton potolit:

– Este greșeala mea, în acest caz. Ar fi trebuit să mă arăt mai precis când ți-am dat întâlnire și să-ți spun că te așteptam aici.

Fața cântăreței se lumină imediat. Fern își luă geanta și făcu turul mesei.

– Pleci deja? se miră soțul ei.

– Da. Bună seara, aruncă ea cu un semn scurt din cap.

El își consultă ceasul.

– Sfertul de oră pe care i l-ai acordat lui Ben nu a trecut...

Ea nu răspunse, și se repezi în biroul recepției. Aici i se spuse că sosise un mesaj de câteva momente: tânărul medic, reținut, se scuza că trebuie să anuleze întâlnirea lor.

Dacă măcar l-ar fi primit puțin mai devreme, ar fi fost scutită de umilința de a afla că Rose și Grant se întâlneau „în apartamentul“ acestuia din urmă. Numita de Millet avea poate o dublură a cheii lui Grant...

Consecințele acestui detaliu îi provocau lui Fern un adevărat dezgust. Rivala ei trebuie că cina adesea singură cu Grant, își petrece seara la el... Abia îndrăznea să-și imagineze urmarea.

Acum, cum va putea să-i propună soțului ei să-și reia viața comună? După toate aparențele, era mult prea târziu....

***

La creșă, din fericire, găsea o adâncă ușurare să se dedice activității și universului simplu și curat al copiilor.

Spontanietatea lor neprefăcută, lacrimile și zâmbetul lor apărând și dispărând la fel de prompt, o înduioșau și puneau un balsam pe tristețea ei. Rhoda își conducea micul ei regat cu o fermitate liniștitoare, cu o mare bunătate ascunsă sub maniere puțin aspre. Fern știa cât se devota în întregime cauzei protejaților ei și mamele lor găseau întotdeauna la ea o ureche atentă.

Cele două tinere femei au fost invitate să asiste la căsătoria lui Mahé. Ceremonia budistă, foarte simplă, consta în miruirea mâinilor celor doi soți și binecuvântarea viitoarei lor case.

– Va trebui să le ducem cadouri? întrebă Fern.

– Dacă vrei, dar nu este obligatoriu. Esențialul constă să vii personal: altfel, se vor simți grav ofensați.

Fern a ales totuși o brățară încântătoare de argint pentru mireasă și Rhoda un set de cratițe din aramă. Luară un taxi pentru a ajunge în micul sat unde avea loc căsătoria. După

îndeplinirea ritualului, familia și oaspeții merseră în procesiune până la noua locuință, o mică vilă încântătoare cu acoperișul din frunze de palmieri. Urmă o recepție pe peluza mare învecinată cu casa.

Mahé și soțul ei, Selim, formau un cuplu foarte frumos. Tânărul avea o slujbă bună pe o plantație de ceai și familia lui Mahé era mândră să-l primească drept ginere. Buddha, spuneau ei, le va da binecuvântarea și le va permite să aibă numeroși fii. Selim, ca răspuns la o întrebare a lui Fern, îi explică faptul că avea el însuși părinți severi, dar drepți, și o soră încântătoare puțin mai tânără ca el, care lucra într-unul din birourile de la Opal. Aceasta, numită Vitora, se arăta de obicei foarte veselă, dar părea mai melancolică în ultimul timp, fără ca el să înțeleagă de ce.

Când Fern o zări pe Vitora, își dădu seama că fratele ei nu minți se. Tânăra indiană era într-adevăr foarte frumoasă. Un sarong roz deschis îi punea în valoare tenul arămiu și ochii ei mari, la fel de negri ca părul lung, străluceau de inteligență. Ea zâmbi cu blândețe în timpul prezentărilor. Rhoda exclamă imediat:

– Dar... noi ne-am întâlnit deja, nu-i așa? Unde lucrezi exact?

– În biroul domnului Logan, îi explică sora lui Selim. Deschid corespondența, răspund la telefon...

– Fratele tău pare foarte fericit, azi, spuse Fern. Nu ești căsătorită?

O umbră trecu peste fața interlocutoarei ei și răspunse cu oarecare rezervă:

– Nu, n-am soț.

Fern înțelese că era preferabil să nu insiste. Puțin mai târziu, Rhoda sugeră că Vitora îi invidia poate pe Mahé și pe Selim.

– Este cam cu cinci ani mai mare decât Mahé și trebuie că, inconștient, îi poartă pică acesteia că se căsătorește înaintea ei... Poate că n-a primit nici o propunere.

– În ciuda frumuseții ei? se miră Fern. Nu este posibil. Bărbații din regiune nu pot fi atât de orbi!

Dar Rhoda ținu la verdictul ei.

– Tocmai! Ea știe foarte bine că place și este cu atât mai disperată...

– A spus doar că n-are soț, sublinie Fern.

– Desigur. Dar dacă ar fi avut un logodnic sau măcar un iubit, n-ar fi ascuns-o.

Fern nu răspunse. În ceea ce o privea, îi avea pe Grant și pe Ben, soțul și pretendentul, și era ca și cum n-avea pe nimeni...

Relațiile ei cu tânărul medic, de altfel începeau s-o neliniștească... El părea de acum înainte să considere că trebuie să împartă cele mai mici momente de libertate și Fern își petrecea din ce în ce mai rar serile singură sau cu Rhoda. Aprecia prietenia lui Ben, îi respecta ambiția, dar curtea asiduă pe care i-o făcea o contraria ușor. O considera drept viitoarea lui soție, evoca plăcerea pe care o avea făcând-o să cunoască un număr mare de țări diferite... Ori, cum să-i explice situația fără să-i dezvăluie relația ei cu Grant? Trebuia să găsească un mijloc să-l descurajeze cu blândețe, fără să-l facă să sufere...

Amâna mereu această scadență dureroasă când ocazia apăru în sfârșit, deși fără voia ei.

Totul începu într-o dimineață când Ben a fost convocat la biroul lui Grant, atunci când își termina vizita la creșă. Când reapăru, Rhoda tocmai plecase să prânzească la cantină și Fern făcea ordine înainte să i se alăture.

Ben părea radios.

– Aduc o veste fantastică! exclamă el luând-o pe tânăra femeie de talie ca s-o oblige să facă un tur de vals. Ghicește care?

Ea se depărtă încet și glumi:

– Să vedem... Ai inventat un remediu universal, și ți se va decerna o medalie de ciocolată...

– Nu, zâmbi el. Nu, iată adevărul: Opal angajează personal pentru noile sale instalații din Brazilia.

– Da?

– Și în consecință, continuă el triumfător, voi fi promovat șeful clinicii de acolo. Grant Wilder m-a recomandat el însuși!

Pentru un motiv pe care nu-l înțelese imediat, Fern simți deodată o neliniște profundă.

– Tu... doar n-ai intenția să accepți? întrebă ea.

– Bineînțeles că da! Pentru cariera mea, asta reprezintă un progres considerabil. Îi sunt atât de recunoscător lui Grant că s-a gândit la mine! El trebuia de altfel să cunoască răspunsul meu dinainte, deoarece a dat numele meu înainte chiar să mă consulte.

– Ah...

– N-aș fi putut refuza; era ca și cum mi-ar fi încredințat biletul de avion astăzi! Peste o lună, voi pleca. Sau mai curând...

El completă cu o voce blândă:

– ... vom pleca. Nu-i așa, Fern?

Aceasta, îngrozită, nu răspunse imediat:

– Grant Wilder a susținut că acționa astfel în interesul tău?

– Da, a folosit de altfel aceste cuvinte. Asta este dovada generozității sale... Dar m-ai auzit, Fern. Am spus „vom pleca"... Vei veni cu mine?

Îngrozită de duplicitatea lui Grant, pe care nu i-o putea dezvălui doctorului, încercă totuși să-și păstreze calmul:

– Eu... îți mulțumesc foarte mult că te-ai gândit la mine, Ben. Din nefericire, îmi este imposibil să te urmez... Tu... vei merge singur în Brazilia. Nu pot nicidecum să te însoțesc.

Descumpănit, el se încruntă.

– Te temi s-o abandonezi pe Rhoda și creșa? Trebuie să mai rămân încă o lună pentru preaviz, să știi. Asta va lăsa tot timpul necesar prietenei tale ca să-ți găsească o înlocuitoare. Ne vom căsători înainte de plecare, numai dacă nu vei prefera să te întorci în Anglia pentru ceremonie, desigur. Eu...

Se opri, deodată neliniștit în fața expresiei fetei lui Fern, apoi adăugă:

– Vorbesc foarte serios, Fern, crede-mă! Eu... credeam că ne-am înțeles sentimentele reciproce. Cel puțin, sunt sigur de ale mele. Nu... nu le împărtășești?

Ea scutură încet din cap.

– Nu, Ben, spuse ea blând. Eu... ar fi trebuit să te previn înainte. Ți-am purtat întotdeauna o profundă prietenie, dar niciodată mai mult. Speram că nu te vei îndrăgosti de mine...

– Știai că te iubeam! reproșă el. Te-a speriat dorința mea de a călători mult și des, nu-i așa? Ascultă, am putea stabili un compromis. Cu puțină bunăvoință....

– Nu, repetă ea. Refuz să te limitezi, să-ți blochezi planurile. Eu... am cu atât mai puțin dreptul s-o fac deoarece nu simt pentru tine altceva decât prietenie, îți repet.

Ben păli vizibil.

– Dar eu te ador, murmură el și sunt gata să te fac fericită, orice ar fi... Te voi iubi pentru doi.

– Nu fi absurd, îl certă ea blând. Cum aș putea fi atât de lipsită de inimă? Ai nevoie de o soție care să răspundă sentimentelor tale, este evident... Ori, eu m-aș arăta incapabilă. Eu... am fost deja îndrăgostită înainte.

Adresă o rugăminte fierbinte cerului pentru ca el să nu-i ceară mai multe detalii, dar o întrebă cu o voce răgușită, plină de amărăciune:

– Și... ce s-a întâmplat?

– Noi... ne-am despărțit.

– De ce?

– Cam pentru aceleași motive care mă împiedică astăzi să te urmez în jurul lumii. El avea un spirit aventuros, eu voiam un cămin liniștit...

– Și n-ați reușit să vă înțelegeți...

– Exact.

– Dar îl iubești încă, nu-i așa?

– Da, din nefericire. Am înțeles după aceea, când era prea târziu, cât de nedreaptă am fost să mă încăpățânez.

– Dacă nu s-a căsătorit cu altcineva, poate mai ai șansa, sublinie Ben. În orice caz, asta pune capăt relației noastre... Te iubesc, Fern, dar n-aș putea suporta să te știu încă atașată de altul. Eu... am nevoie de o femeie capabilă să-și împartă viața cu mine...

El se întoarse ușor, cu buzele tremurând, și adăugă:

– Nu-ți face griji pentru mine. Rămân foarte recunoscător destinului că mi-a permis să te cunosc. Mi-ai adus mult și am împărtășit câteva momente frumoase.

Emoționată până la lacrimi, tânăra femeie replică:

– Da, Ben, prietenia ta mi-a fost prețioasă. Îți mulțumesc încă o dată pentru înțelegere.

Tânărul medic se îndreptă spre ușă, încheind:

– Îi voi cere lui Grant să mă lase să plec imediat în Brazilia, fără să mă oblige să efectuez luna de preaviz. Va fi preferabil, cred.

– Oh, Ben...

Bulversată, ea schiță un gest de neputință. Cum putuse Grant să se arate atât de crud? Și dacă soțul ei îl obliga pe Ben să-și amâne cu o lună plecarea, pentru a avea satisfacția perfidă de a urmări disperarea rivalului lui?

– Ai dreptate, răspunse ea, în sfârșit. Pentru tine, este preferabil.

– Îl voi vedea pe Grant mâine dimineață ca să-i anunț decizia mea.

Fern îl privi ieșind, cu inima grea. Un lucru era sigur: va merge să-l găsească pe Grant înaintea lui.

Capitolul 7

Fern își consultă ceasul: era deja ora șapte seara... Trebuia să-l vadă pe Grant cât mai repede posibil. Telefonă la club, unde portarul îi spuse că domnul Wilder era absent și că se găsea probabil la hotelul Meurice, în Port Dauphin. Ea hotărî să-și încerce șansa mergând direct acolo. Dacă nu era, deplasarea ei n-ar servi la nimic, dar dacă dimpotrivă lucra în apartamentul său, va fi locul ideal pentru discuția pe care o intenționa. Evident, se gândi ea cu cinism, poate că nu va fi singur...

Chemă un taxi și lăsă un mesaj prevenind-o pe Rhoda de plecarea ei. Ajunsă la Meurice, străbătu holul, sala restaurantului, saloanele și barurile, dar Grant nu era nicăieri. Luă deci ascensorul până la ultimul etaj. Grant răspunse imediat la sonerie. Purta un halat de baie și ținea o carte în mână. La vederea lui Fern, un zâmbet ironic îi apăru pe buze.

– Ia te uită! făcu el cu o voce tărăgănată. Aș fi trebuit să pariez că nu vei întârzia să mă cauți...

Nu părea câtuși se puțin surprins, ceea ce o descumpăni pe tânăra femeie. Regăsindu-și totuși toată indignarea gândindu-se la Ben, i-o întoarse cu răceală:

– Este cu atât mai puțin surprinzător că ai încercat să te debarasezi de unul din prietenii mei... Trebuia să bănuiești că voi reacționa imediat!

Imperturbabil, Grant se îndepărtă ca s-o lase să intre, apoi închise ușa în spatele ei.

– Mă așteptam, este exact, spuse el. Deoarece cunosc capacitatea ta de a interpreta greșit motivațiile mele... Iată că ești promptă să iei apărarea lui Ben, pe care-l consideri pedepsit pe nedrept!

– Dacă n-aș face-o eu atunci cine? i-o întoarse ea. Este înnebunit de recunoștință față de tine și nu a bănuit o singură dată metodele viclene de care ești capabil ca să mă pedepsești prin el.

Grant o cercetă îndelung.

– Ai intenția să-i comunici lui Ben deducțiile tale? întrebă el în sfârșit.

– Nu, firește. Deziluzia ar fi prea mare. Va pleca în Brazilia și va reuși acolo fără să te acuze vreodată că ne-ai despărțit.

– N-am creat eu acest post de șef de clinică...

– Dar i l-ai propus imediat lui Ben! preciză ea iritată.

– Când i-am vorbit despre asta, s-a arătat imediat entuziasmat. N-am avut aproape nimic de spus ca să-l conving, contrar a ceea ce crezi.

– Bineînțeles că nu! Ai contat pe ambiția sa și nu greșeai. Este tocmai ceea ce face gestul atât de demn de dispreț. Erai în stare de orice ca să pui capăt prieteniei noastre. Ei bine, ai reușit... Felicitări!

– Ți-ar plăcea să mă vezi copleșit de remușcări, nu-i așa? Remușcări că i-am permis lui Ben Croft să-și satisfacă ambițiile!

– Nu, ci pentru că ai făcut-o cu asemenea motivații meschine.

– Există un lucru la care poate nu te-ai gândit, îi aruncă el nonșalant. Am acționat pentru binele lui Ben, pentru a-l salva nu numai de el însuși... ci de tine.

– De... mine? gâfâi ea, stupefiată. Dar este ridicol! Dacă s-a îndrăgostit de mine...

– Tocmai. Am crezut că este de datoria mea să-l opresc din drum, fiindcă își asuma cele mai mari riscuri.

El se apropie de ea după ce-și lăsase cartea jos și își vârâse mâinile în buzunare. Ea se înfioră ușor simțindu-l atât de aproape, inspirând parfumul familiar al loțiunii lui după ras...

– Deoarece, continuă el cu ochii fixați asupra ei, tu reprezinți un pericol pentru orice bărbat. Privirea ta, fața ta, corpul tău... Ben ți-a propus cu siguranță să-l însoțești, nu-i așa? Și îmi închipui că ai refuzat.

– Da.

– Nu erai pregătită pentru cel mai mic sacrificiu. Dacă a hotărât să plece fără tine, a acționat cu bun-simț, înainte de a fi prea târziu...

Fern își mușcă buzele. Vizita ei se dovedea un eșec; reușise doar să-și atragă din nou disprețul soțului ei.

– Ben, îl informă ea cu o voce monotonă, îți va cere să părăsească Maracca imediat, fără să mai execute luna de previz.

– Foarte bine. Îi voi accepta asta îndată ce-i voi găsi un înlocuitor.

Se îndreptă spre ușă și puse mâna pe clanță.

– Cum ai venit aici?

– Cu taxiul.

– I-ai cerut să te aștepte?

– Da, minți ea.

– Este perfect, deoarece nu pot să te conduc; am o întâlnire.

El îi deschise ușa și Fern ieși, literalmente concediată.

Câteva zile mai târziu, succesorul lui Ben – doctorul Verhout – sosi pe insulă, și Ben începu imediat să-și pregătească bagajele.

În ajunul plecării lui Ben se organiză o mare petrecere și spre marea ușurare a lui Fern, tânărul medic nu încercă să se izoleze cu ea pentru a-și lua rămas-bun în particular. În dimineața următoare, el veni la creșă să-i spună la revedere Rhodei și copiilor, cu brațele pline de cadouri. Sărută toți copii, strânse mâna Rhodei și lui Fern și se îndepărtă după ce-i șoptise acesteia din urmă:

– Nu-ți port pică... nu este vina ta. Îți mulțumesc încă o dată pentru tot.

Rhoda acceptase plecarea lui Ben fără să pună întrebări, cu aceeași discreție de care dăduse dovadă în fața prieteniei crescânde a celor doi colegi ai ei. Se mulțumi cu o simplă remarcă siblină, mărturie a perspicacității ei.

– Este păcat că-l pierdem pe Ben... din fericire, nu te pierdem și pe tine în același timp cu el!

Fern, de altfel, regretă repede că atitudinea ei cuminte nu era împărtășită de toată lumea. Se mirau că răspunde singură invitațiilor, și numeroși pretendenți se oferiră să-l înlocuiască pe cel absent. Alții se arătară mai dezagreabili și nu ezitară să colporteze tot felul de bârfe. Dacă probabil nu erau destinate să ajungă la urechile lui Fern, ea luă totuși cunoștință de ele...

Unii, de exemplu, sugereau că se debarasase de Ben Croft fiindcă sir Manfred nu-l considerase demn de a-i deveni ginere; alții atribuiau plecarea lui Ben unei deziluzii provocate de prietena lui. Nu acorda ea favoruri și altuia? insinuau limbile cele mai perfide. Grant Wilder nu i-ar fi propus lui Ben acest post dacă medicul nu l-ar fi implorat, persiflau alții.

Fern strângea din dinți și nu acorda nici cea mai mică atenție valului de bârfe. Singura acuzație care într-adevăr o surprindea era aceea care o denunța drept o femeie ușoară; nu i-a înțeles originea până în ziua când se trezi așezată lângă Freda Logan, la coafor.

Freda își aștepta rândul în salon răsfoind o revistă când Fern fu introdusă și rugată să ia loc și să aștepte câteva momente. Soția lui Austin puse revista jos și-i adresă un zâmbet subțire.

– Bună ziua, îi aruncă ea pe un ton mieros. Vă arătați foarte rar, în ultimul timp. Înainte de plecarea lui Ben Croft, cel puțin, aveam plăcerea să vă vedem mult mai des... Ne miram chiar pe vremea aceea, că reușeați să împăcați ieșirile și munca, la fel de bine ca el. Firește, astea nu sunt decât bârfe. Știți cum sunt oamenii...

– Știu, din nefericire, răspunse Fern, fals candidă.

– Da, erați atât de legați încât se spera ca într-o zi sau alta veți anunța căsătoria voastră. Când Ben a fugit pe neașteptate, ca o pisică în călduri, noi toți ne-am întrebat ce s-a întâmplat...

– Adevărat? murmură cu răceală Fern, luând la rândul ei o revistă. Am crezut că înțeleg, totuși că există mai multe teorii care explică plecarea lui.

Freda păru ușor descumpănită.

– Oh! Așadar, știți ce se vorbește?

– Prin forța lucrurilor, ironiză Fern.Bârfele își ating întotdeauna ținta, nu-i așa? Într-un cuvânt, aș fi capabilă să vă spun care din aceste ipoteze este cea bună...

Interlocutoarea ei se aplecă înainte, ignorând ironia.

– Așadar, a plecat într-adevăr din motive personale, nu-i așa? Nu era împins doar de ambiție. Și... nu erați străină de problemă...

– Firește, în măsura în care el și cu mine legasem rapid prietenie. Am fost prima care a auzit vestea plecării lui. Ne-am bucurat împreună.

Freda păru decepționată.

– Vorbele s-au dezlănțuit oare pe nedrept? Se spune că l-ați abandonat pe Ben fără milă, după ce v-ați distrat cu el. Aproape toți prietenii mei au rămas convinși.

– Eu l-am înțeles.

– Mai mult încă, Ben ar fi observat că îl urmăreați pe Grant Wilder cu insistență în spatele lui și...

În fața expresiei uluite și scandalizate a lui Fern, se grăbi apoi să adauge:

– Este absurd, îmi dau foarte bine seama. Vă datorez de altfel, o mărturisire: spre marea mea rușine, probabil eu sunt la originea acestor povești. Am povestit nu mai știu cui – fără să gândesc rău bineînțeles – că ați mers la domnul Wilder într-o seară, și că erați singură. Toți știu că Rose de Millet este o obișnuită de fapt, dar dumneavoastră... În orice caz, episodul s-a răspândit din nefericire cu iuțeala fulgerului.

Fern își încruntă sprâncenele, amintindu-și că explorase tot parterul hotelului în căutarea soțului ei.

– Nu-mi amintesc să vă fi zărit la bar sau în saloane cu această ocazie, sublinie ea. Cine v-a spus că urcasem să-l văd pe Grant, în acea zi?

– Ieșeam de la toaletă și v-am auzit spunând „ultimul etaj" băiatului de la ascensor exact înainte ca ușa să se închidă. Când ați coborât, v-am văzut traversând holul.

– Ați putut astfel să vă dați seama de extrema scurtime a întrevederii noastre, ripostă sec Fern.

– Desigur, admise cu amabilitate Freda. Am greșit relatând ceea ce văzusem în momentul când oamenii au început să

bârfească. Aș fi făcut mai bine să păstrez tăcerea și să vă sfătuiesc în particular să nu vă jucați cu focul.... Mi-ar fi fost ușor să vă previn că domnul Wilder are reputația de... să spunem, de a aprecia considerabil sexul opus.

Lui Fern îi repugna să abordeze subiectul, dar nu se putu împiedica să strecoare:

– Îl credeam în întregime devotat lui Rose de Millet...

– „În întregime"? ricană doamna Logan. Draga mea prietenă,, unui bărbat ca Grant îi place în general să alerge după mai mulți iepuri deodată. Funcționarii din biroul său se feresc de el ca de ciumă! Toate astea explică de ce n-ar trebui să vă coborâți la...

Se întrerupse, deoarece coafeza venea s-o cheme.

– Dacă Grant nu se arată mai prudent, conchise ea ridicându-se, riscă să se găsească într-o situație extrem de stânjenitoare!

Așadar, iată cum Port Dauphin explica plecarea lui Ben... ca cea a unui îndrăgostit îndepărtat de Grant Wilder. Firește, dacă Freda nu lansase ea însăși ideea, n-ar fi venit probabil în mintea nimănui. Oricât de furioasă era Fern, se simțea total neputincioasă. Cum ar putea pune capăt acestor bârfe? Trebuia să se forțeze să le trateze la justa lor valoare, cu dispreț.

După plecarea lui Ben, tânăra femeie suferea puțin de singurătate. O chinuia o nevoie profundă de a se destăinui, dar nu putea să și-o potolească nici măcar în fața Rhodei... Aceasta ar fi surprinsă dacă ar afla adevărul și poate i-ar purta

pică pentru că o mințise. Nu este mai puțin adevărat că Fern se gândea cu nostalgie la verigheta ei care se odihnea acum într-unul din sertarele lui Grant. Dacă dezvăluia vreodată căsătoria lor, el n-o va ierta niciodată, și ar fi obligată să părăsească Maracca și să se întoarcă în Anglia, după ce s-ar ridiculiza. Toată insula s-ar distra pe seama ei! Desigur, va trebui să se întoarcă imediat, dar sub numele de Fern Stirling.

În scrisorile către tatăl său, se forța să pară cât mai veselă posibil și să nu-i mai vorbească despre incidentele minore care tulbura viața taberei. Astea totuși, deveneau din ce în ce mai frecvente. De la sabotajul platformei „accidentele“ aveau loc aproape zilnic. Șarpante prăbușite, numeroase unelte dispărute; un incendiu se declanșă, din fericire repede stăpânit. Austin Logan își înmulțea criticile, ostilitatea lui era acum evidentă și în mintea lui Fern, Grant trebuia cu siguranță să bănuiască faptul că soțul Fredei, chiar dacă nu săvârșea el însuși nici o ticăloșie, era probabil instigatorul din umbră. Pentru moment, totuși, el continua să-și conducă barca singur și fără să caute susținere la autoritățile londoneze.

În modul cel mai neașteptat, totuși, cea mai mare „lovitură“ împotriva lui veni din altă parte.

Într-o zi când Fern se îndrepta spre biroul lui Austin Logan pentru a-i semna câteva documente administrative, își dădu seama de absența Vitoriei. O revăzuse de mai multe ori cu ocazii diverse și schimbase cu ea zâmbete și cuvinte amabile. Mașinal, se întoarse spre cealaltă secretară și întrebă:

– Unde este Vitoria? Sper că nu este bolnavă?

– Nu... Numai că nu va reveni imediat. Cel puțin m-ar mira...

Fern nu îndrăzni să întrebe mai mult, de teamă să nu pară indiscretă, dar nu se putu împiedica să menționeze incidentul Rhodei, care declară imediat:

– Vitora? Este însărcinată în trei luni.

– Dumnezeule! Totuși, la căsătoria fratelui ei cu Mahé, ne-a mărturisit că nu este căsătorită... Cum ai aflat vestea, Rhoda?

– Vitora a leșinat la serviciu, acum câtva timp și doctorul Verhout a trimis-o imediat acasă. La început, refuza să dea numele tatălui copilului, dar până la urmă a dezvăluit.

– Cine este? Un locuitor al satului? Un angajat al taberei?

– Nu știu, admise Rhoda. Doctorul Verhout a păstrat secretul profesional.

Totuși, Vitora trebuie să se fi confesat și altora decât medicului, deoarece două zile mai târziu, toată lumea știa adevărul. Vitora îl acuzase pe Grant Wilder.

Știrea avu efectul unei bombe asupra micii comunități. Fern se prăbuși. Totdeauna îl plasese pe Grant deasupra unor asemenea lucruri... Dacă Freda răspândise povestea, nu i-ar fi acordat probabil nici un credit; dar informația provenea de la însăși Vitora...

Tânăra femeie își aminti că-l auzise pe Selim spunând că părinții lui se arătau „severi, dar drepți". Cum vor reacționa față de fiica lor? Gândurile ei se opriră pentru o clipă la Rose de Millet. Cum se va comporta cântăreața în fața acestor fapte?

Va trece peste furia și gelozia ei ca să-i aducă susținerea ei lui Grant? Îi va lua apărarea în fața valului de calomnii? Dacă îl iubea, da, fără nici o îndoială. Deoarece, însăși Fern, după șocul inițial, se simțea gata să lupte pentru a apăra onoarea soțului ei. Vor încerca inevitabil să-l îndepărteze de afacerile din zonă... Grant nu trăise niciodată o asemenea situație: cu spatele la zid, acuzat public de numeroși dușmani...

Fern ardea de dorința să-l facă să știe că rămânea alături de el, gata să-i aducă mângâiere și consolare. Dar în această atmosferă generală de dispreț și de ostilitate, cum să-l abordeze? Dacă avea vreodată ocazia să se întâlnească singură cu el, și să-i explice că nici relațiile lui cu Rose de Millet sau cu Vitora Sulong nu zdruncinau dragostea pe care i-o purta, ar crede-o? Temându-se de scepticismul lui, nu îndrăznea să încerce acest prim pas.

Grant, de altfel, departe de a părea încolțit, reacționa în toată această situație cu o detașare suverană. Nu cerea sfatul nimănui, nu recunoscu nimic și nici nu dezminți nimic. Vitora nu-și reluă serviciul; rămânea acasă la părinții ei unde, se spunea, primea cu regularitate cecuri din partea lui Grant.

Această ultimă informație fu confirmată de Mahé în ziua când veni la creșă să facă o vizită copiilor „ei".

– Vitora primește în fiecare săptămână o scrisoare, conținând un cec sau bani, explică ea. Selim nu cunoaște totalul acestor sume, dar este sigur că depășesc un salariu. Suntem triști pentru ea; avea o slujbă bună... Dar domnul Wilder a sfătuit-o probabil să se odihnească și ea îl ascultă.

– Doctorul din districtul vostru o urmărește, nu-i așa? întrebă Rhoda.

– Da, o vede de fiecare dată când trece prin sat. Vitora se simte foarte bine.

– Și... părinții ei? Cum au primit vestea?

– La început, tatăl lui Selim s-a arătat foarte furios. Apoi l-a ascultat pe fiul lui, care a reușit să-l liniștească. Ce s-a făcut este făcut, nu-i așa? Acum, el și soția lui se bucură la ideea de a avea nepoți.

Rhoda examină silueta lui Mahé.

– Fiindcă le vei da și tu? o chestionă ea.

Fața tinerei indiene se întunecă.

– Nu încă, din nefericire, răspunse ea. Copilul meu și cel al Vitorei nu vor putea face împreună primii pași... Regret.

– Un an sau doi diferență nu contează, o consolă Rhoda.

Fern își mușcă buzele, imaginându-și viitorul fiu al lui Grant poticnindu-se în mijlocul micului sat indian, jucându-se plângând cu lacrimi mari... Slavă Domnului, nici Rhoda, nici Mahé nu ghiceau cât de dureroasă era toată această conversație. Cu un nod în gât, se forță s-o întrebe pe Mahé dacă Grant îi făcuse deja o vizită Vitorei.

– Nu, răspunse ea, după câte știu. Trimite doar cecurile, nimic altceva.

Câtva timp, Fern așteptă puțin cam naiv ca soțul ei să vină să-i spună el însuși ce decizie intenționa să ia cu privire la Vitora. Dar el n-o făcuse; asta însemna limpede că nu mai era soția lui decât pe hârtie.... De ce mai spera în zadar ca mariajul

lor să cunoască o nouă tinerețe? Pentru ce nu divorțaseră? Acum, nu vor întârzia fără îndoială să se hotărască... Tânăra femeie își reținu cu mare greutate lacrimile amare.

Într-o seară, în sfârșit, Grant se hotărî s-o invite la cină. Când o întrebă dacă nu preferă în locul restaurantului hotelului Meurice un loc mai liniștit, Fern nu scăpă ocazia.

– De ce nu... în apartamentul tău? îi sugeră ea cu timiditate.

– Bineînțeles. Voi reuși să te iau la ora opt, ca de obicei.

– Nu, așteaptă...

Rhoda nu va pune cu siguranță întrebări, dar Fern prefera ca ea să nu știe de întrevederea cu Grant.

– ... prefer să ne întâlnim la barul hotelului, adăugă ea.

Când ajunse la hotel, la ora fixată, se simțea copleșită de teamă. Dacă cineva îi va vedea împreună, pe ea și soțul ei, bârfele se vor intensifica. Din fericire, el o aștepta într-un colț retras și dispăru rapid spre ascensor fără să întâlnească pe nimeni.

Cina era deja servită pe masa din salon. Era vorba doar de preparate reci; supă de crustacee, mușchi de pește, salată și șarlotă cu fructe de plante tropicale. Fern ghici că se dispensase astfel de prezența unui chelner... Și el prefera clandestinitatea.

El îi turnă vin în pahar, i-l servi și, ca de obicei, păru hotărât să amâne orice discuție serioasă până la sfârșitul mesei. De data asta, totuși, tânăra femeie nu putu să aștepte. Fărămițând un miez de pâine, spuse, nervoasă:

– Te rog, spune-mi imediat ceea ce ai în minte. Știu foarte bine că nu este vorba de o simplă cină de curtuoazie.

Grant luă o înghițitură de vin și își lăsă paharul, privind-o gânditor.

– Dorești deja să strici acest moment agreabil?

Fern se înfioră.

– Așadar, ai să-mi faci dezvăluiri atât de teribile?

El ridică din umeri.

– Depinde... repet, termină mai întâi liniștită masa. Am comandat toate aceste mâncăruri special pentru tine: este contribuția mea la reușita serii. Cât despre participarea ta la această reușită, rămâne de văzut ce vei face...

Ce voia să spună? Cum putea să rămână atât de calm în situația complicată în care se găsea? Fern oftă și renunță să elucideze problema pentru moment. Se forță să-și savureze supa, și vinul ajutând-o, reuși să aprecieze celelalte feluri. Conversația continuă pe subiecte banale, impersonale: în mod vizibil, Grant se arăta complet imperturbabil în fața multitudinii de probleme care-l asaltau. Totuși, tânăra femeie nu reușea să-și ascundă nervozitatea.

În cele din urmă, Grant împinse pe terasă o masă pe rotile încărcată cu lichioruri și un termos de cafea. Fern se așeză pe un fotoliu de răchită, acceptă o ceașcă de cafea și un mic pahar de lichior, dar le puse lângă ea fără să se atingă de ele. În spatele lor, marea scânteia tacită sub clarul de lună.

Grant luă loc în fața ei și abordă în fine lucrurile importante.

– Îți voi da o veste care ai dreptul s-o afli.

– Oh! Pot... să ghicesc despre ce este vorba? nu se putu împiedica să-l ironizeze.

– Nu cred. Sunt singurul la curent, deocamdată.

– Ești sigur? Totul se află atât de rapid, la Maracca!

– Nu de data asta, cel puțin atât cât nu voi hotărî să fac știrea publică. Iată: în curând, voi părăsi insula pentru altă exploatare, în Norvegia. Am fost anunțat de Londra acum câteva zile.

Fern îl privi cu gura căscată. I se impunea o mutare pentru a-l feri de dușmani sau... ceruse să schimbe postul pentru a scăpa de problemele lui?

– Totuși, trebuia să-l înlocuiești pe Austin Logan...

– Nu. De fapt, îmi vor găsi un înlocuitor imediat. Bineînțeles, înainte de toate trebuie să rezolv aici toate problemele care-mi revin. Într-o lună sau două, mai mult sau mai puțin.

Rose de Millet și Vitora Sulong, se gândi tânăra femeie cu amărăciune, trebuia să facă parte din aceste „probleme“... ca și, poate, ea însăși!

– Îmi împărtășești toate astea, răspunse ea, deoarece cazul meu este unul dintre cele pe care trebuie să le rezolvi, nu-i așa?

El se încruntă, sincer surprins.

– Da, firește. Mă crezi capabil să dispar astfel în natură fără să te țin la curent în prealabil cu faptele și gesturile mele?

– Nu ți-ai dat prea mult osteneala să mă informezi în acești ultimi ani, îi aminti ea cu amărăciune. Tatăl meu avea grijă s-o facă.

– Desigur, dar de data asta este altfel. În ochii legii, avem anumite datorii unul față de celălalt, și de aceea te previn: voi pleca să mă instalez în Norvegia. Și tu? Care sunt planurile tale?

Fern ascultă această ultimă întrebare cu disperare. El nu-i propunea să-l însoțească.

Bău o înghițitură de cafea călduță și evită un răspuns direct:

– Tata cunoaște toate aceste... schimbări?

– Fără nici o îndoială. El însuși m-a propus să plec în Norvegia.

– Și... ai intenția să accepți această ofertă, bineînțeles.

– Așa cum ai putut să înțelegi, mă tentează enorm. Voi aprecia o schimbare de atmosferă.

– Și totodată o schimbare de climat? nu se putu împiedica să nu-l ironizeze. Între eterna primăvară din Maracca și zăpezile nordului... Nu te invidiez!

– Contrariul m-ar fi mirat, comentă el tăios. Dar n-ai răspuns la întrebarea mea: ce intenționezi să faci?

– Eu... Nu știu. Totul este așa de neașteptat... Îmi place insula, mi-am făcut prieteni aici. Pe scurt, mi-ar plăcea să rămân până când tata se întoarce în Anglia. În acel moment, cred că-l voi urma.

El clătină din cap, ca și cum ideea i se părea rezonabilă, apoi se ridică s-o conducă. Fern își luă geanta și-l urmă până la ușă.

– Îți mulțumesc că m-ai prevenit, prima, de plecarea ta, murmură ea. Tu... îmi vei spune data exactă...

Cuvintele lor sunau fals, ca și cum schimbau doar câteva cuvinte amabile la sfârșitul unei seri, în timp ce luau decizii angajând întreaga lor viață. Acum, o prăpastie se săpa între ei: drumurile lor continuau să se depărteze. Grant răspunse cu amabilitate, se opri câteva clipe, apoi aruncă brusc, total neașteptat:

– Știi... încep să cred că sir Manfred avea dreptate, în ziua când a afirmat că noi înșine ne suntem cei mai răi dușmani, tu și cu mine.

– Ce... ce vrei să spui? bâigui ea, stupefiată.

– Ei bine, s-ar fi dovedit mai rezonabil, în cazul nostru, să ne mulțumim cu o legătură impetuoasă, apoi să ne despărțim buni prieteni. Cel puțin, eu am gândit-o adesea. În loc de asta, rămânem căsătoriți, dar separați, ca și cum ne-am teme să recurgem la o soluție într-adevăr definitivă.

Doborâtă de decepție, Fern bâigui:

– Și astăzi, ți-ar plăcea să recurgi la asta...

– Ideea mi-a trecut prin minte de multe ori, n-o neg. Nu, aș vrea înainte de toate să mă asigur de un lucru...

Fulgerător, înțelese că o va atrage spre el ca s-o sărute și nu va putea să-i reziste.

Brațele lui o strângeau realmente și buzele lui le căutară pe ale ei cu pasiune, aproape cu furie. Ea cedă imediat, uitând tot ce o înconjura, închise ochii pentru a savura mai bine mângâierile lui experte de-a lungul spatelui ei...

Apoi, încremeni subit, cu inima bătându-i în ritm accelerat. „Expert!“ Era termenul potrivit pentru a descrie abilitatea lui Grant, „priceperea“ lui cu femeile: în felul acesta le cucerise pe Rose de Millet, pe Vitora Sulong, cu siguranță și pe altele, inclusiv propria lui soție... Nu! Nu va cădea în aceeași capcană. Nu va fi o victimă printre altele.

– Lasă-mă! țipă ea deodată. Grant se execută imediat, ridicând sprâncenele cu un aer întrebător.

– Nu, murmură ea. Este... este prea târziu. Trebuie să înțelegi...

O liniște grea se instală, apoi el reluă cu o voce neutră:

– Înțeleg.

Atunci, el îi deschise ușa și ieși în același timp cu ea, ca și cum dorea s-o conducă.

– Te rog... îl rugă ea în grabă. Permite-mi să mă întorc singură.

El clătină din cap, chemă ascensorul și conchise când cabina sosi:

– Voi comanda un taxi din camera mea. Te va aștepta jos.

Capitolul 8

A doua zi, Fern primi un splendid buchet de orhidee și de iasomie. Pe o carte de vizită prinsă de celofan, era scris de mâna lui Grant: „A fost foarte plăcut pentru mine să te cunosc... la urma urmei".

Cu un nod în gât își reținu lacrimile. Cu două zile în urmă, se vedea luându-i apărarea lui Grant, trecând peste toate obstacolele ca să lupte alături de el. I-ar fi iertat totul. Dar uitase că el n-avea nevoie de ajutorul nimănui. În ajun, așteptase în zadar ca el s-o roage să vină în Norvegia cu el. Când o prinsese în brațe, se topise de plăcere... Și apoi, se gândise la celelalte...

Într-un cuvânt, pierduse ultima ei șansă de a-și regăsi locul lângă el. Acum, trebuia să se gândească la propria ei viață, să elaboreze cu tristețe planuri de viitor. Lucrul la creșă îi plăcea și în ce-o privește pe Rhoda, avea intenția s-o păstreze cât mai mult timp posibil. După plecarea soțului ei, va trebui să se

obișnuiască așadar cu o existență din care el va fi total absent... Încetul cu încetul, se va obișnui. Și într-o zi, vor divorța... când unul sau celălalt va dori să-și refacă viața. Îi scrise fără entuziasm tatălui ei, ca să-l anunțe că era la curent cu plecarea lui Grant în Norvegia. Îi explică intenția ei de a amâna propria sa întoarcere la Londra până când el însuși părăsește Australia.

Zilele la creșă se scurgeau liniștite, fără evenimente mai importante decât o epidemie de varicelă sau o împărțire săptămânală de înghețate. Într-o dimineață, totuși, Mahé sosi alergând, ciufulită, într-o stare de panică totală.

– Vitora a dispărut! strigă ea îndată ce trecu pragul. A plecat! Nimeni nu știe unde, nici de ce. N-a spus nimic... Miss Camell, vă rog, ce putem face? N-a lăsat nici un mesaj...

Cu calm, Rhoda desprinse mâinile rugătoare agățate de ale ei și-i ceru discret lui Fern să prepare o cafea.

Când aceasta aduse trei cești din băutura fierbinte, Mahé o luă pe a ei și-și potoli setea cu aviditate. Le povesti apoi că în ajun, Vitora se dusese la culcare ca de obicei; dar dimineață dispăruse, luând cele câteva lucruri ale ei și toți banii. Tatăl ei alergă până la casa fiului lui ca să-i ducă vestea, dar Selim era deja plecat la lucru din zori. Mahé a fost cea care s-a deplasat pentru a cere ajutorul fostei ei directoare.

– Mm! mormăi Rhoda cu un aer preocupat. Cumnata ta a vrut poate doar să se bucure de o zi de libertate. Va reapare astă-seară, presupun...

– Noi nu credem. Și-a luat totul; sarongul, sandalele, brățările și voalul... Și toate lucrurile de schimb. Mama ei n-a mai găsit nimic.

– Bine. Oricum, mergem imediat să-l prevenim pe domnul Wilder. Până când telefonez, Fern, ești atât de amabilă s-o întrebi pe mica Fatima de ce își golește găleata în capul fratelui ei?

Fern se îndepărtă, bucuroasă că poate să se ocupe de copii și să evite astfel să-l întâlnească pe Grant când va sosi. Poate o va aduce pe Vitora? De ce n-ar vrea să-l întâlnească, la urma urmei?

El se prezentă câteva momente mai târziu și se închise în birou ca să discute cu Mahé și Rhoda. După douăzeci de minute, aceasta din urmă o căută pe Fern și o anunță:

– Am reușit să smulgem o altă parte din adevăr lui Mahé. Tu și domnul Wilder o veți lăsa în trecere la soacra ei...

– Cum? se miră Fren, tresărind.

– Da. Grant a cerut ca o femeie să-l însoțească, pentru a-i ușura demersul. El te va pune la curent cu toate pe drum... Grăbește-te, te așteaptă.

– Dar... el nu este implicat în toată această poveste?

– Absolut deloc, sunt sigură. Este ceva chiar mai ciudat...

– Ce anume? insistă Fern, cu inima bătând.

– Ei bine, faptele relatate de Mahé l-au surprins la fel de mult ca pe mine, era vizibil. Ceea ce, ținând seama de circumstanțe, mi se pare extrem de curios...

Fără să-și continue gândul, o împinse pe Fern spre ușă. Mahé luase deja loc pe scaunul din spatele mașinii, cu fața palidă și mâinile strânse pe genunchi. Grant demară și se lansă în sfârșit într-o lungă explicație.

– Acum câteva luni, Vitora dorea să se logodească cu un tânăr cu numele de Husain Dhar, care locuiește într-un sat vecin, și lucrează ca sculptor în lemn la Port Dauphin, unde își vinde produsele turiștilor. El își câștigă din plin existența, dar se pare că nu destul după gustul părinților Sulong, care n-au vrut să audă vorbindu-se despre el și au obligat-o pe fiica lor să rupă legătura. După părerea lui Selim, Vitora se supusese fără să insiste, dar Mahé crede că cei doi îndrăgostiți continuau să se vadă. Vitora hotărâse să i se alăture lui Husain în această dimineață. De aceea, ne vom duce la el, pentru orice eventualitate...

El se opri în fața locuinței familiei Sulong și dispăru acolo cu Mahé. Fern înțelegea uimirea Rhodei: Grant vorbea despre Vitora cu totală detașare, ca și cum era vorba de o străină! Dar atunci, cum se explica faptul că tânăra îl desemnase drept tată al copilului? Îi dăduse numele la întâmplare? Dar de ce? Și de ce Grant nu dezmințise niciodată acuzația? Fern se simțea copleșită de confuzia cea mai completă. Toate faptele contraziceau evidența, și totuși, tonul lui Grant părea în întregime sincer: el trebuie că de-abia o cunoștea pe Vitora Sulong și nu avusese cu ea nici un fel de relație particulară...

El reapăru și continuă imediat drumul.

– Nici o speranță de cooperare din partea părinților, oftă el. Sunt convinși că nu s-a dus la familia Dhar, că legătura lor s-a terminat de mult... Nu vor să audă vorbindu-se despre asta.

– Au avut altă sugestie?

– Nu. Sunt îngrijorați mai ales de reputația lor...

– Deja compromisă, nu? sublinie Fern cu bun-simț.

– Nu prea mult, se pare. Dacă te-am luat cu mine să-i facem o vizită acestui tânăr, este pentru că riscă să aibă obiecții de înțeles la ideea de a o lăsa pe Vitora față în față cu un bărbat. Admițând că se află la el... Unii locuitori ai insulei rămân foarte atașați de obiceiurile de altădată.

– Înțeleg, murmură ea, surprinsă să-l audă vorbind despre el însuși, ca de „un bărbat“ și nu ca de „fostul amant“.

Hotărât lucru, totul devenea din ce în ce mai surprinzător...

Grant, cu sprâncenele încruntate, se consacra cu voce tare unor calcule savante.

– Dată fiind distanța care ne desparte de satul următor, și admițând că Vitora a plecat pe jos, avem o șansă bună s-o ajungem din urmă pe drum, spuse el.

Totuși, nu întâlniseră pe nimeni până când apărură primele case.

Grant îi arătă în trecere o mănăstire budistă. Clădirea, zugrăvită în întregime în roșu și auriu, se ridica în mijlocul unei pajiști pline de flori bine îngrijite și acoperișul auriu al templului strălucea în soare. Tineri cu craniul ras se plimbau liniștiți pe alei; unul din ei îi salută politicos, împreunându-și mâinile sub bărbie.

– Este vorba de un călugăr? îl întrebă Fern.

– Nu, după părerea mea. Pare prea tânăr. Tradiția cere ca tinerii să îndeplinească un fel de „serviciu“ înainte sau după căsătoria lor. Este o chestiune de onoare. Ah! Iată casa familiei Dhar, dacă indicațiile lui Mahé se adeveresc exacte...

Grant opri mașina și se duseră să bată la ușa locuinței. O femeie matură, cu părul strâns sobru la spate, veni să le deschidă. Ea nu-i invită să intre și ascultă cu un aer nepăsător cererea lui Grant formulată în engleză, apoi încercă să închidă ușa.

Dar el își strecură rapid piciorul în deschizătură și repetă întrebarea în dialectul local. Femeia se lansă într-o lungă diatribă și Grant o conduse pe Fern spre mașină, cu o expresie întunecată, în timp ce ușa se închidea în spatele lor.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Fern, în timp ce porneau încet la drum pentru a treia oară.

– Ne întoarcem de unde am plecat, oftă el obosit. Vitora n-a venit niciodată aici. Nici domnul Dhar, nici soția lui n-au văzut-o după ruperea logodnei. Ei se arată extrem de triști, cu atât mai mult cu cât nici fiul lor Husain nu este acasă...

– Adevărat? Dar trebuie să știe totuși unde se găsește!

– Da. În mănăstirea pe care am văzut-o în trecere, pe cale să-și îndeplinească „serviciul“ despre care ți-am vorbit!

– Și unde Vitora, presupun, nu poate să i se alăture...

– Este incompatibil cu regula celibatului călugărilor, într-adevăr. Nu mai avem decât să așteptăm ca ea să dea un semn.

– Ar fi putut... încerca să părăsească insula prin mijloace proprii?

– Pentru asta, trebuie mulți bani...

– După Mahé, și-a luat cu ea toate economiile... Rămâne să aflăm dacă sunt suficienți ca să plătească trecerea pe continent cu avionul sau cu vaporul...

Grant ridică din umeri în semn de ignoranță.

– De unde să știu? replică el.

Fern se încruntă. El accepta să-și consacre o oră sau două din timpul său ca s-o caute pe Vitora, dar nu părea neliniștit peste măsură de soarta tinerei. O sărutase totuși, o ținuse în brațe... Era așadar complet lipsit de sentimente umane?

– Mă uimești, insistă ea nervoasă. N-ar trebui să știi câți bani are Vitora? Nu i-ai trimis bani cu regularitate...

Se întrerupse, dându-și seama că el nu-i acorda nici cea mai mică atenție. Ajunseseră în fața mănăstirii: Grant încetini brusc și privea fix grilajul înalt de la intrare.

El scoase o exclamație și spuse cu o voce înăbușită:

– Privește! Vitora... Ce naiba face aici?

Uluită, Fern o zări pe tânăra ascunsă pe jumătate în spatele unei coloane. Imediat ce-i zări, începu să alerge ca un mic animal speriat, dar Grant oprise și sări din mașină. În câteva secunde, o ajunse pe fugară și o prinse de braț. Fern se grăbi să li se alăture.

– Vitora! exclamă ea. Te-am căutat peste tot... Domnul Wilder te va conduce acasă la tine.

– Nu, nu vreau! imploră tânăra încercând să se desprindă. Îl aștept pe Husain Dhar. Trebuie neapărat să-l văd! Noi... ne-am căsătorit în secret de câtva timp.

– V-ați căsătorit? replică Fern, stupefiată.

Ea aruncă o privire scurtă spre Grant, a cărui față rămânea de nepătruns.

– Ai dreptul să-l vizitezi pe soțul tău în timpul serviciului? o întrebă el.

– Nu... n-am dreptul să intru înăuntru. Dar aștept aici până când vine să se plimbe prin grădină. Atunci, îl voi vedea și-l voi striga...

– Chiar dacă riscă să-și încalce legământul răspunzându-ți? sublinie Grant. Știi dacă iese în fiecare zi în parc?

– Da, în timpul perioadei de rugăciuni. În afară de zilele când face chetă în sat...

– Într-un cuvânt, rezumă el logic, poți foarte bine să aștepți în zadar până se face noapte.

– Știu! Dar una din femeile din cătun îmi va da adăpost să dorm...

– Ești sigură?

Tânăra indiană păli și ezită.

– Hm... voi încerca să mă descurc. Trebuie neapărat să revin aici mâine ca să-l văd pe Husain.

Grant aruncă o privire îngrijorată spre cer.

– O să te ude ploaia, remarcă el, arătând norii plumburii deasupra capetelor lor.

Chiar în momentul când vorbea, picături mari de ploaie cădeau pe sol. Grant se întoarse spre Fern.

– Te rog, Fern, încearcă s-o convingi să ne însoțească la mașină. Trebuie neapărat s-o ducem acasă la ea, dar înainte de asta aș vrea să aflu puțin mai mult despre această căsătorie. Poate voi reuși să obțin de la mănăstire ca ei să-i reducă serviciul lui Husain până la nașterea copilului. Cel puțin, dacă sunt într-adevăr căsătoriți.

Fern îi aruncă o privire uluită.

– Tu... Nu știi?

– De unde să știu? replică el, spre surpriza tinerei femei.

Și adăugă nepăsător, îndreptându-se spre mașină:

– Această copilă nu mi-a făcut confidențe mai mult decât ție!

Ploaia cădea acum torențial și Vitora acceptă să vină să se adăpostească. Dar odată instalată pe scaunul din spate, începu să se plângă cu o voce speriată:

– Lăsați-mă să ies! Vreau să merg cu dumneavoastră, miss Fern, dar nu cu domnul Wilder. Va fi furios pe mine și mă va pedepsi pentru că i-am provocat toate aceste neajunsuri...

– Te înșeli, sublinie calm însoțitoarea ei. Domnul Wilder nu te învinuiește câtuși de puțin. Nu ți se va întâmpla nimic.

Ea își scoase impermeabilul și-l puse în jurul umerilor Vitorei, care tremura de frig.

Grant luase loc în față; se întoarse spre ele și o privi pe Fern cu un aer semnificativ ca s-o invite să pună întrebări.

– Spune-mi, Vitora, se execută ea, de ce ți-ai părăsit domiciliul, în această dimineață, pentru a încerca să vorbești cu Husain?

Mai întâi fu tăcere. Apoi, încet, interpelata explică, plecând ochii:

– Eu... nu dorm de mai multe nopți, deoarece m-am purtat foarte prost. Astăzi, am avut nevoie să-i explic situația lui Husain. Dar acționam pentru el, pentru noi... Altfel, nu ni se va mai permite niciodată să trăim împreună, să fim fericiți ca Mahé și Selim. Iată pentru ce trebuia neapărat să-l văd...

Fern ridică o sprânceană întrebătoare la adresa lui Grant, care rămase tăcut.

– Cine te va împiedica să-l iubești pe Husain? întrebă ea.

– Tatăl și mama mea.

– Când v-ați căsătorit, Vitora?

– Acum cinci luni, dar nimeni nu este la curent. Nici familia mea, nici a lui Husain. Ceremonia a avut loc într-un sat îndepărtat, unde Husain are prieteni; ei ne-au servit drept martori, ca să valideze căsătoria. Numai că, acum, Husain dorește să-și efectueze serviciul la mănăstire. Înainte, ne vedeam adesea pe ascuns... Cum sunt și eu o bună budistă, am acceptat. Voi aștepta.

– Când a început?

De data asta, Vitora se arătă mult mai vagă în privința datei.

– Oh! Înainte să descopăr că eram însărcinată. De atunci, bineînțeles, doctorul m-a sfătuit să mărturisesc adevărul...

– Dar ai păstrat tăcerea, interveni Grant. De ce?

– Pentru că o doamnă mi-a spus că era inutil, că îmi va da mulți bani dacă spuneam doctorului că...

Încurcată, își frânse mâinile, bâiguind:

– Că dumneavoastră, domnule Wilder...

Fern, cu inima bătând mai repede, cuprinsă de o imensă speranță, nu îndrăznea să-și creadă urechilor. Într-un cuvânt, Vitora fusese plătită să mintă!

– Care doamnă? întrebă Grant, dezgustat.

– D... doamna Logan.

– Și... și-a ținut promisiunea să-ți trimită bani?

– Da. În fiecare săptămână, prin poștă.

– I-ai primit și i-ai păstrat, lăsând oamenii să creadă că veneau de la mine...

Vitora încuviință dând din cap.

– I-am luat pentru Husain, adăugă ea foarte repede. În felul acesta, când familiile noastre vor afla de căsătoria noastră, vor ști că este destul de bogat și ne vor ierta.

– Înțeleg... Dar știi, nu-i așa, că era rău să procedezi astfel?

– Da. La început, credeam că nimeni nu va îndrăzni să vă critice și să vă condamne. Apoi am... am început să am remușcări și am hotărât să-l previn pe Husain...

– Știu, i-o tăie Grant.

El adăugă, adresându-se lui Fern:

– Vom putea în sfârșit s-o ducem la ea acasă... Dar ce vom spune familiei?

– Adevărul, de ce nu?

– Mm... nu mi se pare indispensabil.

– Trebuie! se revoltă ea. Reputația ta...

– N-are nici o importanță, i-o reteză el cu un gest al mâinii.

Porni mașina, reflectând cu voce tare:

– Vom vedea... am putea spune că Vitora a dorit să ia aer. A făcut o plimbare lungă...

– Niște țărani m-au dus cu căruța lor, susținu Vitora, venindu-i în ajutor.

– Da, asta explică de ce ai ajuns atât de departe. Pe scurt, ne-am încrucișat pe drum; obosită, ai acceptat să te întorci acasă cu noi. Firește, nu vei vorbi cu nimeni despre încercarea de a-l întâlni pe soțul tău. Nu mărturisi nimic nimănui, m-ai înțeles? Astăzi ai ieșit, dar mâine vei rămâne liniștită acasă, ca să te odihnești. Când vei primi cecul de la doamna Logan, ia-l și păstrează-l, ca de obicei. Ai înțeles?

Fern, ascultând cu stupefacție aceste sfaturi uimitoare, văzu o uimire egală cu a ei apărând pe fața tinerei indiene. Aceasta din urmă scutură din cap cu un aer neîncrezător, apoi un zâmbet apăru treptat pe buzele ei.

– Atunci, nu spun nimic, nici chiar lui Mahé și lui Selim și păstrez toți banii pentru când Husain își va termina serviciul! Este bine așa? Numai atunci vom mărturisi adevărul...

– Foarte bine, acceptă Grant. Și cele mai bune urări de fericire!

O lăsară pe Vitora în fața casei ei și o priviră cum intră înăuntru înainte de a pleca.

– Cum va explica prezența tuturor hainelor de schimb din coș? murmură Fern.

– Nu-ți face griji pentru ea. Folosește minciuna ca un maestru și va găsi cu siguranță un motiv convingător.

– Grant, nu este puțin cam mult s-o susții în toată treaba asta? îi reproșă tânăra femeie.

– De ce? Gândește-te. Aș putea scurta serviciul lui Husain Dhar, dar de ce să nu-i lăsăm acestei dragi doamne Logan plăcerea de a-și risipi încă un timp economiile?

– Grant! replică ea, exasperată. Uiți așadar scandalul care acoperă numele tău? N-ai nici o dorință să te disculpi?

– Fiecare lucru la timpul său, îi aruncă el nonșalant. Aștept să vină ora mea.

– Nu vei risipi într-o clipă bârfele care circulă de câteva săptămâni, ripostă ea. Când mă gândesc că m-ai certat când i-am raportat tatei micile răutăți ale Fredei Logan... Acum, când a comis fapte mult mai grave, nu ridici nici măcar un deget ca s-o oprești! De ce n-ar inventa ceva mai rău, fiind pe o cale atât de bună?

– Scrisoarea ta către sir Manfred era prematură și deplasată. Înainte de a pune capăt intrigilor cuplului Logan, țin să-și mai sape puțin ei înșiși propria groapă.

– În detrimentul reputației tale? Această ultimă acuzație, referitoare la Vitora, se poate dovedi deosebit de dăunătoare.

– Nu atât de mult dacă ar fi fost exactă, sublinie el filozofic. Știi că este vorba de zvonuri false și pentru moment asta îmi este de-ajuns.

El îi aruncă o privire scurtă înainte de a continua:

– Pari gata să intervii ca să-mi iei apărarea... De ce te privește problema onoarei mele?

Ea își mușcă buzele.

– Eu... îi acord o mare importanță...

Tăcu, sperând că el va ști să citească printre cuvinte și să ghicească expresia dragostei și loialității față de el; dar el rămase tăcut și ea nu se putu opri să sublinieze cu ciudă:

– Și reacția Rosei de Millet în fața atacurilor al căror țintă ești? Nu te obsedează câtuși de puțin? Ai auzit cu siguranță bârfele și probabil nu are o mare satisfacție...

Grant râse scurt.

– Rose are un caracter foarte pragmatic. Dacă sunt acuzat că mă comport ca un seducător ordinar, se va arăta mai degrabă flatată decât altfel!

– De ce? Nu i-ai dat deja dovada capacităților tale?

Fern închise o clipă ochii. Ducea o luptă pierdută dinainte...

– În orice caz, reluă ea obosită, nu conta pe mine să-i relatez Rhodei toate aceste minciuni cu pretinsa „plimbare“ a Vitorei. Îi sunt foarte atașată și-i datorez multe. Refuz să joc cel mai mic rol într-o înșelătorie riscând s-o rănească.

– Îți cer să nu povestești nimic, replică el cu fermitate. Nimănui... și este vorba de un ordin. Ai înțeles?

Ea nu răspunse, lăsându-l să-i interpreteze cum dorea tăcerea și expresia întunecată.

Capitolul 9

Încurcată că nu știe ce să-i spună Rhodei ca să nu-l asculte pe soțul ei, Fern îi explică doar că nu era absolut nimic între Vitora și Grant.

– Aș fi jurat, comentă Rhoda cu un aer satisfăcut. Vitora a mințit așadar acuzându-l și văd o singură explicație la asta...

– Ah da? răspunse vag Fern, stânjenită.

– Dorea doar să-l protejeze pe iubitul ei, oricine ar fi el! explică triumfător prietena ei. Grant va găsi un mijloc, mai devreme sau mai târziu, să pună capăt bârfelor.

Ea nu adăugă nimic, spre marea ușurare a interlocutoarei, dar aceasta risca, dinspre partea ei, unele îndoieli în ce privește ultima afirmație. La sfârșitul săptămânii următoare, Grant nu luase încă nici o hotărâre cu privire la familia Logan. Ce aștepta oare? Poate „că-și săpau groapa“, cum sugerase el, dar în acest interval, dușmanii o săpau mai curând pe a lui... Dacă lăsa situația să se degradeze până la plecarea lui în

Norvegia, Austin nu risca să-l acuze public că eșuase în misiunea lui de director, și nu va reuși să fie concediat?

În ceea ce o privea, Fern nu mai știa deloc pentru ce soluție să opteze. Să plece, părăsind-o pe Rhoda? Să mai rămână puțin? În orice caz, nu va părăsi Maracca fără să știe cu certitudine dacă Rosa îl va însoți pe Grant în Norvegia. Era indispensabil pentru liniștea ei...

Pentru asta, hotărî să se informeze discret pe lângă Sophie Dean, secretara – costumiera – acompaniatoarea cântăreței. Sophie părea în permanență copleșită de treburi și singurul moment când putea fi zărită era acela când cobora să-și ia un sandviș de la cafeneaua hotelului Meurice. Ea și Fern se cunoșteau bine din vedere și avuseseră ocazia să schimbe câteva cuvinte; într-o zi, Fern o pândi deliberat pe Sophie și-i solicită permisiunea să se așeze la masa ei.

– Desigur, vă rog, aprobă Sophie devorând conținutul platoului cu o rapiditate stupefiantă.

Dornică să n-o facă pe interlocutoarea ei să-și piardă timpul, Fern intră hotărâtă în subiect după un schimb politicos de cuvinte.

– Și... Unde mergeți după aceea, la sfârșitul sezonului în Maracca?

– Eu? întrebă Sophie înghițind o lingură cu cremă de zahăr ars.

– Dumneavoastră și doamna de Millet, vreau să spun.

– De data asta, nu este același lucru. Eu mă întorc la familia mea să mă odihnesc și Rose...

– Vă despărțiți? se miră Fern.

– Da, în fine! Lucrez ca o sclavă de șapte ani. S-a terminat! Nu mai pot.

– Așadar, va părăsi Maracca fără companie...

– Exact. Trebuie să se ducă la Oslo pentru sezonul de iarnă. Oh! Eu nu-mi fac griji. Îmi va găsi repede o înlocuitoare. Cine nu visează să trăiască în intimitatea lui de Millet? De departe, asta pare irezistibil...

Sophie își goli dintr-o înghițitură ceașca de cafea, își șterse buzele, luă poșeta sa și se ridică.

– Îmi pare rău, trebuie să mă grăbesc, îi aruncă ea. Pe curând...

Câteva secunde mai târziu, dispăruse.

Oslo, în Norvegia... Fern aflase destul. Grant și Rose mergeau în același loc. Tânăra femeie simți o împunsătură ciudată în adâncul stomacului. Asta n-avea nimic de-a face cu foamea: o chinuia o profundă disperare.

***

Fern ar fi putut să afle următoarea destinație a Rosei de Millet fără s-o consulte pe secretara acesteia, deoarece a doua zi, hotelul Meurice anunța plecarea Rosei spre Oslo în același timp cu un mare bal de încheiere dat în onoarea ultimei reprezentații a cântăreței. În schimb, nimeni nu cunoștea încă noul transfer al lui Grant și nici o limbă otrăvită nu putea să se dezlănțuie cu privire la acest subiect. Ceea ce nu împiedica

pe nimeni să se întrebe dacă el și Rose nu se vor căsători, sau dacă scandalul referitor la Vitora Sulong nu pusese definitiv capăt idilei lor... Pe de altă parte, scriau ziarele, dificultățile instalației petroliere sporeau. Compania Opal n-avea oare intenția să se debaraseze de domnul Wilder, mult prea incompetent?

Cât trebuia să se bucure cei doi Logani! se gândea cu cinism Fern. Reușiseră datorită numeroaselor capcane presărate în drumul dușmanului lor. De ce, pentru Dumnezeu, Grant nu se hotăra să reacționeze?

Fern se hotărî să nu se ducă la bal. Ar fi făcut un efort pentru Ben, dac-ar fi fost prezent, dar n-avea deloc intenția să accepte o eventuală invitație a lui Grant.

Când el îi telefonă ca să-i propună s-o însoțească, ea nu-și ascunse amărăciunea.

– Glumești, îi aruncă ea. Nu țin câtuși de puțin să mă arăt la această serată.

– De ce? se miră el. N-ai citit afișele? „O ocazie de neuitat, n-o scăpa".

– Cu alte cuvinte, ripostă ea, un eveniment în onoarea Rosei de Millet. Mi-aș reproșa să-i fur o parte din atenția ta!

– Ia te uită! ironiză el. Gelozia ta pare mereu la fel de vivace... Rose, o știi ca și mine, este o femeie talentată, voluntară și generoasă. Nu ai nici un motiv să refuzi să-i aduci un omagiu... Nu este o lipsă de gratitudine?

– Poate. Numai că sunt surprinsă să aflu că vă veți regăsi curând în Norvegia. N-ai să mă faci să cred că este o simplă coincidență!

Urmă o mică pauză, în timpul căreia și-l imagină ridicând din umeri cu indiferență.

– De ce nu? replică el în fine. Nu eu mi-am ales viitorul post, mi s-a impus.

– Ce noroc pentru tine! persiflă ea.

– Vom vedea, răspunse el evaziv. Până atunci, nu poți lipsi de la o gală care promite să fie deosebit de splendidă. Vei veni?

– Nu! ripostă ea. Nu voi servi de însoțitoare a domnului Wilder și fermecătoarei sale prietene Rose de Millet!

Fern își mușcă buzele, începând să regrete că refuza cu atâta încăpățânare.

El începu să râdă și încheie:

– Din nefericire, nu voi avea mai mult decât tine ocazia de a mă apropia de Rose, deoarece va fi prada jurnaliștilor, fotografilor și a personalităților insulei. Contez așadar pe tine... Îți mulțumesc dinainte!

El închise telefonul după această ușoară notă de ironie, ca și cum ghicise că ea avusese remușcări că nu vine.

În seara galei, Fern alese o rochie neagră cu o croială sobră; trebuia să evite ca Grant s-o bănuie că vrea s-o eclipseze pe Rose prin splendoarea veșmintelor. În plus, poate va cere chiar în acea seară să-i acorde divorțul...

Numeroasele afișe publicitare împrăștiate în oraș antrenase la hotelul Meurice o afluență neobișnuită. O mulțime strălucitoare se înghesuia în hol; se dovedea imposibil să pui un picior în bar sau în saloane. Rose de Millet trona în

restaurantul luminat de mii de becuri și primea cu grație omagiile personalităților cele mai cunoscute. Când a fost anunțat dineul, fu invitată să se așeze între deputat și primar, la masa cea mai mare, la fel de departe de majoritatea muritorilor ca o regină de poporul ei. După masă, cântă câteva cântece și se retrase la miezul nopții în mijlocul unui ropot de aplauze. Asistenții trecură atunci în sala de bal.

Fern, dinspre partea sa, își manifestă dorința de a-și lua pelerina de la vestiar ca să se întoarcă acasă, dar Grant o opri cu un gest.

– Nu încă, îi ceru el. Urcă mai întâi la mine câteva momente.

În fața tonului lui autoritar, își reținu un frison de teamă. Așadar, ghicise corect? Va insista să-și reia libertatea pentru a se putea recăsători cu Rose?

– De... de ce? întrebă ea.

– Fiindcă vreau eu, zâmbi el.

Ea făcu un pas înapoi.

– Motivul mi se pare insuficient...

O conduse spre ascensor:

– Haide, nu face pe copila.

Câteva secunde mai târziu, ajungeau în fața ușii lui Grant. Acesta o invită să intre pe tânăra femeie într-un salon întunecat, apoi aprinse lumina.

Un bărbat așezat într-un fotoliu, lângă fereastră, se ridică și se apropie de ei: Fern scoase un strigăt gâtuit.

– Tată!

Se repezi în brațele lui și se îmbrățișară cu emoție. Apoi, ea se întoarse spre Grant și-i reproșă abătută:

– Știai că se află aici și nu m-ai prevenit!

Revenind la sir Manfred, continuă:

– Când ai sosit? Ai luat avionul? Oh, sunt atât de fericită să te revăd!

Vocea ei tremura ușor; se simțea gata să izbucnească în lacrimi. Zâmbind, tatăl ei îi mângâie părul.

– Am luat un avion din Durban până aici în această dimineață, într-adevăr. Grant nu ți-a spus nimic deoarece nu voia să te facă să lipsești de la gală.

– Mai exact nu dorea s-o rateze el însuși! sublinie ea cu îndârjire.

– Este același lucru, replică el neglijent, pregătind trei pahare. Aș fi detestat să mă găsesc fără parteneră.

Soneria telefonului îl întrerupse.

– Scuzați-mă...

Ridică receptorul și răspunse:

– Da... da, desigur. Nu, nu mă deranjează câtuși de puțin. Dimpotrivă, mă simt „în plus“, deocamdată... Vă voi explica totul imediat.

Închise telefonul și Fern îi aruncă usturător:

– Este vorba de Rose de Millet, nu-i așa?

– Da.

– La această oră târzie, atunci când ar fi putut să-ți vorbească în orice moment al seratei?

– Liniștește-te, i-o întoarse el, imperturbabil. Vom fi însoțiți de miss Sohie Dean. Pe curând, Manfred.

Îndată ce ușa se închise în spatele lui, Fern, exclamă:

– Este îndrăgostit de ea, și n-are decât să pocnească din degete ca să-l facă să alerge. În timp ce pe mine mă folosește doar ca însoțitoare când nu are de ales. A recunoscut el însuși, l-ai auzit...

– Aud mai ales o tânără femeie chinuită de gelozie, sublinie el calm.

– Nu... nu este vorba de gelozie! Numai că găsesc odios să se aștepte să-i suport fără să crâcnesc umilințe repetate. Știi, de exemplu, că vor merge curând în Norvegia, amândoi? Pariez că l-a chemat astă-seară ca să discute despre călătoria lor!

– M-ar mira. Grant are încă multe probleme de rezolvat înainte de a putea să plece. Știi bine.

– Da, firește. Nu voiam să spun că vor lua același avion...

Se așeză și-și trecu o mână obosită pe frunte.

– Este motivul pentru care ai venit, tată? Îl ajuți pe Grant să iasă din dificultățile în care se zbate?

– Nu. Numai să urmăresc cum se va descurca.

– Tu... cunoști minciunile răspândite de Freda Logan, acuzându-l că a sedus una din secretarele lui Austin?

– Da, Grant mi-a povestit totul.

– Mi-a reproșat că am făcut aluzie, într-una din scrisorile pe care ți le-am trimis, la intrigile acestui cuplu...

– Avea dreptate. În acel moment, nu existau încă probe...

– Dar mai târziu, a avut! Și Grant nu a reacționat deloc!

– Acum, asta se va schimba. Ți-a spus că el încercase să reducă serviciul lui Husain Dhar la mănăstire și că tânăra soție însărcinată a acestuia nici n-a vrut să audă?

– Nu, murmură ea. Sunt multe lucruri pe care consideră că nu este necesar să mi le spună.

– În orice caz, Vitora Sulong a răspuns cu pioșenie că soțul ei trebuia să-și ducă până la capăt serviciul în onoarea lui Buddha. Totuși, faptul că anunțul căsătoriei lor ar pune capăt cecurilor Fredei Logan nu este poate străin de această virtuoasă decizie...

El începu să râdă și Fern nu putut să nu zâmbească.

– Grant dorea de asemenea s-o lase pe Freda în neștiință cât mai mult posibil.

– Știu. Totuși, Austin Logan va trebui curând să demisioneze, și ei nu vor întârzia să părăsească insula.

– Înaintea lui Grant?

– Da. Înainte ca cineva în afară de noi trei să afle că soțul tău trebuie să plece în Norvegia... Și nimeni nu trebuie să știe, Fern.

– De ce?

– Fiindcă cel mai bun mijloc de a îndrepta nedreptățile provocate de Logani este restabilirea unei anumite siguranțe, o nouă atmosferă de încredere între direcție și salariați. Numai atunci ne vom ocupa să căutăm un succesor.

– Cu toate astea, plecând în Norvegia, va lăsa neterminată misiunea sa la Maracca...

– Desigur. Dar instalațiile de la Marea Nordului corespund întru totul capacităților sale și noi avem nevoie de el. În plus, trebuie să bănuiești că alte motive, mai personale, au intervenit...

– Știu, replică ea cu amărăciune. Eu însămi constitui una din „problemele“ pe care Grant trebuie să le rezolve cât mai repede posibil...

– Dacă nimic nu s-a schimbat între voi de la plecarea mea, într-adevăr n-are de ales, nu crezi?

– Acum, protestă ea, mă judeci, așa cum ai făcut când ai acceptat sugestia lui Grant de a mă abandona aici! Credeați amândoi că eram atât de incapabilă să mă descurc singură încât voi recădea foarte repede sub dependența sa. Dar mi-am găsit o slujbă, n-am avut nevoie de el, și nimic nu s-a schimbat între noi, ai dreptate! Suntem exact în același punct ca atunci când m-ai înșelat ca să mă faci să vin aici!

– Totuși, te-ai arătat curajoasă, observă el fără să renunțe la calmul lui. Trebuie să fi suferit din cauza Rosei de Millet și a Vitorei Sulong, dar te-ai ținut bine, n-ai plecat. De ce n-ai luat avionul ca să te întorci la Londra, după ce ai strâns suficienți bani, Fern?

– Eu... îmi place Maracca.

– Și... când Grant va pleca în Norvegia?

Tânăra femeie rămase tăcută. Înțelese brusc că insula fără soțul ei îi va părea pustie.

– Eu... mă voi întoarce în Anglia în același timp cu tine, - presupun, bâigui ea. O voi anunța pe directoarea creșei.

– Aș fi foarte fericit să mă însoțești, firește, afirmă sir Manfred zâmbind. Dar ești sigură că nu-ți schimbi părerea în legătură cu Norvegia?

– Să-mi schimb părerea? N-am fost consultată, după câte știu. El... n-a făcut decât să-mi anunțe hotărârea lui! explodă ea.

Tatăl ei făcu un gest de neputință.

– Grant nu putea totuși să te roage în genunchi să pleci cu el. Există limite la afronturile pe care le poate suporta amorul-propriu al unui bărbat...

– Și al unei femei, sublinie ea tăios. Și eu am îndurat povara mea de neliniște!

– Să spunem că v-ați izolat amândoi într-o situație fără ieșire.

Enervată, Fern își luă poșeta și se îndreptă spre ușă.

– Nu-l aștepți pe Grant să te conducă? se miră sir Manfred.

– După ce o va vizita pe... Cu siguranță, nu! Unde vei dormi, tată?

– Am reținut o cameră aici până când iahtul va reveni din Anglia să mă ia. Haide, voi lua un taxi cu tine.

– Nu... nu-i nevoie, mulțumesc, îl asigură ea.

– Bine... cum vrei.

Îi lua încă o dată partea lui Grant. Niciodată ei...

***

După plecarea Loganilor, Grant se înhămă la treabă pentru a-și reabilita reputația și totodată pe cea a companiei, ceea ce reuși în mod strălucit. Oricare ar fi fost resentimentele ei contra lui, Fern îi admiră devotamentul și capacitatea de a pune la punct realizări cărora nici măcar nu le va vedea finalizarea.

Plecarea lui în Norvegia rămânea un secret bine păstrat. Rose de Millet își luă zborul în ajunul sosirii lui Calypso în Port Dauphin. Sir Manfred se reinstală imediat pe iaht, dar Fern ezită să-l urmeze; nu mai știa dacă trebuia să considere Calypso un refugiu sau o închisoare aurită...

Desigur, ea și Grant nu intraseră în conflict după sosirea tatălui tinerei femei. Îi telefonase chiar la creșă a doua zi ca s-o întrebe pe Fern de ce plecase acasă fără să-l aștepte.

– Cum puteam ghici că nu vei petrece restul nopții la Rose de Millet? ripostă ea.

Grant izbucni în râs.

– Geloasă, nu-i așa? Dacă asta te poate consola, n-aveam această intenție. Ea este cea care m-a chemat, nu invers.

– Ce... ce voia?

– Doar s-o felicit pentru succesul seratei. Ca toate artistele, are nevoie să se simtă asigurată și complimentată în permanență. În plus, asta îți dădea ocazia să discuți în liniște cu tatăl tău...

– Mulțumesc.

– Ceea ce ne readuce la prima mea întrebare: de ce n-ai așteptat întoarcerea mea?

– Sau mai exact, momentul când binevoiai să reapari după ce ai petrecut momente agreabile în compania iubitei tale?

– Înțeleg, făcu el tăios. Poate ai făcut mai bine să dispari înainte de a-mi administra o predică, la urma urmei.

Și închise telefonul.

Fern trăia acum puțin ca o somnambulă. Își împărțea zilele între creșă și vizite la tatăl ei, îl evita pe Grant și privea cu melancolie momentul când va părăsi în sfârșit Maracca și farmecul ei. Insula, ca și Grant, vor face curând parte dintr-un trecut în care îi va fi imposibil să revină.

O prevenise pe Rhoda că va pleca pe Calypso, în compania lui sir Manfred, și observă cu ușurare că aceasta nu primi rău vestea.

– Întotdeauna am știut că nu vei rămâne definitiv, comentă miss Camell. Dar am fost fericită că te-am întâlnit. Ne-am înțeles foarte bine, nu-i așa?

– Absolut, aprobă cu căldură Fern. M-ai ajutat să mă adaptez aici și m-ai învățat multe.

– Nu uita tot ce te-am învățat, când vei avea tu însăți copii! glumi Rhoda.

Reflectă o clipă și adăugă:

– Mahé, după părerea mea, te va înlocui fără să ezite, până când voi găsi pe altcineva. Este mâhnită că nu este încă însărcinată, în timp ce Vitora nu va mai întârzia să nască... munca la creșă o va ocupa și-i va aschimba ideile.

Fern se pregătea acum să-și facă bagajele de pe o zi pe alta pentru a se întoarce în Anglia la bordul iahtului. Totuși, într-o după-amiază când venise să-i facă o vizită tatălui ei după serviciu, îl găsi la telefon în timp ce un steward termina de făcut valizele. Când închise, se întoarse spre fiica sa cu o față gravă.

– Am primit un apel de la una din instalațiile noastre scoțiene... A avut loc un accident grav pe o platformă. Este pe cale să se desprindă și riscă să se scufunde dintr-un moment în altul. Trebuie să plec imediat. Firește, iau avionul. Zborul din această seară mă va depune la Durban și de acolo, voi lua primul avion spre Londra.

– Tată! exclamă ea cu inima strânsă. Este... este îngrozitor!

Ea cunoștea prea bine genul de tragedie care putea surveni pe platformele de foraj submarin.

– Te însoțesc, reluă ea imediat, cu fermitate. Dacă nu-mi rămâne destul timp să-mi fac bagajele, asta n-are importanță. Rhoda le va trimite după mine.

– Nu, Fern, replică el. Nu mă voi opri la Londra și nu pot nicidecum să te iau cu mine în Scoția. N-ai fi de nici un folos acolo. Nu, scumpa mea, trebuie să rămâi aici deocamdată. De altfel, vei putea să-mi faci un serviciu: Grant s-a dus el însuși la Durban, ieri, și se va întoarce astă-seară. Îi voi lăsa un mesaj pe care te însărcinez să i-l transmiți. De acord?

– D... da. Voi telefona la aeroport să aflu la ce oră vine avionul lui...

Se întrerupse: telefonul suna din nou și tatăl ei se repezi să răspundă.

– Alo... Doi? mormăi el.

Își mai ascultă interlocutorul câteva clipe, apoi închise.

– Doi oameni sunt dați dispăruți, o anunță el sumbru. Unul din ei este căsătorit.

Stewardul veni să anunțe că taxiul aștepta și Fern îl însoți pe tatăl ei pe chei. O sărută rapid, îi aruncă în grabă „să nu uite să-l prevină pe Grant și să facă apel la el dacă avea nevoie de ceva", apoi urcă în mașina care se îndepărtă repede.

Tânăra femeie reveni încet pe iaht. Fără s-o consulte, stewardul îi aduse un ceai și prăjituri în salon. Ea înghiți mașinal băutura caldă și binefăcătoare.

Cuvintele răsunau dureros în mintea ei. „Doi dați dispăruți, unul căsătorit..." Aspectul impersonal al expresiei amintea catastrofele zilnice raportate de presă, dar Fern se gândea cu spaimă la acea femeie așteptând vești despre soțul ei. Într-o zi, poate va afla și ea dispariția lui Grant: chiar dacă vor fi separați de mult timp, chiar dacă nu va mai fi soția lui pentru că refuzase să-l urmeze cu o încăpățânare stupidă și un orgoliu care nu-și avea locul.

Copleșită de remușcări, se forță să-și rețină lacrimile și-și mușcă buzele. De acum înainte, era prea târziu. Grant hotărâse s-o urmeze pe Rose în Norvegia. El n-o alesese pe

Fern... Totuși, legătura căsătoriei încă îi unea, chiar dacă doar teoretic. Poate va avea încă suficientă răbdare s-o asculte? Voia oricum să-i explice cât de mult greșise, cât suferea că-l pierde. El reprezenta tot ce dorea pe lume...

După ce-și terminase ceaiul, telefonă la aeroport ca să afle la ce oră sosea avionul de seară. I se spuse că deja aterizase și domnul Wilder coborâse. Își va lua mașina din parcare. Slavă Domnului, în mica aerogară din Maracca erau cunoscuți toți clienții.

Fern așteptă câtva timp, pentru a-i da timp lui Grant să ajungă acasă, apoi telefonă la club; nu se afla acolo. Formă apoi numărul lui personal de la hotelul Meurice, dar nimeni nu răspunse.

Nervoasă, incapabilă să stea locului și hotărâtă să acționeze, chemă un taxi și dădu adresa hotelului Meurice. Va lăsa acolo un mesaj apoi va încerca să...

Deodată, o idee îi trecu prin minte și se blestemă că nu se gândise înainte. Dacă Grant se întorcea dintr-o călătorie de afaceri, logica dicta să vină să comunice rezultatul misiunii sale superiorului ierarhic... sir Manfred, la bordul lui Calypso!

Îi ceru imediat șoferului să întoarcă. Intuiția n-o înșelase; mașina lui Grant era oprită în fața iahtului.

Se repezi pe punte, unde stewardul o anunță că domnul Wilder așteaptă în biroul lui sir Manfred.

Grant era așezat într-un fotoliu când intră în încăpere gâfâind.

– Grant, ai citit mesajul tatei? îl întrebă ea în grabă.

– În legătură cu platforma din Marea Scoției? Au mai sosit vești de atunci?

– Nu. Ai... ai venit direct aici de la aeroport?

– După ce am trecut rapid să iau ceva de acasă.

Încurcată, își umezi buzele, neștiind cum să înceapă.

– Eu... Există dispăruți în timpul accidentului, nu-i așa? Doi oameni, cu siguranță înecați... Eu... asta m-a făcut să mă gândesc...

Se opri. Era prea dificil!

– Da? insistă Grant.

– Ei bine... asta se putea întâmpla oriunde, în orice moment...

– Exact. Accidente de acest fel vor mai avea loc, cu consecințe poate mai tragice...

– Dar mă gândesc la... la cei care rămân! La prieteni, la familii... Dacă ți s-ar întâmpla ție, eu... n-aș suporta. Eu... până nu demult, eram hotărâtă să refuz să te urmez în Norvegia...

Se întrerupse, tulburată, și încheie cu o voce sacadată:

– Presupunând că mi-ai pune întrebarea, firește.

El o prinse de mână, ca s-o oblige să se așeze lângă el.

– Și... nu ți-am pus-o, nu-i așa? spuse el încet.

– Nu. Acum, este prea târziu. Dar țin să știi...

– Că ai accepta să vii în Norvegia, dacă ți-aș cere?

Fern zâmbi cu tristețe.

– Da... Dar acum există Rose, nu-i așa?

– Să uităm de Rose, deocamdată: ea n-are nici o legătură cu treaba asta. Ascultă-mă, Fern. Știi că dacă ai pleca acum în Norvegia, vei pleca singură?

El o privi cu un aer amuzat, savurând imensa uimire de pe fața tinerei femei, apoi completă:

– Fiindcă în ceea ce mă privește, nu merg acolo... și n-am avut niciodată intenția.

Furioasă că fusese înșelată încă o dată, îl acuză cu o voce tremurătoare:

– Vrei să spui că... m-ai mințit? Tu și tata? De ce?

– Pentru un motiv întemeiat, cel puțin așa credeam. Conform expresiei „scopul scuză mijloacele“... Prima noastră încercare să te facem să-ți înțelegi atitudinea eșuase.

– Eu... nu înțeleg.

– Când sir Manfred te-a abandonat aici, acum câteva luni, speram că asta te va determina să reiei viața comună cu mine.

– Cum? protestă ea. Dar răspândeai peste tot zvonul că nu suntem căsătoriți!

– La început, tu m-ai constrâns la asta, mai mult sau mai puțin, nu uita. În orice caz, noi am hotărât să încercăm altceva. Recunosc că am încercat să te intrig servindu-mă de Rose...

– Făcându-mă geloasă?

– Da. Deoarece este frumoasă, inteligentă, celebră... și mai ales, încă nu știi, căsătorită.

Fern scoase un strigăt înăbușit.

– Că... sătorită?

– Da, cu un bărbat paraplegic, imobilizat într-un scaun rulant de ani de zile. Ea îi este devotată la fel de mult ca artei sale... Între fiecare din recitalurile ei, îl regăsește la Paris, unde locuiesc. Acum s-a dus să i se alăture înainte de a pleca la Oslo. Firește, Rose s-a luptat întotdeauna ca o leoaică pentru a păstra secretă această căsătorie, evitând orice publicitate. Am devenit buni prieteni, nimic mai mult. Într-un cuvânt, intenționam să-ți înfrâng în sfârșit trufia și orgoliul făcându-te geloasă și anunțând plecarea mea în Norvegia.

– Te crezi scutit de defectele de care mă acuzi? i-o întoarse ea.

– Nu, dar recunoaște că încercam mai ales să te fac să-mi înțelegi drepturile. Ne-am căsătorit pentru „la bine și la rău", și tu trebuia să accepți să mă însoțești pretutindeni unde munca mi-o cerea. Pentru că aveam nevoie de tine... În ceea ce privește Norvegia, noi voiam ca tu să fii aceea care să hotărască să mă roage să te iau cu mine.

– Eu... cred că acest accident din Scoția mi-a înfrânt împotrivirea, murmură ea. Dacă n-ar fi avut loc, orgoliul meu stupid poate m-ar fi stăpânit încă și... te-aș fi pierdut definitiv! Oh, Grant...

Soneria telefonului o făcu să tresară. Grant ridică receptorul, și-i spuse scurt lui Fern:

– Alte vești din Scoția.

Apoi nu mai auzi decât replicile lui scurte.

– Nu. Tocmai a părăsit Maracca. Eu sunt ginerele lui, Grant Wilder de la Opal – Maracca și soția mea este aici, cu mine...

După ce închise telefonul, îi explică:

– Ei speră să salveze platforma, și nu au existat morți, cum se temeau. Cei doi dispăruți nu se prezentaseră de fapt în acea zi, fiind bolnavi, acasă!

Fața lui Fern se destinse imediat și deveni radioasă.

– A... devărat?

Impulsiv, se aruncă de gâtul lui și se strânse lângă el.

– Grant, asta... îmi face atâta bine să te aud vorbind de „soția ta!“

El surâse și-i ridică tandru bărbia.

– Singurul necaz, draga mea, este că aici, la Maracca cu greu putem să ne prezentăm dintr-o dată ca doi soți fără ca nici o ceremonie să fi avut loc...

– Oh! Așa este, bâigui ea. Ce... ce vom face?

– Nu te neliniști. M-am gândit la asta.

Ea îi adresă o privire neîncrezătoare.

– Erai așadar sigur de schimbarea mea?

– O speram, o speram profund... După tatăl tău, dacă realmente nu mă mai iubeai, te-ai fi înapoiat deja de mult la Londra. Exista o mică șansă să mai contez încă în ochii tăi. Dacă acceptai să vii în Norvegia, hotărâsem ca tu și cu mine să plecăm un timp – suficient pentru ca idila să se dezvolte. Vom reveni apoi la Maracca fără să mire pe nimeni că ne-am căsătorit în acest interval.

– Așadar, vom locui pe insulă?

– Da. Munca de aici mă pasionează și n-aș părăsi-o pentru nimic în lume, inclusiv farmecele Norvegiei.

– Și... unde ne vom duce în timpul acestei... dispariții?

– În Anglia, firește. Tu ți-ai anunțat destinația prietenilor tăi și eu trebuie să-mi iau curând un concediu. În două luni, dragostea noastră se va dezvolta; căsătoria va fi în urma noastră și viitorul nostru aici, pe această insulă însorită...

El mângâie ușor cu un deget conturul feței ei, ca pentru a și-o aminti din nou...

– Toate aceste planuri îți convin, draga mea?

– De minune, Grant. Așadar, când vom porni la drum?

– În mod normal, ar fi trebuit să călătorim cu iahtul, cu tatăl tău. Acum, nu știu. Trebuie să așteptăm vești de la el.

– Voi vorbi cu el mâine, când va ajunge în Scoția, sugeră Grant, aș vrea să știu...

– Da?

– Aș putea să-i spun tot adevărul Rhodei Camell? Este foarte discretă și s-a arătat atât de prietenoasă încât mi-aș reproșa s-o mai mint.

– De acord, făcu el clătinând din cap. Am toată încrederea în Rhoda. Ai mână liberă.

– Și... și dacă am vreodată puțin timp liber, aș putea să mă întorc s-o ajut la creșă?

– Iată-te foarte disciplinată! exclamă el râzând. Îmi ceri permisiunea pentru toate... Nu deveni prea supusă, draga

mea, altfel n-o să mai fii Fern a mea. Știi, vei fi soția mea, va trebui să ții casa noastră... Nu-ți va rămâne mult timp pentru lenevie.

– Vom găsi câteva ore când și când, atunci când vei fi la birou! zâmbi ea.

– Până atunci...

Fața lui devenise brusc serioasă. Fixa asupra lui Fern o privire caldă, arzând de dorință.

– Am pierdut atâta timp! murmură el cu o voce răgușită. De ce să mai pierdem încă?

Străbătută de aceeași flacără a pasiunii, ea își uni buzele cu ale lui și se îmbrățișară îndelung; corpurile lor, prea mult lipsite unul de altul, se consumau cu o ardoare împărtășită.

Nu era nimic stânjenit sau timid în această explozie de mângâieri care rămâneau ciudat de familiare. Grant explora ca pe un teritoriu cunoscut și adorat rotunjimile și pielea satinată a tinerei femei. Când o întinse încet pe pat, ea nu se opuse; își ascunse fața la gâtul lui. Cu aviditate, îi scoase rochia de mătase, fragila barieră care-i mai separa...

Regăsirea lor semăna cu marea lovind țărmul cu valuri blânde și imperioase, urcând pe nisip, apoi spărgându-se într-un val de spumă aeriană. Era cea mai frumoasă expresie a dragostei lor.

Rămaseră mult timp lungiți unul lângă altul, în penumbră, cu degetele înlănțuite; schimbară câteva cuvinte tandre al căror sens n-avea importanță. Se regăseau în sfârșit după o lungă călătorie, după o traversare solitară și aridă...

Încet, progresiv, reveniră la realitate. Grant se ridică într-un cot și murmură, depunând un sărut ușor pe fruntea soției lui:

– Vom cina aici, apoi te voi conduce acasă; Rhoda are dreptul să afle ultimele vești.

– De acord, zâmbi ea.

El se ridică și-l văzu strecurând mâna în buzunarul hainei pentru a scoate ceva. Reveni lângă pat ținând în mână verigheta lui Fern pe care o puse încet pe degetul soției lui.

– „La bine și la rău"... repetă el.

– Oh, Grant! Tu... o purtai la tine!

– Nu eram sigur că o vei accepta... Dar așa cum ți-am spus, speram.

Un nou sărut dădu glas iubirii lor prea mult timp tăcute.

Sfârșit